

Clay Tanner

KOCKAREVA OSVETA

Clay Tanner

KOCKAREVA OSVETA

**VJESNIKOVA
PRESS
AGENCIJA**

Glavni i odgovorni urednik: Milivoj Pašiček
Izdavač: NISPRO VJESNIK (predsjednik Poslovnog
odбора Vjekoslav Koprivnjak) – OOUR
Informativno-revijalna izdanja (direktor Božidar
Radman)
Predsjedavajući Savjeta: dr Ivan Krtalić
Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb,
Avenija bratstva i jedinstva 4
Telefoni: 041/526-099, 515-555, 519-555 i 333-333
Telex: 21 121 YU VSK
Kolegij redakcije: Berislav Grabušnik (graf. ur.),
Marija Jurela (urednik), Pavle Lugarić (zamjenik gl. i
odg. urednika), Milivoj Pašiček, Biserka Pupavac
(pomoćnik gl. i odg. urednika) Tisak: NISPRO
»Vjesnik«, OOUR Novinska rotacija i OOUR TM

Urednik: Ana Hrastović
Grafički urednik: Ivica Bartolić

Clay Tanner: **Kockareva osveta**
Naslov originala: Dead Man's Hand
Copyright: VPA
Recenzija: Branko Kosec
Prijevod: Jadranka Prišlin
Laso broj 748 izlazi 12. 2. 1988.
u nakladi od 66.500 primjeraka

I

Oluja je došla iznenada. Još trenutak prije toga nebo iznad New Orleansa bilo je poput tamnoplavog pliša ukrašenog sitnim blještavim draguljima usred kojih se, poput kakvog golemog broša, kočio srebrni polumjesec. Blaga struja toplog zraka s jugozapada napila se voda Meksičkog zaljeva i krenula dalje prema sjeveroistoku, tjerajući pred sobom lagani povjetarac i pretvarajući ga putem u vjetar. Tamni oblaci tutnjali su i rasli pretvarajući se putem u veliki, nezauzastavljivi vulkan ispresijecan prijetućim munjama koje su tražile oduška na zemlji. Lagani povjetarac, koji je navečer donio gradu dugo očekivano osvježenje od dnevnih vrućina, pretvorio se iznenada u golemu, tamnu kapu vlage koja je za samo nekoliko minuta prekrila nebeske dijamante i na grad se sručio pljusak kiše.

— Ništa vi ne brinite, gospodine Chance — rekao je kočijaš i zaustavio fijaker kraj pločnika. Njegovo crno lice razvuklo se u širok osmijeh i okrenulo se mušteriji.

— Obična ljetna oluja. Proći će prije nego što je došla. Stići ćete na vrijeme, bez brige, ne zvao se ja Homer A. Lincoln.

Chance Sharpe imao je na sebi crno večernje odijelo i bijelu košulju, nabranu na prsima i oko manšeta. Nasmijao se kočijašu i rekao:

— Nema problema, Homere. Imamo još više od pola sata vremena.

Chance posegne u džep i izvadi zlatni sat. Iz džepa na njegovu prsluku također je visio zlatan lančić, no njega Chance nije vadio kad je htio vidjeti koliko je sati, nego kad je već bilo sasvim jasno »koliko je sati«; na njemu je, naime, visio dvocijevni derindžer, kalibar 22. Ta mala »vremenska varka« već mu je često spasila život. Chance Sharpe bio je, naime, kockar na Mississippiju.

Doduše, kad god bi Chance dijelio karte ili bacao kocke, igra je redovito bila poštena. No ljudi su svakakvi i usprkos tome uvijek bi se našao neki igrač koji bi izgubio ne samo novac nego i živce i optužio ga da je varalica. Zbog takvih drznika nosio je Chance ne samo derindžer nego i kolt 45, skriven za pojasom ispod prsluka, a u desnoj čizmi još i oštar bodež s drškom od bjelokosti.

Chance pogleda na sat i ustanovi da je tek sedam i petnaest, a kod Moreheada je morao biti u osam.

Wilson Morehead bio je burzovni mešetar i jedan od bogataša New Orleansa. Te večeri Chance je bio pozvan na privatnu partiju pokera u njegovoj kući.

— Oh, stvarno lijeva! — blještale su Homerove bjeloočnice na crnom licu koje se okrenulo prema nebu. Kiša se je u mlazovima slijevala s krova dvokolice i zaklanjala mu pogled, no Chance je ipak vidio kako je glavna ulica odjednom postala prazna, a prolaznici su se raspršili, tražeći u prolazima i pod nadstrešnicama zaštitu od iznenadnog pljuska. Crna večernja odijela, fine svilene haljine i tu i tamo blijesak nakita podsjetili su Chancea tko su ti ljudi. Bogataši, gospoda, visoko društvo i fine dame New Orleansa, mislio je Chance, ne bez podsmijeha. Bili su to ljudi koji ni za živu glavu ne bi dopustili da ih ovdje, u starom dijelu grada, Francuskoj Četvrti, netko vidi danju. No čim bi pao mrak, prelazili su Canal Street, ulicu koja je dijelila njihov svijet od ovoga drugoga te odlazili u potragu za zaboravom utopljenim u alkoholu, drogi ili kupljenoj ljubavi.

Tu je Chance stanovao kad je bio u New Orleansu. Francuska Četvrt bila je pravo mjesto za one koji su udvarali Gospodi Sreći prosipajući srebro i zlato po kockarskim stolovima kasina i tajnih kockarnica.

— Što sam vam rekao — smijao se Homer od uha do uha — nije još pravo ni počela, a već je prošla. — Podigne uzde i reče: — Hajde, Bad Bad, stara moja.

I zaista, kiša je isto tako iznenada prestala kao što je i počela, ostavljajući posvuda za sobom mlakice vode. Chance se zavalj u udobno, kožom presvučeno sjedalo, izvadi zlatnu tabakeru i zapali dugačku, tanku crnu cigaru.

Fini, blagi okus cigarete i dima podsjeti ga na ono što ga večeras čeka. Otkad se vratio civilnom životu, ovo večeras bio je prvi pravi poziv u visoko društvo New Orleansa. U ovih nekoliko mjeseci otkad je otpušten iz vojske, i to s činom kaptana, sve mu je išlo od ruke. Ne samo da se vratio svome životu kakav je bio prije građanskog rata nego je postao još i vlasnikom riječnog broda »Wild Card«.

Chance se zadovoljno nasmiješio pri pomisli na večerašnju priliku. Privatne partije pokera u kućama bogataša uvijek su značile visoke uloge. Za jednu takvu večer mogao je zaraditi više negoli za nekoliko mjeseci na rijeci.

Iz poslovne četvrti New Orleansa, iz ulica gdje su se, jedan do drugog, pružali mnogobrojni uredi i trgovine, skrenuli su u otmjenu stambenu četvrt, gdje su ulice bile omeđene visokim živicama i drvećem. Žuto svjetlo uličnih svjetiljki ljeskalo se u mlakicama koje je iznenadna oluja ostavila za sobom.

S obje strane ulice, iza svjetiljki i uredno očišanih živica, dizale su se, stisnute jedna do druge, stambene kuće, svaka od njih visoka najmanje dva kata ili više. Pogled na te kuće opet je izmamio podsmješljivi izraz na Chanceovo lice.

Uska pročelja kuća nisu bila rezultat nedostatka zemljišta na delti Mississippija, nego visokih poreza na prihod i imovinu. Vlasnicima kuća porez se određivao na osnovu površine zemljišta koje se pružalo ispred njihove kuće, prema ulici. Da bi tome doskočili, gradili su uske i visoke kuće, koje su užim dijelom gledale na ulicu, ali su se zato protezale duboko u dvorište.

Svaka od tih kuća bila je uz to izgrađena na stupovima visokima

dva do dva i pol metra, sa stubama koje su vodile do ulaznih vrata, i to ih je činilo još užima i neobičnijima. Ta druga arhitektonska osobenost bila je posljedica mušičavog ponašanja rijeke Mississippi.

New Orleans bio je izgrađen nekih metar i pol ispod razine more i premda su mnogobrojni nasipi veći dio godine uspijevali sačuvati grad od poplava, proljetnim kišama obično se nisu mogli oduprijeti, pa su svake godine poplavile grad. Baš zato je većina kuća izgrađena na stupovima.

— Posjed Moreheadovih, gospodine Chance — najavio je Homer, pokazavši glavom prema ogradi od lijevanog željeza i šljunčanoj cestici koja je vodila do kuće. — I to točno na vrijeme, kao što sam vam i obećao.

Dvije sluge otvorile su širom vrata i, nakon što se kockar predstavio, propustile kočiju.

Kuća Moreheadovih bila je trokatnica podignuta usred lijepo njegovanih travnjaka i okružena golemim hrastovima. U polumraku Chance nije mogao točno odrediti o kakvom je kamenu riječ, no činilo mu se da je kuća napravljena od svijetlog granita. Za razliku od tipičnih kuća plantažera kakve su se gradile prije građanskog rata, ova je podsjećala Chancea na engleske dvorce koje je vidio na litografijama ilustriranih knjiga.

Pred glavnim ulazom u kuću cesta se širila i pretvarala u veliki pošljunčani polumjesec na kojem je već bilo nekoliko kočija. Homer zaustavi Bad Bad i prije nego što je stigao sići da otvori Chanceu vrata, dvije sluge u livrejama već su mu pomagale da siđe.

— Da vas čekam, gospodine Chance? — povikne Homer za njim.

— Neće trebati, Homere. Ako se vratiš po mene u dva ujutro, bit ću više nego zadovoljan. — Dobro gospodine Chance, u dva ujutro, dakle — odgovori Homer i, nakrivivši šešir za koji je bila zatakuta crvena ruža, pucne jezikom vjernoj kobili: — Hajdmo, Bad, Bad!

Za pedeset dolara mjesečne najamnine Homer i njegova kočija stajali su Chanceu na raspolaganju svaki put kad bi bio u New Orleansu. Preostalo vrijeme nekadašnji je rob bio samostalan mešetar. I premda bi bilo sasvim ispravno i u skladu s njihovim dogovorom da Chance zatraži od Homera da ga pričeka, kockar je smatrao da nema razloga da mu uskrati cjelovečernju zaradu.

— Kopile pokvareno!

Chanceova desnica instinktivno se podigla do visine kolta sakrivenog za pojasom ispod prsluka. Okrenuo se lijevo i desno, pokušavajući nazreti u mraku odakle je došao povik.

— Nisi valja mislio da će ti uspjeti takva prijevara?!

Nekih dvadesetak koraka od sebe ugledao je mladića u zgužvanom smeđem odijelu kako stoji sučelice postarijem muškarcu u fino skrojenom večernjem odijelu i pri svakoj riječi upire ovome prst u prsa.

— Mislio si da neću shvatiti da si me opljačkao! Mislio si: ovo je neka zatucana teksaška budala, lako ću s njim, je l' da?

Iako je bilo već dosta mračno, Chance je vidio da je riječ o vrlo mladom muškarcu koji mu je bio sasvim nepoznat.

— Samo, ovaj put grdno si se prevario! — nastavio je mladić. — Nisam ja baš takva budala!

— Mislim da smo to već raspravili. Bojim se da se tu ne da više

ništa učiniti — govorio je stariji muškarac nešto tišim i umirujućim glasom. — I molim te da sada odeš. Večeras imam goste.

Rekavši to, on se okrene od mladića i krene prema kući. Na svjetlu koje je padalo s prozora Chance prepozna lice svog domaćina, Wilsona Moreheada. Izvadi cigaru iz usta i također krene prema kući. Nije zapravo znao što da učini u ovoj situaciji. Da li da produži prema glavnom ulazu i pravi se da nije ništa zamijetio ili da pozdravi Moreheada i izbavi ga tako iz ove očito vrlo neugodne situacije. No sljedeća mladićeva kretnja odlučila je umjesto Chancea. Njegova se ruka, naime, naglo ispružila i, uhvativši Moreheada za rame, okrenula ga u jednom trzaju natrag prema sebi. Prije nego što je Morehead uspio uhvatiti ravnotežu, mladićeva desnica zabila mu se u desni obraz. Morehead je zateturao, koljena su mu poklecnula, no u posljednji se čas ipak uspio održati na nogama.

Chance bez mnogo razmišljanja priskoči i postavi se između mladića i ošamućenog domaćina.

— Što... — mladić ga iznenađeno pogleda, a njegova ruka, koja je već zamahnula da zada sljedeći udarac, zastane u zraku.

Na svjetlu koje je dolazilo iz kuće Chance ugleda dječjačko lice mladića koji nije bio stariji od devetnaest godina. Bio je njegove visine, tamne valovite smeđe kose, vitak i lijepo građen i Chance pomisli kako mnoga djevojačka srca sigurno brže zakucaju kad on prođe pokraj njih.

— Tko ste vi, dovraga? — upita ga mladić sumnjičavo, a njegova na udarac spremna ruka polako se

spustila. — Ovo vas se nimalo ne tiče!

— Ja sam gost ove kuće — odgovori Chance. — I naravno da me se itekako tiče kad vidim da je mog domaćina podmuklo i iza leđa udario netko koga je on čas prije zamolio da ode.

— Chance? Chance Sharpe? — upita Wilson Morehead nesigurnim glasom. — Nema potrebe da još i vi budete u ovo umiješani. Uhvatio me je u trenutku neopreznosti, ali sada je sve uređeno. Ja ću to sam riješiti.

— A ja mislim da ću to morati riješiti! — povikne mladić u smeđem odijelu i po šuškanju njegova odijela Chance je shvatio što se dogodilo. Kad se, u sljedećem djeliću sekunde, ponovno okrenuo prema njemu, vidio je da je u njega već uperen mladićev kolt. — Mislim da bi čovjek morao biti pametniji i ne gurati nos u ono što ga se ne tiče.

Mladićev palac lagano se podizao prema orozu, spreman da ga napne. No sljedeći potez Chance je učinio bez imalo razmišljanja, sasvim nagonski. Cigaru, koju je još uvijek držao upaljenu među prstima, naglo je bacio prema mladićevu licu i ona se odbila od njega, bacajući na sve strane mnoštvo sitnih iskrica.

— Kućkin sin... — iznenađeno je mladi revolveraš odskočio, stavivši ruke pred lice da se zaštiti.

Taj trenutak bio je dovoljan Chanceu da ga uhvati za ruku u kojoj je držao revolver i zabije mu palac duboko u zapešće. Mladić zajaune od bola i kolt mu ispadne iz ruke. On prokune, no ni kletvu nije dovršio jer se Chanceova desnica u tom trenutku zabola svom snagom u njegov trbuh i ostavila ga bez daha. Mladić se presavine od boli, no

i tu ga Chanceova šaka ponovno dočeka i od udarca u bradu razoružani napadač posrne, a onda padne ledima na šljunak. Nekoliko je trenutaka tako ležao pokušavajući doći do daha, a onda upita dahćući:

– Tko ste, dovraga, vi?

Njegove tamne oči strijeljale su naokolo sve dok nije spazio kolt koji mu je pao oko metar od mjesta gdje je ležao. No prije nego što je uspio posegnuti za njim, Chance je već zakoračio i odgurnuo revolver nogom u mrak.

– Kućkin sine! – skočio je mladić na noge i poletio prema kockaru.

Sagnuvši se da izbjegne njegov udarac, Chance zamahne desnicom u mladićev trbu i onda opet ljevicom u njegovu bradu. Mladić je opet posrnuo, no ovaj je put ipak uspio održati ravnotežu. Iz kuta njegovih usta potekla je krv, a oči su mu se ispunile mržnjom. Stisnuvši šake, treći put krene u napad. Chance zakorači prema njemu, spreman da predusretne njegov udarac. Mladić neodlučno zastane i Chance na njegovom lijepom licu jasno pročita strah. Okrene se i počne bježati, tako da u sljedećem trenutku njegova silueta nestane u mraku.

– Čini se da je vaš neželjeni gost ipak odlučio otići – ponovno se Chance okrenuo svome domaćinu, prošavši rukom kroz gustu crnu kosu.

– Hvala vam – odgovori mu Morehead i nelagodno se nasmiješi.

– Nemojte misliti da se u mojoj kući uvijek ovako dočekuju gosti. Molim vas da mi oprostite na takvom dočeku.

– Ne morate se ispričavati – nasmije se Chance i sagne se da podigne šešir, te ga otrese o nogu

i namjesti na glavu. – Tko je to uopće bio? Da nije jedan od neželjenih udvarača vaše kćeri?

– A ne, ne, nije baš tako jednostavno – odgovori Morehead odmahujući glavom. – Zove se Gavin Borland. Njegov otac i ja bili smo prije rata poslovni partneri. Obratio se meni kao burzovnom čovjeku da mu pomognem uložiti novac i u desetak godina naše suradnje on se prilično obogatio, a ni ja nisam ostao bez svog dijela profita.

Morehead mu objasni da je stari Borland poginuo u građanskom ratu, ostavivši svojoj obitelji omanje bogatstvo. Njegov najmlađi sin, Gavin Borland, došao je prije godinu dana s tim novcem iz Teksasa u New Orleans.

– Došao je k meni kao i njegov otac – objasnio je Morehead. – No tu prestaje svaka sličnost. Dečku nije bilo ni do kakvih ulaganja, htio se na brzinu obogatiti. Usprkos mojim savjetima i prosvjedima, obiteljsko je nasljedstvo profučkao na koještarije; od kojekakvih čudnih inozemnih izuma do financiranja sumnjivih ekspedicija u džungle južne Amerike koje su tobože išle u potragu za izgubljenim blagom starih Inka.

– A sada je vjerojatno ostao bez prebijenog centa i tvrdi da ste vi za to krivi – dovrši Chance umjesto njega, prisjetivši se da je Gavin Borland Moreheada nazvao lopovom.

– Baš tako! – odgovori Morehead zamišljeno. – U međuvremenu mu je od starijeg brata u Teksasu stiglo nekoliko telegrama u kojima se ovaj zanimao kako je Gavin uložio taj novac i bojim se da mu se Gavin ne usudi reći istinu.

– I naravno, sad mu treba netko koga će okriviti za svoju glupost.

– Danas je, čini se, opet dobio telegram i to ga je ponukalo da me opet posjeti, samo je prije toga očito potegnuo malo viskija za hrabrost.

– U svakom slučaju, večeras vas više neće smetati – nasmije se Chance.

– Ne bismo mu ni dopustili, zar ne? – odgovori Morehead. – Mislim da su i ostali gosti već stigli.

I on pokaže rukom prema kući, gdje im je sluga već držao otvorena vrata.

II

Te večeri igrao se obični zatvoreni poker. Igra je počela u devet sati navečer, a kada je već svitala zora, Wilson Morehead miješao je karte za posljednje dijeljenje.

Chance Sharpe oslonio se na naslon stolice i ispruživši ruku ponovno povukao rukav koji mu je spao niže lakta. Kao i ostalih šest igrača oko stola, i on je još tokom večeri skinuo kaput i zavrnuo rukave košulje. Podigavši kristalnu čašu, iskapio je ostatak viskija, drugog te večeri. Njegovo pravilo broj jedan bilo je da alkohol i karte ne idu zajedno. Uvijek kad bi igrao poker, popio bi čašu ili dvije; dovoljno da ne ispadne nepristojan što odbija piće, a da mu glava ostane bistra.

Dok je Wilson desnomo do sebe pružao karte da ih presiječe, Chanceov pogled lutao je po prostranoj knjižnici u kojoj su kartali. Police od tamnog mahagonija, koje su se pružale uz sva četiri zida, bile su pune u kožu uvezenih i uredno posloženih knjiga.

Jednog ću dana i ja imati ovakvu knjižnicu, mislio je kockar, pomalo zavidan domaćinu na silnom znanju koje se skrivalo u ovoj jednoj jedinosti sobi. Ona jedna polica s

knjigama u njegovoj kabini na »Wild Cardu« učini mu se u usporedbi s ovim jadnom.

Iako je zbog zlatne groznice 1849. godine prekinuo školovanje, Chance je i dalje bio pravi zaljubljenik tiskane riječi. Njegov san bio je da jednog dana ima ovakvu knjižnicu i nadao se da će se taj san uskoro i ostvariti. Knjige koje je imao na brodu, sve prva izdanja, bile su samo početak njegove kolekcije.

Prva karta koju je Wilson položio pred igrača lijevo od njega ponovno je usmjerila njegovu pažnju na stol. Treća iz tog snopa bila je njegova. Čekao je da domaćin podijeli karte do kraja. Onda podigne karte sa stola, rastvori ih u usku lepezu i pogleda što ima: trefova dama, trefov dečko, trefova desетка, trefova devetka i hercova osmica. I dok bi gotovo svatko drugi u ovom slučaju odbacio herca i išao na fleš, Chance je dobro znao da je vjerojatnost da sada dobije trefovog kralja ili osmicu vrlo mala, dvadeset i tri naprama jedan, a to je previše riskantno za nekoga tko već drži u ruci skalu.

Sam Robinson, također burzovni čovjek kao i Morehead, započeo je igru:

– Otvaram s deset dolara.

James Faraday, vlasnik mjesnog hotela, platio je bez riječi, Chance i ostala trojica također. Kad je na njega došao red, Morehead je podigao za daljnjih deset dolara. Robinson, Faraday i Chance su ga pratili, dok su Raymond Nordeen, mjesni vlasnik željeznice, i Bill Charson, bankar, odustali. Harmon Neal također je pratio.

Moreheadovi prsti na trenutak su se zadržali na snopu novčanica koji je bio ispred njega; on kao da

se nadao da će netko još podignuti ulog. Onda upita:

– Koliko karata, gospodo?

Moreheadov mračni pogled zaokružio je oko stola i zaustavio se na Chanceu. Njegove čeličnoplave oči srele su taj pogled, prepoznajući u njemu izazov koji je Chance osjećao već od prvog dijeljenja na početku večeri. Činilo se kao da je domaćin izabrao baš njega da na njemu dokaže svoju vještinu i da ga »očisti«. No ako mu je to zaista bila namjera, onda je zacijelo bio vrlo grdno razočaran noćasnjom igrom. Chance je naime, igru započeo s tisuću dolara, a sada su pred njim bile tri tisuće.

– Meni tri – odgovorio je Robinson.

Bio je to potez neiskusna igrača; iz njegovih riječi bilo je jasno da ima par, i to par dečki ili nešto jače, budući da je baš on otvorio igru. Netko tko se bolje razumije u poker u ovakvom bi slučaju tražio samo dvije karte; pokušao bi time zamazati oči svojim protivnicima i navesti ih da pomisle kako ima tris.

Farady je ponovio istu grešku i također zatražio tri karte. Ni jednome od njih nije u očima zasijala nada kad su pogledali što su dobili i Chance suspregne osmijeh, shvativši da ovoga puta nisu imali sreće.

– Chance? – upita Morehead.

– Meni ništa – odgovori kockar i zamijeti iznenađenje u Moreheadovim očima.

Ne skidajući pogleda s Chancea, Morehead uzme za sebe dvije karte. Na njegovu licu Chance nije mogao pročitati ništa, kao ni maloprije na Nealovom, koji je također zatražio dvije karte.

Računajući prema onome što su uzeli, Chance je shvatio da obojica imaju najmanje tris. Bilo je lako iz-

računati koje su mu šanse. U snopu su pedeset i dvije karte. Igrač vidi onih pet karata koje dobije, a preostalih četrdeset sedam su mu nepoznanica. Ako netko ima tris i uzme dvije nove karte, mogućnost da dobije onu četvrtu koja mu treba jest dvije karte u četrdeset sedam, dakle, vjerojatnost dvadeset dva i pol prema jedan. Isto tako, vjerojatnost da dobije još jedan par i time ful tada je petnaest i pol prema jedan.

U svakom slučaju, šanse su bile na Chanceovoj strani.

– Odustajem – reče Robinson i nervozno baci karte na stol ispred sebe.

Chance je očekivao da će Farady učiniti to isto, no ovaj se put prevario jer je očito čekao da vidi što će učiniti ostali. Chance odluči da zasad samo prati igru kako ne bi uplašio ostale i da ne odustanu prije nego što daju svoj prilog igri.

– Deset – reče Neal i ubaci novčanicu.

Ne može se baš reći da je rasipan, pomisli Chance, a možda je samo oprezan kao i ja.

– Plaćam tih deset i podižem za pedeset – reče Wilson Morehead i gurne šezdeset dolara na sredinu stola.

Chance još uvijek nije mogao nazreti što ovaj ima.

– Previše za mene – reče Faraday i sklopi karte.

Chance plati tih šezdeset i podigne za još pedeset. U kutovima usta njegovog domaćina zaigrao je lagan osmijeh.

– Znači, stotka za mene – reče Neal i pogleda prvo svoje karte, a onda zelene novčanice na sredini stola, pa doda:

– Plaćam.

Morehead doda pedeset i podigne za još pedeset, zureći cijelo vrijeme Chanceu prkosno u oči.

Neal zacijelo ima najviše tris, pomisli Chance, računajući da bi ovaj vjerojatno podigao ulog kad bi kojim slučajem imao bolje karte. Međutim, Morehead mu i dalje nije bio nimalo jasniji. Ulozi su mu bili relativno skromni, kao da je osjećao da bi mogao pobijediti, ali nije bio baš sasvim siguran da li je i koliko je jači. A možda i blefira, nadajući se da će ja odustati, pomisli Chance.

– Plaćam pedeset i podižem još za sto – reče on i stavi stotinu pedeset dolara na sredinu stola.

– Ako ste me htjeli zaplašiti, mogu vam reći da vam je uspjelo – nasmijao se Neal slabašno i sklopio svoje karte. – Sada ostajete samo ti i Chance, Wilsons.

– Sto i još sto – nastavi Morehead igru i ne pogledavši ga.

Neka napetost u Moreheadovu glasu nagovještavala je da je došao presudan trenutak. No Chance nije bio sasvim načistu s time da li tu napetost valja pripisati strahu ili iščekivanju.

Osjetio je kako mu je tijelom iznenada prostrujao adrenalin i u prstima je osjećao trnce čim su se približili onoj hrpi novčanica ispred njega. Eto, baš zbog tog trenutka, zbog tog uzbuđenja vraćao se uvijek iznova kartaškom stolu. Nije bilo važno da li će pobijediti ili izgubiti; u tom uzbuđenju, u tom riziku i neizvjesnosti nalazio je smisao cijele igre.

– Podižem još za petsto – reče i gurne novčanice na sredinu.

U tom trenutku nije mu ni padalo na pamet da brine o tome kako tim potezom zapravo stavlja na kocku cijeli večerašnji dobitak. Prihvatio je domaćinov izazov i odlučio ići do

kraja. Onda je kucnuo čas da se karte polože na stol.

– Plaćam – odgovori Morehead i stavi na stol petsto dolara. – A sada da vidimo karte.

– Skala – odgovori Chance i raširi karte po zelenoj površini stola – do dame.

– Ta vaša sreća veoma mi je čudna, Chance! – otrovno je komentirao Morehead bacivši svoje karte na stol: imao je tri dame, kralja i asa.

Moreheadov glas nije više bio nimalo prijateljski i Chance pomisli kako mora biti spreman na sve, a ako treba, upotrijebit će i kolt.

– Sreća ti je prevrtljiva gospa, Wilsons – javi se Sam Robinson, koji je sjedio s domaćinove lijeve strane. – Noćas joj se jednostavno više sviđao Chance nego ti.

– Čudna, veoma čudna – ponovi Morehead. – Da kojim slučajem niste zavrnuli rukave na košulji, pomislio bih da ste tamo imali skrivenu koju kartu.

– Wilsons – opet se javio Robinson – sjeti se da si ti dijelio.

Chance ga prostrijeli čeličnoplavim očima. Njegov domaćin gotovo ga je otvoreno optuživao za prijevaru. Odlučio je da prekine sve to prije nego što ovaj dovede obojicu u situaciju da posegnu za revolverom. Ustane, odgurne stolicu i reče:

– Gospodo, proveli smo ugodnu noć. Pozdravljam vas; bilo mi je drago.

Spusti rukave košulje i obuče kaput, pazeći pri tome da mu desnica uvijek bude u blizini kolta i motreći svaku Moreheadova kretnju. No burzovni je čovjek sjedio sasvim nepomično, zureći u njega.

– Gospodo, ako vas kojim slučajem put nanese u luku, morate me

svakako posjetiti na »Wild Cardu« i dopustiti mi da vas počastim pićem – reče Chance spremajući novac u džep kaputa.

Bacivši još jedan pogled na domaćina, on se okrene i ode. Sluga ga je ispratio kroz hol do vrata, a pred vratima ga je već čekao Homer.

– Onda, kakve ste noćas bili sreće, gospodine Chance? – upita ga kočijaš smiješeći se.

– Sasvim dobro, Homere, sasvim dobro – odgovori Chance i nasmiješi se pri pomisli na one četiri tisuće dolara što su bile u njegovom džepu.

– U hotel? – upita Homer.

– Prvo na »Wild Card« – odgovori kockar – a onda ćemo u hotel.

III

Po luci se prosulo zlatasto svjetlo novoga dana. Nosači su već žurili amo i tamo, noseći na leđima sanduke, vreće i kutije, te ih utovarujući na mnogobrojne riječne brodove usidrene duž golemih mola.

Homer i njegova vjerna Bad Bad zastali su pred veličanstvenim parobrodom koji je mirno počivao usidren u tromim vodama Missisippija.

Kockarev se brod u cijeloj svojoj dužini, a imao je kojih stotinjak metara, zlatasto ljeskao na suncu. Ta je boja bila, naravno, samo varka izazvana jutarnjim suncem, jer »Wild Card« je, poput svih ostalih parobroda na rijeci, bio obojen bijelom bojom. I kao i na svima ostalima, i na njegovoj je palubi već bilo živo: marljivo se utovarivao novi teret.

Chance se ponosno nasmiješi. Prije samo nekoliko tjedana »Wild Card« je besposleno čamio u luci i

njegov novi vlasnik nije znao što bi započeo s njim. Prije nego što ga je zaradio na kartama, za Chancea je parobrod bio samo plutajući kasino i ništa više. No Chance je brzo učio i ubrzo je shvatio da parobrod može služiti i za obavljanje drugih poslova. Otada je »Wild Card« već tri puta prošao svoju rutu po Missisippiju i pokazalo se da posluje s profitom, i to sasvim konkretnim. Chance je bio zadivljen, to više što je ubrzo shvatio da samo za redovito održavanje takvog broda treba svaki mjesec sto tisuća dolara.

Homer i Bad Bad ostali su na golemom drvenom molu, a Chance se zaputio prema brodu. Tamo ga je dočekaao hrapavi pozdrav:

– 'bro jutro, Chance!

Čovjek kome je glas pripadao stajao je na mostiću i nadgledao radnike koji su unosili na brod vreće s natpisom KAVA.

– Dobro jutro, kapetane – odgovori mu Chance.

Kapetan Bartram Rooker bio je za cijelu glavu niži od Chancea, zdepaste, čvrste građe, a uvijek je izgledao mrk. Bio je to čovjek koji je odrastao na rijeci i koji se svaki dan suočavao s njenim opasnostima. I premda baš nije bio neke vesele naravi, Chance pomisli kako ga nikad ne bi mijenjao i kako je zapravo u njemu imao kapetana kakav se može samo poželjeti.

Sljedeći pozdrav došao je od Henrija Tuojacquea, koji se, za razliku od kapetana, stalno smiješio. Bio je to mladić od dvadesetak godina, pripadnik riječne elite. Henri je, naime, bio brodski pilot. Visok gotovo kao i Chance i veoma naočit, on je svojim osmijehom slamao srca mladih djevojaka.

– Onda, kako je bilo kod Moreheadovih? – upita ga Henri.

– Bolje nego što sam se nadao – odgovori Chance potapšavši se po džepu. – Svratio sam samo da stavim ovo u sef. – On pogleda Berta. – Ovdje ima dovoljno da platimo drva potrebna za put do St. Louisa i natrag.

– Ovaj puta neće trebati – odgovori Rooker. – Teret kave koji prevozimo potpuno će nam pokriti troškove. Ali, samo ti to spremi na sigurno, može nam jednog dana za trebati.

– Što ti se čini, da li bismo sutra već mogli krenuti?

– Sutra u podne mogli bismo već biti na putu – odgovori Rooker. – Sedamdeset i pet posto kabina nam je popunjeno!

– Odlično, Berte! – nasmije se Chance zadovoljno i potapša prijatelja po leđima. – No, da vam ne smetam u poslu... Ja sam samo došao ovo staviti u sef.

On krene prema svojoj kabini, a kapetan povikne za njim:

– Prije nego odeš, javi se Katie. Rekla je da te nešto treba.

Što bi me Katie mogla trebati, pomisli Chance i krene prema salonu. Mlada, smeđokosa žena bila je pipničarka na »Wild Cardu«: vjerojatno jedina žena na Mississippiju koja je obavljala taj posao. Prodaja i točenje pića na svim je riječnim brodovima bilo privatna koncesija i obično su to, kao svoj posao, vodili privatni poduzetnici. Katie je bila jedna od njih i Chance nije imao nikakve kontrole nad njenim poslovima.

U salon se ulazilo kroz masivna hrastova vrata. Za putnike ova je prostorija bila središte broda i vlasnici brodova trudili su se da bude uvijek najluksuznije uređena. Bila je to obično kombinacija kasina, blagavaonice i plesne dvorane.

Iza blještavo ulaštenog šanka začuo se pun, barsunast glas Katie MacArt:

– Chance! Htjela bih nešto popričati s tobom.. ako imaš vremena...

Osmijeh na njenom lijepom licu govorio mu je da to što imaju razgovarati nije ništa neugodno. Na trenutak je pomislio da je Katie možda odlučila odustati od posla i to ga je uplašilo. Mnogi muškarci putovali su »Wild Cardom« baš zato što su znali da će im na tom brodu Katie servirati piće.

– Za tebe uvijek imam vremena – odgovori joj on i uzvрати osmijehom.

Katie pocrveni i spusti pogled. Chance pomisli kako bi njena privlačna i lijepa vanjština na prvi pogled mogla sasvim lako zavarati čovjeka da je riječ o dražesnoj, slabashnoj ženi, dok je Katie, naprotiv, bila pravi poslovan čovjek i vrlo se uspješno snalazila u muškom svijetu i poslovima.

– Imam nešto za tebe – reče Katie i sagnuvši se pod šank izvadi bijelu omotnicu i pruži je Chanceu.

On začuđeno otvori omotnicu i ugleda u njoj pet novih, šuštavih novčanica od po deset dolara.

– Što je to? – zapita začuđeno.

– Vraćam ti prvu ratu kredita – odgovori Katie ponosno. – Znam da si rekao da se ne moram žuriti, ali posao mi je sasvim dobro krenuo, počela sam zarađivati i mislim da se pristoji da ti počnem vraćati ono što si mi tako velikodušno posudio.

– Sila si, Katie – nasmiješi joj se Chance. – Ponosan sam na tebe – reče, nagne se preko pulta i poljubi je u obraz, tako da mu u nosnicama ostane fini miris njena parfema, pa doda: – Budeš li i dalje ovako lije-

po mirisala, drugi put te neću poljubiti samo ovako bratski u obraz.

— Vraže jedan! — pobuni se Katie, no njene zelene oči govore su mu da joj je drago što tako misli.

On joj namigne i ode u svoju kabinu. Na zidu kabine, iza slike koja je predstavljala »Wild Card«, nalazio se tajni sef. Iz snopa novčanica u džepu Chance odvoji tisuću i vrati je u džep, a ostatak položi k ostalim »zelembačima« u sef. Pažljivo ga zaključa i zadovoljno pomisli kako je ovo možda bila tek prva od mnogih noći koje će još provesti u društvu bogataša New Orleensa. No onda zastane. Možda to i nije tako sigurno. Ponašanje Wilsona Moreheada bilo mu je veoma čudno. Chance je iz iskustva znao da ima ljudi koji ne znaju gubiti, a Morehead ga je noćas gotovo otvoreno optužio da je varalica. No iako je znao gotovo sve kartaške trikove, Chance Sharpe se nikada nije njima služio. Njegovo glavno pravilo u životu bilo je da treba igrati pošteno, bilo da je riječ o kartama ili bilo čemu drugome. On se toga držao, pa je to očekivao i od drugih. U protivnom, ništa ga nije moglo spriječiti da se ne osveti.

Chance pomisli kako ga Wilson Morehead vjerojatno ipak preslabo poznaje da bi to shvatio.

Upoznao ih je zajednički prijatelj, Philip Duwayne, mladi i perspektivni odvjetnik ovoga grada. Nakon što je raskrinkao bandu riječnih gusara kod Craddocka Benda, Chance je najednom postao slavan i ta mu je slava donijela pozivnicu u Moreheadov dom. Nadao se da bi to mogla biti prva od mnogih. Sada više nije bio sasvim siguran u to. Razmislit će o tome kad se naspavam, pomisli i ustanovi da je već zaista vrijeme da se vrati u hotel.

IV

— Na poker se može gledati na razne načine, dragi moj — govorio je Hoyt Bishop.

Njegove riječi zvučale su smireno i uvjerljivo, kako samo mogu zvučati riječi čovjeka koji je cijeli život proveo na Mississippiju i probijao se kroz život zarađujući na kartama. — Chance Sharpe, nadobudni petnaestogodišnjak, promatrao je njegove ruke dok je ovaj miješao karte i činilo mu se da njegovi vlastiti prsti nikada neće biti tako brzi.

— Pri tome nije važno samo da znaš kako tvoji protivnici gledaju na poker; još je važnije da poznaš sebe — nastavi Hoyt i počne dijeliti karte kao da je pred njim pet igrača. — Što ti misliš, je li to samo igra na sreću? — On pogleda dječaka u oči i nastavi: — Ako tako misliš, onda ne moraš ni igrati, odmah daj lovu svojim protivnicima i digni se od stola. Sigurno, sreća igra veliku ulogu, ali treba uključiti i mozak! Ako malo razmisliš, uvijek možeš točno izračunati koja je vjerojatnost da, uz ono što već imaš u rukama, dobiješ karte koje ti još trebaju.

On pokaže rukom na prve karte koje je podijelio. Bio je to par dečaka i Chance se prisjeti računa kojim ga je kockar učio.

— Dovoljno za otvaranje. Ako uzmem tri karte, vjerojatnost da ću dobiti još nešto jest dva i pol naprama jedan. — nasmije se stari kockar zadovoljno. — Zapamti, poker nije način da se brzo obogatiš. I ne oslanjaj se na sreću; ona te danas hoće, sutra neće. Koristi mozak. I najbolje će ti ići ako igraš zbog same igre, bez obzira na to gubiš li ili dobivaš ...

Njegove riječi prekinulo je kucanje na vratima. Chance se svom silom upinjao da čuje Hoytove riječi, no kucanje nikako da prestane i on se iznenada probudi iz sna, a dnevna svjetlost bljesne mu u oči. Napipa jastuk i stavi ga preko glave, ali kucanje se i dalje čulo. Makne jastuk i ponovno pokuša otvoriti oči, no danja svjetlost bila je previše jaka i on ispod glasa prokune onoga kome je palo na pamet da ga tako grubo probudi.

– Dolazim! – poviče, ogrne kućni ogrtač i krene prema vratima spavaće sobe. No vrata su bila otvorena i on prođe kroz njih i uđe u salon, shvativši da to netko kuca iz hodnika. Napipa ključ, otključa i odškrine vrata te upita pospano i neljubazno: – Molim?

– Chance? – zvučao je muškarčev glas iznenađeno. – Oprostite, bojim se da sam izabrao nezgodno vrijeme za posjetu. Možda bi bilo bolje da dođem kasnije ...

– Sad je gotovo.

Mozak mu je radio usporeno i on tek sada prepozna muškarčev glas. Iznenađeno ga pogleda i upita:

– Wilsons, to ste vi?

Morehead je zaista izgledao kao netko kome je žao što ga je uznemirio.

– Nije mi palo ni na pamet da vi možda još spavate. Žao mi je što sam vas probudio. Možda je bolje da dođem kakvom zgodnijom prilikom.

– Ne, ne! – reče Chance, širom otvori vrata i pokaže mu rukom da uđe. – Samo izvolite!

Morehead je oklijevao jedan trenutak, a onda odlučno uđe u sobu, skinuvši pri tome šešir.

– Zaboravio sam sasvim da čovjek vaše profesije i nema kada spavati nego danju.

– Naravno, kockari i bankari nemaju baš isto radno vrijeme – našali se Chance, razmišljajući cijelo vrijeme što je Moreheada dovelo k njemu.

– Mogu li vam ponuditi kakvo piće? – reče Chance, no čim je to rekao sjeti se da zapravo i ne zna koliko je sati, pa doda: – Ili je možda još prerano za piće?

– Sad je podne i petnaest – reče Morehead pogledavši na džepni sat.

– Zapravo, zbog toga sam i došao k vama. Htio sam vas pozvati na piće i na ručak. Ja častim, naravno.

– Na ručak? – upita Chance.

– Bio bih vam zahvalan kad biste prihvatili moj poziv. Chance kimne glavom, iako još uvijek nije bio načistu s njegovim namjerama. No shvatio je da ionako neće moći ponovo zaspati dok to ne rasčiste, pa reče:

– Dobro, dajte mi samo nekoliko minuta da se obučem. Vi se za to vrijeme poslužite pićem.

– Hvala, i hoću. Trebat će mi da sakupim hrabrosti za ono što vam želim reći.

Chance je upravo sapunao bradu da se obrije i zastane u pola kretanja.

– Reći? – upita.

– Da – potvrdi Morehead iz druge sobe, odakle se čulo kako je natočio piće i duboko uzdahnuo.

– Vjerujte, Chance, da mi ovo nije nimalo lako – zastao je i popio gutljaj pića. – Nikome nije lako kad mora priznati da je pogriješio. Zato sam i došao ovamo – nastavi Morehead – došao sam priznati da sam pogriješio. Moje ponašanje jutros bilo je zaista nečasno.

Dok se on ispričavao za svoje neosnovane poluoptužbe što su mu izletjele pred kraj igre, Chance je izvadio iz ormara bijelu košulju i

tamnocrveno odijelo i obukao se. Ušavši u sobu zamijeti mučan izraz nelagode na Moreheadovu licu i Chanceu se učini da su njegove riječi doista iskrene.

– Ne znam što mi je bilo – reče Morehead. – No znam da se nisam ponio učtivo i ja vam se najiskrenije ispričavam.

– Prihvaćam vašu ispriku – odgovori Chance a na Moreheadovom licu pojavio se izraz iskrenog olakšanja, no Chance doda: – Ali pod jednim uvjetom ...

– Pod kakvim uvjetom?

– Da ipak dobijem onaj obećani ručak. Umirem od gladi – nasmije se kockar.

– Vodim vas kamo god želite.

– Mislim da vi ipak bolje poznajete restorane u New Orleansu i zato izbor prepuštam vama.

– Znam jedno odlično mjesto – odgovori Morehead spremno i krene prema vratima. – Zapravo, odlično, ali samo ako volite francusku kuhinju...

– Volim svaku kuhinju, samo ako je dobra – odgovori kockar i otvori svom posjetiocu vrata.

No čim je zakoračio u hodnik, Moreheadu zamre osmijeh na usnama i on uzvikne:

– Ti?!

– Rekao sam ti da ćemo se mi još sresti, kućkin sine!

Chance prepozna teksaški naglasak i odmah shvati o kome je riječ. Uperivši revolver ravno u Moreheadova prsa, na hodniku je stajao sinoćnji mladi napadač – Gavin Borland.

– Mislio si da me možeš opljačkati i proći nekažnjeno, zar ne? – procijedi mladić kroz stisnute zube.

I prije nego što je Chance uspio išta poduzeti, mladićev prst pritisnuo je obarač i hodnikom je odjek-

nuo užasan prasak. Morehead zastenje. Chance ga gurne u stranu i stisnutom šakom iz sve snage udari po ruci koja je držala revolver. Mladić iznenađeno ustukne, a kolt mu, uz potmulo udarac, ispadne iz ruke na pod.

No već u sljedećem trenutku njegovog je iznenađenja nestalo, a na licu mu se pojavi bijes i zamahne ljevicom prema kockarevu licu. No udarac je promašio cilj, ne zato što je kockar ovog puta opet bio spret-niji, nego zašto što se spotaknuo o noge žrtve koja je toga trena pala na pod.

Chance pokuša preduhitriti taj pad i podmetnuti ruke, no nije bio dovoljno brz i cijelom težinom tijela udari o pod. Taj mu udarac istjera zrak iz pluća i na trenutak je bio sasvim ošamućen. To je Gavinu Borlandu bilo dovoljno da se snade i pobjegne. Chance, još uvijek ošamućen, vidio je kako su njegove noge nestajale niz hodnik.

Chance se prisili da ustane, prvo na koljena. Ugleda kraj sebe Borlandov revolver. Podigne ga, no Borland je već zamakao na stubište kad je konačno napipao okidač.

Onda mu pogled padne na Moreheada koji je ležao nekoliko koraka dalje, drežeći se rukama za prsa iz kojih se čulo hroptanje. Približi mu se:

– Wilsone? Jeste li dobro?

Wilsonove su oči bile raširene u strahu i kao da mu je htio nešto odgovoriti, ali mu je iz pluća izlazio samo neartikulirani hropac. A onda strašan grč strese njegovo tijelo, ruke mu spadnu s prsa i on se smiri.

Borland, pomisli Chance, moram za njim!

Objema se rukama odupre o pod i pokuša ustati. U tom trenutku za-

čuje kako netko napinje pištolj i za-
stane u pola kretnje.

— Stani gdje jesi i ni makac! —
poviče muški glas. — I gurni taj re-
volver što dalje od sebe.

Chance podigne pogled i ugleda
muškarca koji je stajao na vratima
jedne od soba i držao pištolj uperen
točno u njegovo čelo.

— Učini kako sam ti rekao ili ću
ja tebi učiniti ono što si ti učinio
njemu!

Chance gurne Borlandov revol-
ver u stranu.

— Ne znam što ste vidjeli i što
mislite da se ovdje dogodilo, ali vas
uvjeravam da će vam pravi ubojica
biti zahvalan što mu ovako lijepo
pomažete da pobjegne.

— Ne bih baš rekao — odgovori
muškarac — meni se čini da uboji-
cu imam pred sobom.

— Što se to događa? — zapita
ženski glas, a onda se začuje: — Oh,
bože!

Počela su se otvarati i vrata osta-
lih soba i odjednom se hodnik na-
punio ljudima što su zurili u Chan-
cea koji je klečao kraj mrtvog Mo-
reheada.

— Neka netko pozove policiju —
poviče čovjek s pištoljem. — A ti —
obрати se Chanceu. — digni ruke,
hajde, što više...

Chance podigne ruke iznad glave
i uzdahne. Nadao se da će policija
stići brzo, jer svaka minuta koja je
uludo prolazila povećavala je uda-
ljenost između njega i Gavina Bor-
landa.

V

Chanceu se činilo da narednik za-
pisaćim stolom već po tisućiti put
umaće pero u tintu otkako su ga,
još prije jedan sat, doveli u policijs-
ku stanicu. Narednik, postariji
muškarac, proćelav i teških, kao

natečenih kapaka, ponovno ga upi-
ta:

— Kako ste rekli da se zove taj
navodni napadač?

— Gavin Borland — reče Chance
i pokuša malo pomaknuti ruke, no
kako ih god namještao, lisice su mu
se stalno zasijecale u zglobove. —
Bio je jedan od Moreheadoviћ klije-
nata. Došao je iz Teksasa...

Ponovio je to već najmanje pet
puta. Narednikove umorne oči po-
novno su se vratile na papir pred
sobom na stolu i on prekriži Bor-
landovo ime i opis. Dugo se čulo
škripanje pera po papiru, a onda se
narednik opet obrati Chanceu:

— Je li to sve?

— Sve sam vam već rekao barem
tri puta — odgovori Chance nestrp-
ljivo. — Recite svojim pomoćnicima
da mi skinu ove lisičine i da krene-
mo za Borlandom. On je možda već
na pola puta do Teksasa, a mi ovdje
gubimo vrijeme.

— Ništa vi ne brinite za tog Bor-
landa... ako on uopće i postoji. De-
tektiv Sorge sve će to ispitati čim
stigne — odgovori mu narednik
umornim glasom, kao da se dosa-
đuje. — A što se tiče lisica, Jason će
vam ih skinuti čim vas smjesti u va-
šu ćeliju.

— Ćeliju?! — nije Chance vjero-
vao svojim ušima. — Pa zar zaista
ništa ne shvaćate? Borland je sve
dalje i dalje! Nikad ga nećemo
uhvatiti!

Policajac, koji je stajao s njegove
desne strane, podigne ga grubo sa
stolice i gurne prema vratima.
Chance shvati da ne vjeruju ni jed-
noj jedinoj riječi od onoga što im je
ispričao. Istrgne se iz policajčeva
stiska i okrene prema stolu:

— Želim vidjeti svog odvjetnika

— Philipa Duwaynea.

– Zasad još nema potrebe, niste ni za što optuženi. A ako budete optuženi, imat ćete dovoljno vremena da pozovete svog odvjetnika – odgovori mu narednik i mahne policajcu da ga odvede.

Vrata se otvore s druge strane i Chance ugleda dugačak hodnik i niz ćelija.

– Kakvu smo to ptčicu dobili, Jasone? – upita čuvar.

– Neki ubojica – odgovori policajac i gurne Chancea prema najbližoj praznoj ćeliji. – Ubio je nekog burzovnog čovjeka ili tako nešto. Narednik traži da ga malo pričuvamo dok detektiv ispita stvar.

Chance htjede prosvjedovati, ali se suzdrži, znajući da od toga ionako ne bi bilo nikakve koristi. Njegova jedina prilika bila je da nekako dođe u vezu s Philipom Duwayneom; on je odvjetnik i sigurno će znati što treba poduzeti.

– Koliko bi stajalo da pošaljem poruku svom odvjetniku? – upita Chance dok su mu skidali lisice.

– Ovisi o tome koliko nudiš – odgovori čuvar, no prije nego što je Chance uspio išta odgovoriti, Jason gurne čuvara laktom i reče mu:

– Zaboravi! Narednik kaže da zasad nema smisla miješati u to odvjetnika, jer još nije ni za što optužen.

Čuvar razočarano slegne ramenima i zalupi vrata ćelije, zaključa ih i ode s Jasonom.

Chance odluči da ne padne u očaj. U ovom trenutku bilo je najvažnije da sačuva živce. Pogledao je oko sebe; njegova je ćelija bila oko tri metra na meta i pol, a jedini namještaj u njoj bio je drveni krevet sa slamaricom. Sa strane na podu bile su dvije kante; u jednoj je bila voda za piće, a druga je trebalo da mu služi kao zahod.

Sve to podsjećalo ga je na ono što je proživio za vrijeme rata i ta sjećanja i strah počnu mu se polako vraćati i zaokupljati mu misli. Ne! Ne smije sada misliti na prošlost! No nije bilo lako misliti ni na sadašnjost. Sadašnjost – to su bile ove rešetke posvuda oko njega. Bio je odsječen od svega i nije vidio načina kako da sam sebi pomogne.

– Chance?

Pun, baršunast ženski glas izgovorio je njegovo ime i trgnuo ga iz nemirnog drijemeža. Chance skoči i ugleda Katie MacArt kako stoji ispred njegove ćelije i čvrsto se drži za rešetke.

– Čula sam glasine, ali nisam mogla vjerovati... Kažu da si ubio čovjeka... Cijeli grad bruji o tome.

– U ratu, a i za pokerskim stolom, u samoobrani, ubio sam više ljudi nego što i sâm želim priznati, Katie – reče Chance i pride rešetkama – ali ovoga nisam ubio ja. Ubijeni je moj sinoćnji domaćin, burzovni čovjek Wilson Morehead, a ubio ga je jedan njegov nezadovoljni klijent, Gavin Borland.

– Dobro, ako znaju tko je ubojica, zašto te ne puste na slobodu? – upita Katie smireno, ali njene smaragdnozelene oči jasno su odavale njeno uzbuđenje.

– Nad Moreheadovim tijelom zatekli su mene, a i Borlandov revolver bio je u mojim rukama. Za njih sam ja ubojica i bojim se da Borlanda neće ni tražiti ili će možda organizirati samo formalnu potjeru... Na kraju krajeva, imaju dovoljno dokaza da dokažu moju krivicu i da me objese...

Katie se namršti i ugrize se za donju usnu.

– Mogu li ti nekako pomoći?

– Naravno. Potraži Philipa Duwaynea i ispričaj mu što se dogodi-

lo. Bit će mi lakše ako on dode ova-
mo da me zastupa.

– Odmah ću otići k njemu – re-
če Katie.

Kockar joj kaže njegovu adresu.

– Još nešto? – upita Katie.

– Mislim da ni Philipu neće us-
pjeti da me izvuče iz ovoga ako ne
nađemo pravog ubojicu – odgovori
on. – Možda bi Bert Rooker i Henri
mogli učiniti ono što policiji očito i
ne pada na pamet da pokuša; mogli
bi uhvatiti i dovesti Gavina Borlan-
da. To je jedini način da izadem
odavde.

– To je sve? – upita Katie.

– Da, to bi bilo dovoljno, samo
ako uspije.

– Bez brige, Chance. Prvo idem
do Duwaynea, a onda na »Wild
Card« da kažem kapetanu što si
mu poručio.

Ona ode, a Chance se opet vrati
do svog kreveta. Učinio je ono što
se dalo učiniti u ovakvoj situaciji, a
sada treba očekivati razvoj doga-
đaja. Uz malo sreće mogao bi još
prije večeri izaći iz zatvora. Uosta-
lom, mislio je, ako je uspio preživje-
ti onaj pakao u Andersonvilleu,
gdje je mjesec dana bio u zatvoru
Konfederacije, valjda će preživjeti i
nekoliko sati u ovom zatvoru.

VI

Chance je odsutno miješao vod-
njikavu juhu u limenoj posudi na
svojim koljenima. Jedan od dvojice
tamničara, koji su se smjenjivali u
čuvanju dvadesetak ćelija smješte-
nih na ovom hodniku, nazvao je to
pilećom juhom i Chance pomisli
kako ovaj zacijelo ima bujnu maštu
kad tu vodicu naziva pilećom ju-
hom. Ili je možda sadist? Prinese
žlicu ustima i osjeti na jeziku blju-
tavu, gotovo hladnu tekućinu bez

ikakva okusa. Onda odloži žlicu i
ispije juhu u nekoliko gutljaja, tek
toliko da zavara gladan želudac.

Drugi čuvar uzme praznu posudu
koju je Chance gurnuo kroz otvor
na vratima. Chance ga je proma-
trao kako skuplja i ostale posude i
otvara stražnja vrata jednim od
ključeva što su mu visili o pojasu.
U tom trenutku začuje poznati glas:

– Chance?

Kapetan Rooker i mladi pilot
Henri Toujacque približavali su se
njegovoj ćeliji. Chanceu se pojavio
na licu osmijeh pun nade, no čim je
ugledao izraz njihovih lica, osmijeh
mu splasne.

– Što ne valja? – upita prije ne-
go što su njih dvojica uspjeli išta
reći.

– Ništa! – odgovori Rooker.

– Katie je učinila kako si joj re-
kao – reče Henri. – Prvo je otišla
do Philipove kuće, ali nije imala
sreće.

– I on mu ispriča kako je Philip
Duwayne upravo toga jutra poslom
otputovao u Baton Rouge i kako ga
neće biti cijeli tjedan dana.

– Onda se odmah vratila na
»Wild Card« i sve nam ispričala –
nastavi Bert. – Nas dvadesetorica
s broda, uključujući Henrija i mene,
pročešljali smo grad ne bismo li uš-
li u trag tom Borlandu. U hotelu
smo saznali da je otišao prije dva
sata, i to ne plativši račun. Posljed-
nji njegov trag doveo nas je u luku.

– I?

– Pobjegao je, Chance, pobjegao
je iz grada – odgovori Bert.

– Pobjegao? – ponovi Chance.

– Znate li barem kamo je otprilike
pobjegao?

– Kupio je kartu za »Thomasa
Farrisa« – odgovori Henri. – Pro-
davač kaže da je platio kartu do
Natcheza. Nije čak uzeo ni kabinu.

– Nije ju ni mogao uzeti – odgovori Chance – jer više nema ni prebijene pare. Sav novac je spiskao ulažući ga u neakve sumnjive poslove. Poslije je za svoju propast okrivio Moreheada i zato ga je i ubio.

– »Thomas Farris« je otplovio prije otprilike jednog sata – reče Bert. – Ako počnemo odmah ložiti, »Wild Card« bi mogao krenuti punom parom isto tako za oko jedan sat. Reci da pristaješ i krenut ćemo u potjeru. »Thomas Ferris« je mnogo sporiji i »Wild Card« će ga stići prije nego što bude na pola puta do Natcheza; u tom slučaju već sutra bismo ti Gavina Borlanda doveli natrag u New Orleans. – Slažeš li se da krenemo u potjeru za »Thomasom Farrisom«? – upita Bert.

Kockar mu ne odgovori, jer ni sâm nije bio načistu s time što bi bilo najbolje. U tom trenutku začuje se tamničarev glas:

– Hej, vas dvojica, vrijeme vam je isteklo! Idemo!

– Chance, što kažeš?

Chance odmahne glavom. Još nije ništa definitivno odlučio.

– Ne. Neka »Wild Card« ostane u pristaništu.

– Chance, jesi li poludio? – poviče kapetan s nevjericom. – Reci riječ i mi ćemo krenuti za Borlandom!

– Berte, nemamo vremena za svađu. Učinite kako sam vam rekao.

Kapetan neodlučno kimne glavom. Onda Chance šapatom doda:

– Neka posada bude spremna da krene čim to bude potrebno; kotlovi neka budu puni i spremni za pokret. To je sve što tražim od vas – za sada. Može li?

– Dogovoreno! – odgovori Bert.

– Vrijeme je isteklo, idemo, momci! – opet se začuje čuvarev glas.

– Dobro, idite sada i neka »Wild Card« bude spreman za pokret – reče Chance.

Bert i Henri izmijene zabrinute poglede i krenu za čuvarem. Čuvar im otvori vrata i u tom trenutku Chance poviče za njima:

– Berte! Henri! Ima li možda koji od vas cigaretu?

– Ja imam cigaru – odgovori kapetan i pogleda čuvara, čekajući njegovo dopuštenje, a ovaj kimne glavom i Bert se ponovno vrati do ćelije te doda Chanceu debelu cigaru.

– Imaš li i šibice? – upita i Rooker mu doda malu drvenu kutiju, a onda tiše doda: – Neka bude spreman, Berte.

– Naravno – odgovori kapetan i vrati se do Henrija.

Chance ih je gledao kako odlaze i kako se teška vrata zatvaraju za njima. On se vrati do svog kreveta i sjedne na njegov rub.

Zamisao koja mu je pala na pamet dok je razgovarao s Bertom polako je dobivala određeni oblik. On odgrize vršak cigare i upali je, misleći o svom planu.

Katie, Bert i Henri učinili su što su mogli. Sad je došao čas da on preuzme konce u svoje ruke. Na kraju krajeva, riječ je o njegovoj glavi i on će visiti ako ne uspije dokazati da nije ubio Wilsona Moreheada.

A jedini način da to dokaže bio je da dovede pravog ubojicu, i baš to je i namjeravao.

Pušio je i promatrao kako se plavičasti dim izvija iz cigare i nestaje u zraku, dok je lijevu ruku spustio kraj sebe na slamaricu i noktima pokušao razderati navlaku.

– Ugasite svijeće! – vikne jedan od čuvara krenuvši niz hodnik. – Idemo, ugasite svijeće! Hej, ti, čuješ li? Tebi govorim!

Chance ustane i, okrenuvši čuvaru leđa, pogleda je li rupa koju je razderao dovoljno velika. Zadovoljno se nasmiješi. Držeći još uvijek među zubima sada već gotovo sasvim dogorio opušak cigare, krene prema svijeći u kutu ćelije, puhne u nju i ona se ugasi. Onda se brzo vrati do kreveta, promatrajući kako se svijeće, jedna za drugom, gase po svim ćelijama. Kada se i posljednja ugasila, dade se na posao.

Izvadi iz džepa kutiju šibica koju mu je Rooker dao i stavi u nju opušak. Zatim je zatvori i brzo i neprijetno gurne u poderotinu na slamarici. Nekoliko sekundi nakon toga začuje šištavi zvuk šibica koje je opušak upalio.

U zraku se osjeti miris dima.

– Vatra! – poviče i dotrči do rešetki, pa drmajuci ih iz sve snage, zavikne još nekoliko puta panično: – Vatra! Vatra!

U mraku se na hodniku nije ništa vidjelo, ali je čuo kako dvojica čuvara trče prema njegovoj ćeliji. Iz slamarice se već izvijao plamen.

– Uzmi kantu, čovječe! Imaš kantu vode kraj kreveta! – poviče jedan od čuvara. A Chance je čuo kako otključava vrata ćelije.

Trudeći se da što bolje oponaša prestrašenog čovjeka, Chance se ustrčao po ćeliji, tražeći tobože kantu s vodom. To je bio jedini način da dobije na vremenu. Htio je da obadva čuvara budu što bliže vratima ćelije. Činilo se da će ovaj puta imati sreće, jer tek što je prvi čuvar otključao vrata, drugi je već ušao za njim i oni su obojica bili u ćeliji, točno kako je Chanceu odgovaralo.

Pretvarajući se da je upravo u tom trenutku napipao kantu s vodom, on uhvati ručku lijevom rukom, podigne cijelu kantu desnom i izlije vodu na plamen. A onda se, ne čekajući da vidi je li se plamen zaista i ugasio, munjevitom brzinom okrene i udari kantom čuvara u lice. Ovaj zastenje od bola i posrne od neočekivanog napada, srušivši pri tome čuvara iza sebe. U istom trenutku Chance priskoči i izvuče mu pištolj iz futrole, otkoči ga i uperi u dvojicu čuvara:

– Idemo! Ruke gore i iza glave!

Čuvar, koji je pao udaren kantom, ostao je ležati. Onaj drugi održao se na nogama, zahvaljujući rešetkama ćelije iza leđa, te učini kako mu je rečeno. Čak i u onom polumraku Chance je jasno vidio strah u njegovim očima.

Prvi čuvar i dalje je nepomično ležao na podu. Uperivši revolver u čuvara kraj rešetki, Chance klekne kraj onoga na podu i opipa mu bilo na vratu. Nije bio mrtav, samo se onesvijestio. Chancu lakne. Skine ključeve s njegovog pojasa, pride drugom čuvaru, uzme od njega revolver i reče:

– Odvuci ga u kut i sveži mu noge njegovim remenom. Stavi mu ruke na leđa i natakni mu lisice.

– Nemoj misliti da ćeš daleko stići – odgovori mu čuvar ljutito, ali je učinio kako mu je Chance naredio. – Ulovit ćemo te prije nego što se snađeš!

– Ni riječi više, inače nećeš imati prilike ni da budeš u potjeri – reče Chance i uperi čuvaru njegov revolver u rebra.

Chance mu naredi da legne na pod i stavi mu lisice, a noge mu sveže remenom. Zatim otrgne komad tkanine sa slamarice i zapuši mu usta. Time se osigurao da ni jedan

od njih dvojice barem u sljedećih pola sata neće moći dozvati pomoć. Zatim potrči prema stražnjim vratima. Već drugi ključ s koluta oslobodi mu put i on izađe u vruću i sparnu noć.

Nedugo poslije toga prodorni zvuk parne zviždaljke proparao je noć. Golemi kotači »Wild Carda« počeli su se sporo, a onda sve brže i brže okretati, pretvarajući vode Mississippija pod sobom u velike virove pjene. Brod se polako počeo odvajati od mola, okrenuo se za nekih četrdeset i pet stupnjeva i punom parom krenuo uzvodno.

Chance je stajao na palubi, promatrajući kako iza njih nestaju svjetla New Orleansa. Činilo se da ga je zasad pratila sreća. Prošao je već cijeli sat od njegova bijega iz zatvora, a još uvijek nije bilo nikakvog znaka potjere na njim.

Sada još samo da se dočepam Borlanda prije nego što dočuje da sam pobjegao, mislio je. Onda se namršti. Znao je da su telegrafske žice brže nego parobrodi i da ga potjera kojoj je ovdje izmakao možda čeka u Natchezu. No isto je tako znao da drugog izbora nema.

VII

Nekih pet milja nizvodno od Natcheza kapetan Bert Rooker usmjerio je »Wild Card« prema istočnoj obali rijeke. Onima na brodu taj se smjer učinio sasvim prirodnim budući da je na tom mjestu bilo nekoliko velikih virova i struja koje je trebalo izbjeći. No pravi razlog zašto je Rooker krenuo prema obali bio je sasvim drugi. Kad se, naime, brod približio na nekih četvrt milje od obale, jedan je čovjek, obučen u smeđe hlače i crnu košulju, skočio u vodu i zaplivaao prema obali. Taj

je čovjek bio Chance Sharpe! Znao je da postoji mogućnost da policajci u Natchezu već čekaju da »Wild Card« pristane i ovo je bio jedini način da im pobjegne.

Kad je konačno isplivao na obalu, »Wild Card« je već iščezao iz vidika i Chance je znao da će za dvadesetak minuta brod biti u luci. Njemu je, međutim, predstojao dugi put do grada.

Nebo je bilo savršeno plavo, bez i jednog oblačka, a ljetno sunce pržilo je nesmiljenom žestinom. Chance pomisli kako bi zapravo trebalo da bude zahvalan na tome, jer to znači da će mu se odjeća osušiti prije nego što stigne u Natchez.

Poslije nekog vremena Chance je bio u gradu i stao obilaziti hotele.

— Gavin Borland? — upitao je recepcioner i gledao Chancea iznad zlatnog okvira naočala. — Žao mi je, gospodine, ali meni je zabranjeno da dajem informacije o gostima našeg hotela.

Kockar izvadi iz džepa novčanicu od deset dolara, stavi je na pult i reče:

— Nemam namjere da vas dovedim u neugodan položaj. Htio bih samo baciti pogled u vašu knjigu gostiju.

Recepcioner pogleda lijevo i desno da vidi je li ih tko gleda, a onda uzme novčanicu, strpa je u džep košulje i okrene knjigu gostiju prema Chanceu.

— Evo, na ovim dvjema stranicama su svi gosti koji su stigli ovoga tjedna.

Chance prođe prstom niz listu od kakvih pedesetak imena. Ni jedno od njih nije bilo ime Gavina Borlanda. On okrene knjigu natrag kako je i bila i pogleda recepcionera. Ovaj se samozadovoljno nasmiješi i reče:

— Nisam vam ništa obećao. Chance promrmlja kletvu, okrene mu leđa i izađe na vruće ulice Natcheza. Prošlo je već dva sata kako je ovdje, potrošio je pedeset dolara, a rezultati nisu bili nikakvi. Ako je Gavin Borland i odsjeo u kojem hotelu, sigurno se nije prijavio pod pravim imenom. Ne bi se baš moglo reći da mu je ta spoznaja poboljšala raspoloženje. Izložio se velikoj opasnosti da nađe ubojicu, a našao se u slijepoj ulici.

Krene prema luci, pazeći da ne naleti na kakvog policajca. Svojom odjećom sasvim se uklapao među lučke radnike, pa pođe prema mjestu gdje je bio usidren Wild Card. Uvjerivši se da u blizini nema ni jednog policajca, zajedno s radnicima koji su istovarivali robu uđe na brod i u kabinu kapetana Rookera.

— Ni traga ni glasa? — upita kapetan, vidjevši izraz njegova lica.

— Ništa! — odgovori Chance i sruči se na stolicu kraj kapetanova pisaoćeg stola. — Bio sam u svakom hotelu u gradu. Gavin Borland nije nigdje upisan.

Bert gurne u stranu navigacione karte koje je do maločas proučavao, nasloni se i upita: — I što sad? Što namjeravaš?

— Nemam pojma. Natchez je bio jedini trag. Sad sam i to izgubio.

— Imali smo barem toliko sreće da nas ovdje nije dočekala policija čim smo pristali.

— Kamo je, dodavola, Borland mogao otići? — pitao se Chance. — Uplatio je kartu do Natcheza, ali ovdje mu nema ni traga ni glasa.

— Što si ono rekao, odakle je Borland? — upita ga Rooker.

— Iz Teksasa. No posljednjih je godinu dana, ako sam dobro razumio Moreheada, proveo u New Orleansu.

— Kladio bih se da je krenuo na-
trag u Teksas — reče kapetan —
Ljudi i životinje ponašaju se vrlo
slično kad se nađu u neprilici. Vra-
ćaju se na poznati teren. Misle da
će im tamo biti lakše.

— Teksas! — ponovi kockar za-
mišljeno kimajući glavom. — Mož-
da... Vidiš, to mi nije palo na pamet.

— Pogledaj! — reče Rooker i po-
krene kartu prema svom prijatelju,
uperivši kažiprst u sredinu. — Ov-
dje je Natchez. Znamo da je platio
kartu doвле, dakle, vjerojatno je do-
vle i stigao.

— Ali Natchez mu je sa suprotne
strane rijeke — odgovori Chance,
promatrajući na karti rijeku koja
je na tom mjestu razdvajala dvije
države, Mississippi i Louisianu, no
onda mu padne na pamet: — A
možda je prešao preko u Vidaliju —
reče i pokaže prstom na gradić koji
se nalazio s druge strane Mississip-
pija, točno nasuprot Natchezu.

— Ako nije prije toga skočio s
broda i ako je zaista krenuo u Tek-
sas, onda je Vidalia najlogičnije
mjesto gdje bi ga trebalo potražiti.
Da pokušamo? — upita Bert.

— Da, i to što prije! — odgovori
Chance.

Dok je Natchez bio jedan od po-
znatijih gradova na Mississippiju,
susjedni gradić u Louisiani bio je
malo, zaboravljeno mjesto. Vida-
lia se zapravo sastojala od nekoliko
kuća i trgovina koje su podignute
oko trajektnog pristaništa. Stanov-
nici Vidalije bili su ponosni i zado-
voljni što stanuju u malom gradiću.
Oni koji bi poželjeli uzbuđenosti ve-
likog grada mogli su prijeći Missis-
sippi i tamo na drugoj obali zado-
voljiti svoje želje.

Chanceu je zapravo bilo drago
što je tako, to mu je uvelike olakša-
valo zadatak. U Vidaliji nije bilo

čak ni hotela; gosti na prolazu obično su stanovali u privatnim sobama koje su iznajmljivale dvije udovice.

Prva od njih dviju, Martha Dupree, nije nikad čula za nekog Gavina Borlanda. Chanceu je još samo preostalo da ode do kuće Clare Shreve. Vrata mu je otvorila prosijeda žena ljubazna lica.

– Ako tražite sobu za noćas, morat ćete otići do Dupreeovih. Kod mene su tri sobe popunjene.

– Ne, gospodo, ne trebam sobu. Tražim jednoga svog prijatelja. Trebalo je da se jučer nademo ovdje u Vidaliji, ali brod kojim sam se vozio, putem se nasukao, negdje kod Baton Rouga, pa sam zakasnio. Trebalo je da zajedno krenemo u Teksas.

– U Teksas? – ponovi ona za njim i zamisli se, a onda se opet nasmiješi i upita: – Da se vaš prijatelj kojim slučajem ne zove Gavin Borland?

– Tako je. Obitelj mu je negdje u Teksasu – reče Chance i osjeti kako mu se bilo naglo ubrzalo. – Ako je ovdje, htio bih se svakako vidjeti s njim.

– Bojim se da ste zakasnili. Stigao je sinoć kasno, a danas rano ujutro već je krenuo dalje. Rekao je da ide u Teksas i da mu treba konj, pa sam ga poslala Johnu Campbellu.

Raspitavši se gdje je to, on zahvali udovici i krene onamo. Uz malo sreće Borland bi još mogao biti u gradu!

John Campbell prodavao je konje i imao jedinu kovačnicu u gradu. Chance ga zatekne ispod golemog starog hrasta kako potkiva konja. Chance ponovi istu priču koju je ispričao udovici.

– Nervozan neki mladić – reče Campbell namještajući potkovu. – Strašno mu se žurilo da kupi konja i sedlo. Ponudio sam mu jednog ridana za sto dolara i nije se čak ni pokušao cjenkati, iako konj nije toliko vrijedio. Jednostavno je otvorio lisnicu i platio mi, makar mi se činilo da mu je to posljednji novac, jer mu je poslije u lisnici ostalo svega nekoliko novčanica.

– Kad je to bilo?

– Oko deset ujutro. Prije nego što je otišao, morao sam mu još potkovati ridana. Tako, znači! Dok je on, Chance, lutao Natchezom tražeći ga, ubojica je čekao u Vidaliji da mu potkuju konja. Koje li ironije! Kako mu je samo bio blizu, a ipak daleko!

– Imate li još kojeg konja na prodaju?

– Imam jednu kobilu od četiri godine – odgovori Campbell. – Trebate li možda i sedlo i uzde?

– Da, a trebao bih i bisage i vreću za spavanje.

– Imam sve, osim vreće – odgovori Campbell, stavljajući posljednji čavao na potkovu. – Pokrivače i ostale potrepštine možete kupiti u Beasleyevoj trgovini u glavnoj ulici.

– Koliko tražite za kobilu i opremu?

– Dvjesto pedeset dolara – u novčanicama ili zlatu.

– Da nije to malo previše – upita Chance, sjetivši se Campbellove napomene na Borlandovu kupovinu.

– A ne, ovaj puta nije – odgovori Campbell. – Ovaj puta je cijena dvjesto pedeset i ni centa manje.

Po njegovu licu Chance zaključio da kovač zaista ne namjerava spustiti cijenu. Zastane malo, kao da tobože razmišlja o cijeni, a onda kimne:

– Dobro, pristajem. Kada će kobila biti spremna?

– Dodite za jedno pola sata i bit će vaša.

– Dobro, za pola sata – odgovori Chance i krene natrag na »Wild Card«.

Nekoliko časaka poslije toga Chanceovi prsti lagano su okretali šifru sefa prvo lijevo, pa desno i opet lijevo. Onda okrene ručku i teška željezna vrata širom se otvore. Izvadi snop novčanica, odvoji tisuću i petsto dolara, stavi ih u džep, a ostatak vrati u sef.

– Neka ostane tu, za svaki slučaj – reče Bertu i Henriju koji su stajali iza njega i promatrali ga.

– Za nekoga tko tvrdi da će se vratiti za dan-dva ovo je prilično velika svota što je uzimaš – namršti se Rooker.

– Neka se nađe pri ruci – odgovori Chance, osjećajući zabrinutost u prijateljevu glasu. – Trebat će mi za konja i opremu, a tko zna što se putem još može dogoditi.

– Ne sviđa mi se to, Chance – reče Henri. – Zašto nećeš da netko od nas krene s tobom?

– Borland ima samo pola dana prednosti – odgovori kockar – a jedan jahač kreće se mnogo brže nego dvojica ili više njih. A ja se zaista namjeravam požuriti.

– Mislim da nisi baš sasvim svjestan u što se upuštaš, Chance – reče Bert, a glas mu je bio hrapav i promukao. – Mislim da bi bilo najpametnije da se pritajiš i sakriješ dok mi odemo do Baton Rougea i dođemo u vezu s Philipom Dunayneom. On može podići na noge policajce i poslati ih za Borlandom. A kad ga nađu, ti se možeš ponovno pojaviti.

– Možda si čak u pravu, ali skrivanje nije moja navika. Osim toga

ne mogu položiti svoj život u ruke predstavnika zakona koji ionako ne vjeruju u moju priču. Ne, moram to učiniti sâm, na svoj način. Kako sad stvari stoje, ubojicu ću morati uloviti sâm.

Rooker zausti da nešto kaže ali se predomisli.

– Možemo li ti mi nekako pomoći? – upita Henri.

– Pošaljite telegram Philipu u Baton Rouge i recite mu što se dogodilo. On će s legalne strane učiniti sve što bude moguće. A vama dvojici bio bih zahvalan kad biste se potrudili da ovaj brod i dalje plovi i obavlja svoje poslove kao da se ništa nije dogodilo.

Trudio se da mu glas zvuči smireno i samouvjereno. Bilo je sasvim dovoljno što se on brine zbog Gavi-
na Borlanda; njegovi prijatelji neka se pobrinu za »Wild Card«.

– Mislim da za dan-dva mogu ući Borlandu u trag i dostići ga. To znači da bih za oko tjedan dana, ili malo više, mogao već biti opet u New Orleansu.

– Dobro, Chance. Ne preostaje nam ništa drugo nego da ti poželim sreću.

I Bert mu pruži snažnu ruku na pozdrav. Chance mu je stisne, pozdravi se i s Henrijem, a onda požuri niz stepenice na glavnu palubu. Još je bio dan i on odluči da dva preostala sata svjetlosti provede u sedlu.

VIII

Koža sedla škripala je sa svakom Chanceovom kretnjom. Namještao se čas lijevo, čas desno, pokušavajući otjerati ukočenost i bol u križima i stegnima.

Otkako je, prije nekoliko mjeseci, napustio vojsku, Chance ni jednom nije uzjahao konja i prvog dana po-

tjere to je i te kako bolno osjećao. Već cijeli tjedan dana taj je bol bio njegov stalni pratilac.

Cijeli tjedan, mislio je Chance, sjećajući se točno dana kad je odjahao iz Vidalije. Ona dva dana, koliko je mislio da će mu biti dovoljno da dostigne Gavina Borlanda, pretvorila su se u sedam, a bjeguncu još ni traga. Prošao je cijeli tjedan, mislio je, i još malo i izaći ću iz Louisiane.

Močvarne ravnice kroz koje je jahao jasno su mu govorile da je još u Louisiani, no bio je svjestan toga da je već blizu Sabine, a iza nje počinje Teksas, Borlandov dom.

Koliko se god trudio da jaše što više i brže, sa što manjim odmori-
ma, ubojica je uvijek bio barem jedan korak ispred njega. U Winnfieldu je ušao u trgovinu nekih šest sati nakon što je Borland bio u njoj. Jučer mu je u Natchitochesu vlasnik trgovine opisao jednog kupca koji je točno odgovarao Teksašani-
novu opisu. Taj je čovjek, rekao mu je trgovac, kupio kilogram sušenog mesa i konzervu voća oko četiri sata prije nego što je Chance stigao u grad, a onda je odjahao na zapad.

Ipak ga sustižem, uvjeravao je Chance samoga sebe. Prije ili poslije bit će moj.

On zastane i pogleda prema zapadu. Sunce se već polako spuštalo i točno ispod njega vidjeli su se vršci visokih čempresa. Prošavši kroz Kisatchie Forest, nadao se da će teren postati lakši, no ono što je sada vidio ispred sebe, bio je močvarni rukavac rijeke.

Podbode kobilu i ona galopom krene naprijed. Odlučio je da požuri dok mu je teren to još dopuštao. Kad zađe dublje u rukavac, napredovat će puževim korakom.

Nakon nekog vremena Chance naglo povuče uzde i zaustavi konja. Bio je na samom rubu travnatog busena iza kojeg se, gotovo pola mi-
lje u širinu, prostiralo golemo jezero.

Nije mu preostajalo drugo nego da se vrati otkuda je i došao. Borland sigurno nije prošao ovuda; jezero je ipak bilo prevelika prepreka za čovjeka na konju. I on je, kao i progonjenik, morao obići jezero, pažljivo se probijajući kroz močvaru koja ga je okruživala.

Da stvar bude još gora, sunce je bilo već sasvim nisko i uskoro će nad močvarom pasti mrak. Za danas je potjera bila završena, trebalo je da se pobrine gdje će prenoćiti. Vrativši se na mjesto odakle je pošao okrene konja i pođe prema jugu. Tlo je bilo mokro, natopljeno vodom i šljapkalo je pod kopitima. Uhvativši se za jabučicu sedla, prenese svu težinu tijela na jedan stre-
men i nagne se na lijevu stranu, pokušavajući utvrditi kakve tragove ostavlja za sobom. No usprkos velikoj vlažnosti tla, kopita su uranjala samo do prvog članka. Znao je da će, počnu li još dublje propadati, morati sjahati i voditi konja.

Počne se ogledavati oko sebe, ne bi li gdje ugledao kakvo suho mjesto gdje bi se moglo prenoćiti. Ako je i postojalo, on ga nije vidio, a nije ga baš radovala pomisao da će morati prenoćiti u sedlu.

— Sad bi još samo trebalo da počne padati kiša — promrmlja neraspoloženo, ugledavši na jugozapadu golemi sivi oblak. — Kao da već ionako nema previše vode svuda naokolo...

Onda naglo zastane u pola rečenice. U daljini, točno ispod oblaka, ugleda tanku sivu crtu koja se viju-

gavo pružala u nebo i tamo nestajala.

Dim!

Istog trenutka zaustavi konja. Netko je, dakle, našao mjesto koje je bilo dovoljno suho da se na njemu zapali vatra. Možda je tamo kakva brvnara ili logor kakvog lovca.

Ili Borland!

Chance se jedva suzdrži da ne potjera konja u galop. Danima mu se činilo da je sve bliže i bliže ubojici. Zar je zaista konačno uspio smanjiti tu razdaljinu na manje od milje?

Izvadi pušku iz tobolca na sedlu, napne oroz i krene naprijed.

Pravi zeleni zid čempresa i niskog raslinja zaklanjao mu je vidik i on nije mogao vidjeti tko to pali vatru i odakle taj dim. Tješilo ga je to što je znao da ni on – ili oni – ne mogu vidjeti ni njega.

Ali ga mogu čuti! Prodoran, šljapkavi zvuk čuo se kod svakog koraka. Pretjerujem u oprezu, pomisli. Dim je bio gotovo pola milje udaljen od njega, a na pola puta bilo je gusto raslinje koje mu je omogućavalo da se neprimjetno približi. Teško da bi ga na toj udaljenosti netko mogao čuti.

Kad se sasvim približio grmlju, ispruži pušku i htjede pogledati na drugu stranu. No grmlje je bilo previše gusto i trebalo bi ga više razgrnuti ako bi htio nešto vidjeti. Onda mu padne na pamet da je to možda stupica, pa odluči da ode još malo prema zapadu. Stotinjak metara dalje grmlje, je postalo rjeđe, a mekanom močvarnom tlu zamijenila je tvrda podloga.

Zastane zaklonjen grmljem i malo se podigne u sedlu da bi vidio preko. Iza grmlja i niskih mladica brijesta nalazila se mala uzvišica. Brežuljak je bio obrastao travom, a

tu i tamo raslo je koje drvce ruja, čiji su plodovi od jakog ljetnog sunca već dobijali smeđu boju. Dim se dizao iz logorske vatre koja je gorjela kraj najdebljeg stabla.

Chance pažljivo promotri okolicu. Činilo se da u blizini nema ni žive duše. Ni kraj same vatre nije zamijetio nikakve ostatke logoraške opreme ni kakvu vreću za spavanje.

Zašto bi netko zapalio vatru, a onda je ovako ostavio i otišao ne ugasivši je?

Još jednom pogleda na sve strane. Možda je onaj tko je zapalio vatru morao iznenada otići? Možda se pojavila kakva divljač i krenu je u potjeru za njom?

Ili je to ipak bila klopka?

Namršti se i spusti se opet na sedlo. Misao o klopki nikako ne smije odbaciti. Iako Borland nije imao razloga posumnjati da ga netko slijedi, tko zna što mu se vrtjelo u glavi. Savjest može čovjeka izluditi. Što zbog osjećaja krivice, što zbog sumnje i straha, mladi Tekšanin sigurno je uznemiren kao zec koga juri čopor pasa i vidi opasnost iza svakog drveta. Pobjegao je iz New Orleansa kad još nije znao da policija tereti Chancea Sharpea za Mortheadovo ubojstvo. Ubojica u bijegu sigurno bi postavio klopku svojim progoniteljima. S druge pak strane Chance nije imao nikakva razloga vjerovati kako su progonjenik i osoba koja je zapalila vatru jedna te ista osoba.

Čekao je da sunce sasvim zađe, a onda se oprezno zaputio kroz grmlje, držeći pušku cijelo vrijeme spremnu.

Pažljivo je gledao i lijevo i desno i zaputio se prema vatri. Sve je bilo pusto. Tu i tamo čuo bi se lepet ptičjih krila i to je bilo sve.

Iznenada se Chanceu učini da je krajičkom oka zamijetio kako je nešto šušnulo s njegove desne strane i on istog trena uperi pušku prema šipražju. No već u slijedećem trenutku njegova napetost popusti: crvenkasti lisičji rep nestao je u jednom šupljem deblu.

Nervozno se nasmije sam sebi, osjetivši kako mu je sva krv jurnula u glavu.

Možda je ipak previše oprezan!

No još nije ni dovršio misao kadli se začuje hitac i tik iznad njegove glave prozuji metak.

Chance instinktivno i iz sve snage potjera konja zabivši mu pete u slabine, pokušavajući se dočepati većeg drveća na uzbrdici. Mlada stabla ruja nisu mu bila nikakav zaklon.

Praskavi zvuk drugog hica ponovno propara tišinu rukavca. I ovaj put metak je prošao opasno blizu Chanceove glave.

Znao je da mu je brzina jedini spas i on ponovno podbode konja. Činilo se da i kobila daje sve od sebe. Ne prekidajući galop, preskočila je vatru i stigla do prvih debljih stabala.

Budući da je bio sasvim blizu zaklona, Chance odluči da tu zaustavi konja, baci se iza jednog debla i odatle se suprotstavi nevidljivom napadaču. – No pokazalo se da to nije bio tako pametan potez. U trenutku kad je povukao uzde začuo se i treći hitac i on osjeti užasnu bol kako mu prži meso i zabija se ispod desnog ramena.

Stisne zube i zastenje, osjećajući kako mu metak ruje po mesu. Hitac ga je bacio na vrat kobile i ona opet pojuri u galop.

Zaćuo se i četvrti hitac, no Chanceov je konj već bio izvan njegova

dosega, galopirajući kroz gustiš i grmlje močvare.

IX

Kučkin, sine, kučkin sine, ponavljao je Chance gotovo nesvjesno. Usne su mu drhtale i grčile se od bola dok je pokušavao staviti zavoj napravljen od košulje. Crvena mrlja na prsima bila je sve veća i veća. Krvarenje se donekle smanjilo, ali nije prestalo. Rana od metka koji je u ušao na leđima, a izišao na prsima, neće zarasti samo tako. Trebat će joj vremena.

A vremena, baš vremena nije ovog trenutka imao nimalo. Rame mu je sijevalo od boli, no on ipak ustane i pođe prema kobili koja je mirno pasla nekoliko koraka dalje.

Sada više nije bilo nikakve sumnje: njegov napadač sigurno je bio Gavin Borland.

Znao je što bi on i svatko drugi učinio da je na Borlandovom mjestu: pošao bi u potragu za ubijenim ili pak, ako je samo ranjen, da ga ubije.

Chance je bio svjestan toga da netko tko postavi onakvu klopku i puca čovjeku u leđa neće ostaviti posao nedovršenim. Borland sada sigurno pretražuje okolicu, šulja se kroz sumrak i vreba svoju žrtvu. Chance mu je jednom bio sigurna meta; odlučio je da je više ne promaši.

Svaka kretnja izazivala je jaku bol; uhvatiti uzde bilo je teško, a popeti se u sedlo pravi podvig. Bol je bila tako oštra da je morao napregnuti svu snagu da se ne onesvijesti. Pred očima mu se zamračilo, a onda zamaglilo. Trudio se da se usredotoči na neku točku u daljini, da misli na ono što se tamo vidi, a ne na užasnu bol, plamen koji mu žeže u ramenu i potiče ga da popusti, da

se prepusti boli, omaglici, zaboravu... Znao je: ako sada stane, to će značiti gotovo sigurnu smrt. Mora dalje mora dalje! Naslonivši ruku na jabučicu sedla, lijevom rukom izvadi pušku, nasloni se na vrat kobile i lagano je podbode. Svaki njen korak probadao ga je kao strijela i bol mu se činila neizdrživom. Na čelo mu izbijaju graške znoja i on stisne zube, naslonivši se još jače na vrat kobile.

Očajnička želja da živi ipak ga je tjerala naprijed. Pokušao se usredotočiti na svoj plan. Pokušat će se u širokom krugu vratiti na isto mjesto, s time da se ovaj put približi uzvišici sa sjeverne strane.

Ako je Borland još uvijek tamo ulogoren, pričekat će da on zaspi, a onda će se došuljati do njega i uhvatiti ga. A ako je otišao u potragu za njim, onda će se sakriti među drvećem i pričekati da se Teksašanin vrati i onda ga uhvatiti. Ako treba i raniti ga, samo da ga savlada. — Naravno, ubiti ga nije smio; bez Borlanda nije mogao dokazati svoju nevinost.

U tom trenutku kobila posrne preko nekog korijena u dubokoj travi, no u istom trenutku ispravi nogu i iznova uspostavi ravnotežu. U drugoj prilici Chance bi se samo malo zaljuljao u sedlu. No sada, ovako ranjenome, trzaj izazove užasan udarac boli i on vrisne, jedva se održavši u sedlu.

Ne smijem se onesvijestiti, pomisli, ne smijem! Moram naći Borlanda. Moram ga prvo naći, a onda ću se odmarati...

Pogleda ponovno svoja prsa. Privremeni zavoj bio je već sasvim natopljen krvlju. A ovaj posljednji trzaj vjerojatno je još više pozlijedio ranu.

Iako mu se maglilo pred očima, Chance shvati da je već vrlo blizu cilju. Uskoro ugleda onu istu uzvišicu i pažljivo je promotri. Teksašaninu nije bilo ni traga, a ni vatra nije više gorjela.

Chance osjeti kako su mu misli rastrgane i kako više ne može ništa misliti. Jedino što mu je odjekivalo u glavi bile su posljednje rečenice njegova plana: sakriti se i čekati, sakriti se i čekati...

Znajući što ga čeka kad bude htio sjahati, pripremi samoga sebe na taj bol i polagano se spusti s konja, čvrsto se oslonivši o vrat kobile. Užasna bol prostruji mu tijelom i on je stajao tako neko vrijeme držeći se čvrsto za sedlo i boreći se protiv nesvjestice. Onda bol počne popuštati.

U tom trenutku začuje pucketa-nje grančica s lijeve strane. Naglo se okrene s namjerom da uperi pušku onamo, no prije nego što se uspio dokraja okrenuti, iz njegovih se pluća oteo nekontrolirani krik, odjek užasne boli koja mu je rastrgala nutrinu. Puška mu ispadne iz ruku i on osjeti kako mu se noge odsjecaju i tone u ponor...

Posljednje što je vidio prije nego što je licem zaronio u vlažnu travu bio je zec koji je nestajao u gustišu.

X

Chance Sharpe jahao je s jednom nogom u grobu. Jedva se držao u sedlu. Polako ga je počela hvatati groznica i više nije prepoznavao pojedine predmete, sve mu se štapalo u goleme tamnozelene sjene.

Činilo mu se da mu zadaje napor čak i disanje. Osjećao je u nosnicama miris trulog raslinja, opori miris močvare i trule trave. Glavno da diše i jaše...

Jaše? Ironično ponovi u sebi tu riječ. Lagao je sam sebi i bio je toga svjestan. Jahati znači biti svjestan onoga što radiš, kamo vodiš konja. A on... on je bio samo vreća u sedlu koju je konj vodio kamo je htio...

Misli su mu se nesuvislo kovitlale po glavi. Koliko li je samo vremena prošlo od trenutka kad je Borlandov metak našao svoj cilj? Koliko je dana, a možda i tjedana, prošlo od početka ove groznice koja mu je uzdrmala misli i tijelo?

Otkako se posljednji put osvijestio, izgubio je moć snalaženja i nije znao ni gdje je ni kamo ide. Potpuno se prepustio nagonima kobile. Nadao se da će njoj uspjeti ono što on, ovako u groznici, nije mogao ni pokušati: možda će pronaći put iz ove vodene džungle.

Lijevom rukom opipa ranu. Još uvijek ga je veoma boljela, ali se sada činilo da manje krvvari i da polako zacjeljuje. Pogleda oko sebe. Posvuda ista slika, isto zamršeno, zeleno lice močvare. Činilo mu se kao da se stalno vrti u krugu.

Kobila je sama tražila put. Kad bi zemljište postalo previše vlažno i blatnjavo, tražila je čvrsto tlo pod nogama. Tamo gdje je voda postajala dublja, ona bi se okrenula i produžila drugim putem. Muškarac u sedlu nije čak više ni držao uzde. Svu snagu koristio je samo za to da se održi u sedlu.

Koliko je dugo tako jahao, ne zna. Neumoljivo i jarko ljetno sunce palilo je kroz njegove zatvorene kapke i sve je bilo potopljeno u jarkom crvenilu. Chance zatrepće očima kao da se želi otarasiti boli u očima, no glava mu je odmah klonula natrag na vrat kobile, a užasna vrućina i blještavilo i dalje su bili prisutni. Prisilio se da dokraja podigne

olovne kapke i ugleda pred sobom golemi žuti sag.

Prekrasno, pomisli. Sasvim drugačije od beskrajnog zelenila trave i blata u močvari. Kakvo divno cvijeće!

Cvijeće? Iznenada otvori oči. Cvijeće?!

Zurio je u nepregledni sag prekrasnih zlaćanih crnookih izvančica. Crnooke ivančice? Crnooke ivančice ne rastu u močvari...

Činilo se kao da je prošla vječnost dok su mu misli konačno doprle u groznicom izmučen mozak: Ovo više nije močvara! Konačno je izašao iz močvare! Spašen je!

— Mama! — čuo je muški glas u daljini. — Dodi vidjeti! Čini se da imamo posjetu!

Chance polagano okrene glavu u smjeru odakle je dolazio glas. S druge strane, iza zlatnog mora cvijeća, bila je oranica. Usred brazdi stajala je mazga upregnuta u plug, a za plugom je stajao farmer sa slamnatim šeširom široka oboda. Muškarac je objema rukama mahao pridošlici.

Chanceu se ote uzdah olakšanja. Ali nije imao snage da čovjeku uzvрати pozdrav. U trenutku kad je dignuo ruku da mu mahne, izgubio je ravnotežu i pao, onesviješten, iz sedla.

Prvo što je osjetio kad se probudio bio je miris kuhanog luka. Kad je otvorio oči, ugleda oko sebe zidove brvnare od grubo otesanih debala i isto takav strop. Na zidovima su visjele životinjske kože, dvije puške, mali goblen koji je prikazivao ružu, te neke kuhinjske potrepštine. Ležao je na čistim bijelim plahtama, a kroz otvorena vrata kolibe ulazio je lagan povjetarac.

Okrugla ženska spodoba stupila je na vrata i Chance je vidio samo

njenu siluetu i razbarušenu srebrnosijedu kosu koja je svjetlucala na suncu. Žena se nasmiješi i reče:

– A, budni smo! Danas smo cijeli dan bdjeli nad tobom. Čuvamo te kao bebu!

Žena pride njegovom krevetu i Chance procijeni da bi joj moglo biti šezdeset godina. Ona stavi ruku na njegovo čelo i reče:

– Čini se, više nemaš temperature, sinko! Sada ti valjda možemo dati da pojedeš nešto pošteno, kako bi malo ojačao.

Chance se nasmiješi, ali riječi zahvalnosti koje je htio izgovoriti zapnu mu u grlu.

– No dobro, nemaš više groznice, ali to ne znači da moraš odmah ustati. Samo se ti odmaraj! Na vatri se kuha gulaš od zečevine i kad bude gotov, ja ću te probuditi, to će ti sigurno vratiti snagu. A sad se lijepo odmaraj, jesi li čuo?

Chance se slabašno nasmiješi, kimne i ponovno utone u san.

Nekoliko dana nakon toga, pošto se okupao nasapunavši se domaćim sapunom od glave do pete i polivši po sebi kantu vode, Chance pride ogledalu i počne se brijati. Njegova brada bila je stara najmanje dva tjedna. Dva tjedna, pomisli Chance, dva tjedna su prošla otkad sam se posljednji put obrijao. Dva tjedna su prošla otkako ga je Gavin Borland presreo u šumi i pucao mu u leđa. On pogleda ranu u ogledalu; bila je to okrugla, tamna krasta iznad desne bradavice. Zamišljeno je dodirne i nasmiješi se. Još je bila osjetljiva na dodir, ali više nije bilo one užasne boli pri svakoj kretnji. Još malo i na tom će mjestu ostati samo ožiljak koji će ga podsjećati na njegov bliski susret sa smrću, kao što ga je na to podsjećao i tanki, blijedi ožiljak ispod nosa: tu mu

je »uspomenu« ostavio jedan oficir Konfederacije svojom sabljom. U trenutku kad je zamahnuo na njega svojom sabljom, Chanceov metak pogodio ga je ravno u srce. Ali to je bio rat, pomisli Chance s gorčinom. Ono što je učinio Gavin Borland bilo je obično, hladnokrvno ubojstvo, i s njime Chance nije mogao postupiti onako kako je postupio s mladim oficirom. Mladog Teksašanina morao je po svaku cijenu dovesti sa sobom u New Orleans.

Chance je upravo završio brijanje kad li vani, ispred brvnare, začuje kotrljanje kotača i zveckanje zaprege. Provirivši kroz vrata, ugleda kola Vernonovih kako se približavaju. Cestu do njihova kućerka činila su dva uska ugažena traga u visokoj travi.

Chance zgrabi odjeću koja je bila oprana i prebačena preko naslona stolice. Na brzinu se obuče, navuče čizme i izide pred vrata upravo u trenutku kad su se kola zaustavila pred kućom.

– Pogledaj ti ovo, mamice! – nasmije se Tom Vernon ugledavši kockara kako stoji na vratim. – Chance je ustao iz kreveta!

– Mladiću – namršti se Ella Vernon ne sjećam se da sam ti dala dopuštenje da ustaneš iz kreveta!

Chance se nasmije svojim spasiocima koji su ga njegovali i vratili u život kad se pojavio pred njima iz močvare. Znao je da bi bez njihove njege sada možda bio mrtav.

– Ella, draga – odgovori on smiješeći se – nemojte pretjerivati. Pa ja sam zdrav kao dren!

Ona izvadi drvenu zdjelu ispod sjedala i side s kola, pa krene prema njemu prijeteci mu jednm rukom:

– Odmah da si se vratio unutra i sjeo na ljuljačku, inače ćeš morati

natrag u krevet! I nemoj misliti da si sasvim ozdravio, nemaš ti još onu pravu snagu!

Tom Vernon mu namigne i nasmije se, vidjevši Chancea kako se bespomoćno prepustio njegovoj ženi da ga smjesti u stolicu za ljuljanje.

– Nema ti s našom mamom šale – reče on Chanceu. Odgojila ti je ona petoro djece, a dvadesetoro unučadi je pomogla da dođu na svijet. Da sam na tvom mjestu, učinio bih kako ona kaže i točka.

Prošlo je još neko vrijeme. Jednog jutra Chance zamahne sjekirama i zabije je u borovu kladu debljine njegova stegna. Onda podigne cijeli komad i udari njime o panj. Cjepanica se raspukne točno po pola. On skupi polovice, rascijepa ih još na četvrtine i stavi na uredno složenu hrpu drva što ih je tog jutra nacijepao. Onda lijevom rukom lagano izmasira desno rame. Rad mu je prijao, ruka mu je bila sasvim gipka; još ga je samo malo stezalo u ramenu, ali za nekoliko dana i to će proći.

– Po očima bi ti se reklo da se nekamo spremaš – reče mu Tom Vernon koji se upravo vraćao iz polja vodeći mazgu.

– Pa, polako je i došlo vrijeme – reče Chance. – Ne bih htio preduko zloupotrebljavati vaše gostoprимство.

– Mamici neće biti drago što odlaziš. Već se pomalo navikla na to da stalno imamo nekoga u gostima. Prvo onaj mladić, pa ti...

Chance ga iznenađeno pogleda:

– Koji mladić?

– Prije nego što si ti doteturao ovamo – odgovori Tom – bio je tu jedan veoma mlad dječak, još gotovo dijete. Ostao je s nama dva dana.

Mislim da je otišao jedan dan prije nego što si ti došao.

– Da se nije možda zvao Gavin Borland?

– Jest, bogami, baš tako, Gavin Borland. Rekao nam je da se vraća kući u Teksas.

Borland je bio ovdje! Chanceov mozak počne užurbano raditi. Ubojica je, znači, napustio močvaru svega jedan dan prije njega!

– I mamica i ja krenuli smo zapravo u Teksas. No putem smo naišli na ovaj komadićak zemlje i odlučili ovdje ostati – reče Tom, pa zastane i pogleda Chancea: – Nešto nije u redu?

– Ne, ne, samo razmišljam...

Vernonovi su ga njegovali osam dana; to znači da Borland sada ima devet dana prednosti.

– O čemu? O Borlandu?

Chance zamišljeno kimne glavom.

– Je li te on ranio? – upita Tom.

– Da, baš on.

– Možda neka svađa među obiteljima? – znatiželjno nastavi farmer.

– Bolje da što manje znaš o tome, Tome. Dovoljno je ako ti kažem da me je Gavin Borland uvalio u gadnu nepriliku. I kamo je otišao odavde? – upita Chance.

– Na zapad, prema Teksasu – odgovori Tom. – Rekao sam mu da do Libertyvillea ima oko pola dana jahanja. Vjerojatno je prvo otišao onamo.

– Onda ću i ja prvo onamo.

– Bojim se da ti neće biti lako slijediti njegov trag nakon toliko vremena – reče Tom. – Možda bi bilo bolje da se okaniš svega toga. Osveta još nikome nije donijela ništa dobro.

Što se tragova tiče, imao je farmer pravo, no Chance je znao da više nema povratka. Bez Gavina Borlanda u New Orleansu čekalo ga je uže.

– Ne progonim ja njega zato što sam žedan krvi, Tome – odgovori on – nego zato da spasim vlastitu glavu.

Poslije nekoliko dana Chance je bio u Libertyvilleu. U prvoj gostionici pitao je za Borlanda. Točeći veliku kriglu piva konobar niječno odmahne glavom:

– Ne, ništa mi to ne znači... Borland... Kažeš da je bio samo u prolazu?

– Da, išao je dalje za Teksas.

– I ne samo on! Tisuće ih svaki dan odlaze na zapad. Ljudi ostavljaju domove i kreću u potragu za boljim životom. Ne, ne sjećam se nikakvog Borlanda. Možda je i prošao ovuda, ali kroz Libertyville prođe mnogo ljudi...

Isti odgovor dobio je Chance i u svih pet gradskih trgovina. Na kraju krajeva, prošlo je već deset dana, tko se još mogao sjećati slučajnog prolaznika.

Ponovo se našao u slijepoj ulici. Što da učini? Teksas je bio prevelik da jednostavno odjaši tamo i počne ga tražiti. Mogle bi proći godine dok mu uđe u trag na tako golemom prostoru. Da je barem Morehead spomenuo u kojem su dijelu Teksasa bili Borlandovi.

Reski zvuk zviždaljke propara zrak. Chance se trgne i upita konobara:

– Pilana?

– Ne, »Sam Houston« – odgovori ovaj – parobrod. Navraća ovamo jednom na tjedan.

– Parobrod? – uputa Chance s nevjericom. – Zar tako daleko na zapadu ima parobroda?

– Sjedište im je negdje na jugu, kod jezera Sabine, a putuju na sjever, sve do Gallawaya. Ponekad i sjevernije, ako je vodostaj visok.

– Dobro, koja je to rijeka?

– Rijeka Sabine – odgovori konobar i objasni mu da rijeka velikim dijelom teče uz samu granicu, odvajajući tako Teksas i Louisianu.

– Kapetan Woods, Cal Woods, brine se za opskrbu gradova na rijeci i dovozi robu s obale.

– Prima i putnike?

– To ga sâm pitaj.

Čini se da upravo pristaje.

Konobar je malo pretjerao kad je »Sama Houstona« nazvao parobrodom. Dugačak jedva petnaestak metara, prije je nalikovao na splav s malim parnim strojem i velikim kotačem na krmi.

Privezavši kobilu za jedan stup, Chance je s obale promatrao kako »Sam Houston« pristaje. Muškarac s kapetanskom kapom stajao je na prednjoj palubi, dok su dva Crnca bila kraj kotla.

Ovo ne može ići više od pet milja na sat, i to nizvodno, pomisli Chance, uspoređujući to sa petnaest milja na sat koje je »Wild Card« postizao.

Čim su privezali šlep, kapetan i dvojica njegove posade počnu istovarivati sanduke složene na sredini broda. Chance uhvati trenutak njihova predaha i pride muškarcu s kapetanskom kapom:

– Kapetan Woods?

– Da, tako me zovu – odgovori mršavko. – Što ste htjeli?

Chance se rukuje s njim i objasni mu o čemu je riječ.

– Gavin Borland! Naravno da ga se sjećam! Na »Samu Houstonu« rijetko imamo putnike. No ovoga ću se sjećati i po nečem drugom!

Kapetan mu objasni kako je Borland kockao s njegovim ljudima i izgubio; riječ je bila o pet dolara i on je optužio jednoga od kapetanova ljudi da je varao te je potegao na njega nož.

– Morao sam ga izbaciti u Fairmontu. Nisam htio da mi na kraju zaista nekoga probode nožem.

– U Fairmontu? – zainteresira se Chance. – Biste li i mene mogli prebaciti onamo?

– Nije on išao u Fairmont, tamo sam ga samo izbacio – odgovori kapetan. – Rekao je da ide u Jefferson.

– Mogu vas prebaciti do Gallowaya, tamo prolazi rijeka. A Jefferson vam je stotinjak milja sjevernije.

– Onda idem s vama do Gallowaya – odgovori Chance. – Kada krećete?

– Čim utovarimo ove vreće sjemenog kukuruza – odgovori Woods.

– Da li biste me mogli pričekati jedan sat? – upita Chance.

– Pa... ne znam. A zašto?

– Morao bih prodati konja i sedlo.

– A, to! – nasmiješi se Woods. – Ništa ne brinite, samo vi nju lijepo ukrcajte! Imat ćemo s njom sigurno manje problema nego s onih dvadeset svinja što smo ih prevozili prošli mjesec!

A onda zastane i sumnjičavo ga upita:

– Nadam se da ne kockate. Ili?

– Ne, nikada – odgovori Chance.

XI

Tri dana nakon što se iskrcao sa »Sama Houstona« u Gallowayu, Chance je jahao kroz srce Piney Woodsa u istočnom Teksasu. Uspr-

kos sporosti šlepa, koji se mučio uzvodno uz rijeku Sabine, Chance je bio siguran da je na taj način nadoknadio barem pet od onih devet dana koliko je Borland bio u prednosti.

»Sam Houston« bio je spor, ali kapetan Woods i njegova posada trudili su se da ni u jednom trenutku ne stane i tako se mali parobrod daniima bez predaha probijao uzvodno po rijeci Sabine. Takvo neprekidno putovanje ne bi mogao izdržati ni najbolji jahač. I čovjek i životinja morali bi stati zbog hrane i odmora; mali parni stroj, međutim, bio je zadovoljan što su ga neprekidno hranili drvom i radio je bez prestanka.

Uspinjući se uskim puteljkom uz brežuljak koji su Teksašani, naviknuti u ovom dijelu na ravnice, nazivali planinom, Chance je pažljivo promatrao krajinu. Mislio je da će, čim prijeđe granicu, naići na golemu razliku između Louisiane i Teksasa, no prevario se. Teren kakav je susreo u krajnjem zapadnom dijelu Louisiane nastavljao se i sada u istočnom Teksasu. Tu i tamo uzdizali su se, doduše, sve češći brežuljci, no raslinje je još uvijek bilo vrlo gusto, mjestimično gotovo neprohodno. Putem je nailazio i na mnoštvo malih rječica koje su napajale ta golemo prostranstva šipražja i šuma.

Chancea iznenadi neobično bogatstvo i bujno zelenilo prekrasnih šuma. Ovo područje poznavao je samo iz knjiga, a one su uglavnom pisale o borbi Tekšašana za samostalnost i nezavisnost od Meksika. Sjećao se opisa prirode oko grada kao što je San Antonio i u sjećanju mu je ostala slika okrutne i čovjeku neprijateljske prirode. Ljepota na koju je ovdje naišao sasvim ga je zbunila.

Odnekud se na stazi ispred njega pojavi bijelorepi jelen i nestane s druge strane u borovom šumarku, probijajući se spretno kroz kupino-vo šipražje; iznad sebe je čuo pjev ptice rugalice.

Postalo mu je jasno zašto su toliki ljudi odjednom nagnuli u Teksas. Zemlja tako bogata, bujna i divlja, bila je pravi izazov za stanovnike iz južnih država izmučenih ratom, to više što Teksas, iako za vrijeme građanskog rata na strani Konfederacije, rat gotovo nije ni osjetio.

Chanceova kobila odjednom zafrkće, stane, a onda se okrene i počne se vraćati nizbrdo. Chance je zaustavi i, izvukavši revolver, okrene se natrag. Odmah mu je bilo jasno što je kobilu uznemirilo: nekoliko metara ispred njih na stazi se ljeskavo izvijala golema čegrtuša. Bojom svojih ljuskica savršeno se uklapala u smeđe iglice i suho lišće na stazi. Otrovnica zastane na pola puteljka i podigne trokutastu glavu, a onda nastavi gmizati i nestane u šipražju.

Chance spremi revolver, a kobila nastavi put kao da se ništa nije dogodilo. No Chance se zamisli nad samim sobom. Eto, ljepota okolice toliko ga je zanijela da je postao neoprezan i gotovo nagazio na zmiju, ne zamijetivši je. A što bi bilo da u grmu nije bila sakrivena zmiya nego neka druga opasnost?

Borland ga je već jednom uhvatio u neopreznosti i sasuo mu metak u leđa. To bi se moglo opet dogoditi, s time da ovaj put možda ne bi imao toliko sreće da naleti na neku Ellu Vernon koja bi mu zaliječila ranu. Jer, iako je izračunao da je nadoknadio pet izgubljenih dana, možda je ta brojka stvarno bila veća.

Ili manja, pomisli.

Borland je jahao sam, a čovjeku se na putu može svašta dogoditi. Može ga zbaciti konj, pobjeći i ostaviti jahača da se snalazi pješice. Ili se konju može nešto dogoditi, uganuti nogu ili tako nešto, pri čemu jahaču opet ne prostaje drugo nego da se pouzda u vlastite noge. A tu su onda i zmiје otrovnice i druge opasnosti koje vrebaju u prirodi.

Postojala je, dakle, sasvim stvarna mogućnost da je Borland svega nekoliko metara ispred njega i da ga čeka u zasjedi.

Izvadivši pušku iz tobolca na sedlu, Chance je prebaci preko ruke da mu bude na dohvat. Staza je na tom mjestu naglo zavijala i vodila na sam vrh brežuljka. Zastane na samom vrhu i pri pogledu na ono što je bilo dolje usne mu se razvuku u zadovoljan osmijeh.

Ispod brežuljka pružalo se nepregledno, bujno zelenilo šuma, no desetak milja prema sjeveru šuma je naglo prestajala i ukazao se nastanjeni otočić. Čak i iz ove udaljenosti nazirali su se krovovi pojedinih kuća i zgrada te tornjevi crkava.

Jefferson!

Širom Pine Woodsa bilo je mnogo malih naselja, no ovdje nije moglo biti nikakve sumnje: to što se pred njim prostiralo nije bio nikakav gradić, već veliki grad, najveći u ovom dijelu Teksasa, koji se smjestio na pritoci Crvene rijeke. Taj vodeni put povezivao je grad s ostalim svijetom. Na palubama parobroda koji su plovili Crvenom rijekom slali su Teksašani goleme to-vare pamuka u Louisianu. Pamuk je u ovim krajevima još uvijek bio glavni izvor zarade.

Uskoro je Chance bio u gradu i ušao u jednu trgovinu.

— Jedan dolar, molim — reče trgovac i gurne preko pulta kutiju

zamotan u novinski papir. – Možda vam se čini malo preskupo za samo tri košulje, ali cijene su ove godine strašno skočile. Sve je to zbog ovih došljaka koji nam se miješaju u poslove...

Chance mu pruži novčanicu od pet dolara.

– Želite li još nešto? – upita trgovac vraćajući mu ostatak.

– Ne... osim ako možta ne znate nešto o jednom mojem prijatelju – reče nehajno, tobože usput. – Zvao se Gavin Borland. Trebalo je da se nađemo ovdje prije neka četiri dana, ali sam ja zakasnio jer mi je konj putem izgubio potkovu.

– Ne – odmahne trgovac glavom – koliko ja znam, u ovom kraju nema Borlandovih. A što se tiče prolaznika, previše ih ima da bi im čovjek svima mogao upamtiti ime. Žao mi je...

Chance mu zahvali i iziđe na ulicu. Kad je dojahao u grad, negdje nakon podne, grad je bio živ i pun ljudi. Sada, kad se sunce polako približavalo zalasku, živosti je nestalo i ulice su postale puste. Iako pravi grad po veličini i broju stanovnika, Jefferson je svojom atmosferom podsjećao na malo mjesto.

Chance otvori bisage i strpa u njih kutiju s košuljama. Tamo su već bile hlače, zatim jedna kutija s donjim rubljem i jedna s čarapama. Svaki dio odjeće kupio je u drugoj trgovini. Iako mu je zaista trebala nova odjeća, iskoristio je tu kupovinu da se raspita o Gavinu Borlandu. Nije imao baš previše sreće. No tješio je samoga sebe da će se sutra sreća možda okrenuti i da će tada, kad bude kupovao hranu, saznati nešto više.

Zajaše i krene glavnom ulicom u potrazi za hotelom.

Uskoro ga je našao i dobio udobnu sobu.

Voda je još uvijek bila ugodno topla i pušila se kad je Chance izišao iz drvenog badnja i dohvatio ručnik što mu ga je pružio mladi Crnac. Nije mogao vjerovati da se za četvrt dolara može dobiti sav taj luksuz: brijanje, šišanje i pola sata lješkarenja u toplom badnju. Prvi put se nakon dugog vremena ponovo osjećao kao nekad. Hoteli u Jeffersonu ipak su bili bolji nego što je očekivao.

– Mogu li još nešto učiniti za vas? – upita ga mladi Crnac. – Možda trebate bocu viskija... ili pak žensko društvo za večeras...

Chance na trenutak razmisli. Na kraju krajeva, prošlo je već nekoliko tjedana otkako je posljednji put bio s nekom ženom. No onda se ipak predomisli i reče:

– Mislim da ću malo prošetati naokolo i sâm se pobrinuti za to. Ali bi mi dobro došao kakav savjet – nastavi Chance, oblačeći novu odjeću. – Kamo može čovjek ovdje otići ako se želi navečer zabaviti?

– Pravo mjesto za to vam je »Crystal Swan«. To vam je hotel i kockarnica u zapadnom dijelu grada. Ako krenete glavnom ulicom, nema više od pet minuta hoda.

Chance mu pruži dolar, a onda izvadi iz novčanika još jednu novčanicu od pet dolara.

– Pobrinite se da u mojoj sobi bude boca viskija kad se vratim iz »Crystal Swana«... Najboljeg.

Kockarnica je bio odviše laskav naziv za golemu prostoriju u »Crystal Swanu«, sklepanu od jelovih dasaka, potpuno neukrašenih zidova, osim što se tu i tamo vidi kakav par jelenjih rogova koji su nahero visili na zidu. Na zidu nasuprot ulazu bile su grubo istesane police na

kojima su bile poslagane boce s pićem i mnoge čaše, a ispred njih na brzinu izrađen šank.

Chance se pitao hoće li ovdje saznati išta novo. S njegove lijeve strane bilo je sedam stolova za poker, a tik kraj njih rulet i kockarski stol. Iza njih bilo je još nekoliko stolova za kojima su sjedili igrači i odatle se čulo kako krupje izvikuje izvučene brojeve.

S druge strane goleme prostorije bio je red stolova kamo su konobari užurbano donosili stalno nove pladnjeve s biftecima i krumpirom. Gosti, neki odjeveni u svečano, a neki u radno odijelo, s velikom su se slašću predavali toj jednostavnoj gozbi.

Miris pečenog mesa i krumpira dražio je Chanceove nosnice i on sjedne za jedan od praznih stolova. Nakon deset minuta već je bio poslužen jelom. Na kraju naruči crnu kavu, pa onda još jednu. Zapali jednu od onih finih, tankih crnih cigara što ih je kupio tog popodneva, nasloni se i počne promatrati oko sebe.

Odjednom mu se učini... Borland?!

Za jednim od stolova s igračima neki mladić u smeđem odijelu odgurnuo je stolac i skočio vičući:

— Pobijedio sam! Ja dobivam! Evo, vidite!

Chance se nagne u stranu ne bi li bolje vidio mladićevo lice. Činilo mu se da je to zaista Borland, ali nije bio siguran.

Krupje pozove mladića k sebi i nakon što je provjerio njegovu kartu, proglasi:

— Gospodo, evo dobili smo pobjednika! Ovaj mladi gospodin dobiva stotinu dolara! Izvolite, pridite! Kupite i vi svoju kartu za sljedeću rundu! Svaka karta samo dolar!

I dok je sretni dobitnik zadovoljno prebrojavao dobitak, Chance se zadovoljno nasmiješi. On je bio te večeri još veći dobitnik: čovjek koji je trpao stotinu dolara u džep doista je bio Gavin Borland! Opet su se sreli. Samo ovoga puta Chance je namjeravao iznenaditi njega!

XII

Prisilio se da mu ruke ne skliznu k revolveru, pa ih namjerno položi na stol. Ovo nije bilo ni mjesto ni vrijeme za akciju. Bilo je previše ljudi i uvijek se mogao naći netko tko bi, ohrabren viskijem, osjetio potrebu da se umiješa u ono što ga se ne tiče.

Ne, reče Chance samome sebi, sada treba čekati, sjesti i strpljivo čekati pravi trenutak.

Strpavši dobitak u džep, Gavin Borland ode do šanka i mahne jednime od trojice konobara. Ljude-skara dode na tu stranu šanka i trenutak poslije toga natoči Borlandu čašu viskija.

Chance naruči još jednu kavu. Gledao je Borlanda kako naručuje još jedan viski, pa onda još jedan. Možda tako namjerava slaviti do jutra, pomisli Chance. Kava koju je naručio održat će ga budnim i spremnim da zaskoči ubojicu kad se za to pruži prilika.

Krajičkom oka zamijetio je kako krupje doziva jednu od djevojaka, šapće joj nešto i pokazuje na Borlanda. Trenutak poslije toga ta ista plavuša u crnoj haljini s mnogo volana i dubokim izrezom na grudima našla se za šankom kraj sretnog dobitnika.

Chance se nasmije u sebi. Očito je krupje pogriješio i dopustio da pobijedi netko izvan grupe njegovih plaćenika za stolom, pa je htio ponovno doći barem do dijela svog

novca: ako ne za kockarskim stolom, a ono kupovinom razvodnjених пића за девојку која ће добитника горе у соби још и opljačkati.

Za šankom Borland je već ispijao četvrti viski i naručio piće djevojci koja mu se pridružila.

Da, kao što sam i mislio, osmjehne se Chance, vidjevši kako je djevojka savila ruku oko Teksašaninova pojasa i krenula s njime prema stubama.

Chance pričekava da prođu kraj njegova stola, a onda neupadljivo ustane i krene za njima. U holu prošeće gore–dolje kao da tobože nekoga čeka ili traži, a onda se vrati u kockarnicu. Vidio je točno onoliko koliko mu je bilo potrebno. Plavuša i Borland popeli su se stubama i nestali iza vrata na kojima je bijelom bojom bio ispisan broj 22.

Sada je još samo trebalo neopazice otići gore.

Za jednim od pokerskih stolova stajala je privlačna crnka promatrajući igru. Chance zastane nekoliko trenutaka da se uvjeri nije li s kime u društvu – sada mu je bila najmanje potrebna tučnjava s nekim balavcem koji bi ga optužio da mu je ukrao djevojku – te krene prema njoj i ponudi joj piće.

– Piće? Vrlo rado! – odgovori crnka.

Pet minuta poslije toga, i ona je njemu nešto ponudila: za dva dolara mogu otići u njenu sobu. Chance se nasmiješi i kimne. Ona ga uhvati ispod ruke i krene s njim uz stube.

– Dva dolara za mene – objasni crnka zatvarajući za sobom vrata.

– Sve ostalo plaća se posebno.

Chance izvadi novčanicu od deset dolara i stavi je na mali stolić, jedini komad namještaja, osim kreveta, koji je još bio u toj sobi.

– O-ho! – reče djevojka i nasmiješi se. – Mislim da sam upecala pravu ribicu. Reci svoju želju, ljubavi!

– Za početak, viski – odgovori Chance, približi joj se i smakne crnu naramenicu s njenog desnog ramena. – Jahao sam cijeli dan. Sada sam se dobro najeo i mislim da sam zavrijedio jedno muško piće i pravu ženu.

– Nemam ovdje viskija – namršti se djevojka. – Daj mi novac i skoknut ću dolje po bocu i dvije čaše.

– Nemoj time razbijati svoju lijepu glavicu – odgovori Chance, skinuvši i njenu lijevu naramenicu. – Ti lijepo ostani ovdje i pripremi se, a ja ću skoknuti po viski i vratit ću se prije nego što mi uspiješ zagrijati krevet.

– Nemoj se predugo zadržati – dovikne mu djevojka. – Ne volim biti sama u krevetu.

– Prije sam tu nego tamo – odgovori on, namigne joj i zatvori za sobom vrata.

Chance još jednom pogleda jesu li vrata sobe 22 zatvorena, a onda krene niz hodnik. Na kraju hodnika bila su vrata. Otvori ih i ugleda stube koje su se spuštale u dvorište i u jednu pokrajnu ulicu iza »Crystal Swana«. Zadovoljno kimne. Kad mu ubojica bude na nišanu, ovuda će se moći neprimjetno izvući, ne izazivajući suvišnu pažnju.

Tiho zatvori vrata, izvuče pištolj i približi se Borlandovoj sobi. Prisloni uho na vrata. Iznutra se ništa nije čulo. Zar je sve tako brzo gotovo, pomisli.

Držeći u desnoj ruci pištolj, lijevom uhvati kvaku i lagano je stisne. Osjećao je kako mu krv bubnja u sljepoočnicama. Duboko udahne i zadrži zrak, a onda ga polako ispu-

sti, da se smiri. Zatim naglo gurne vrata i zakorači preko praga.

U sobi je vladao potpuni mrak!

Učini mu se kao da s lijeve strane dopire neko stenjanje. Naglo se okrene, uperivši revolver u tom smjeru.

— Jedna kretnja, kopile, i raznijet ću ti glavu!

Chance osjeti na potiljku hladnu revolversku cijev i shvati da tu prijetnju treba shvatiti doslovce.

— Kućkini sinovi! Znao sam da ćete mi pokušati oteti dobiveni novac. Sve mi je bilo jasno čim ste mi poslali ovu jeftinu kurvicu da me zabavlja! Samo, ovaj puta niste naletjeli na neku naivnu budalu! Ovaj puta dobili ste Gavina Borlanda! A nju sam dobro onesposobio!

Chanceove oči polako su se privikavale na mrak. Na ono malo svjetla što je prodiralo kroz prozor vidio je da djevojka leži na krevetu svezanih ruku i raskrvavljena lica. Iz kuta usta tekla joj je krv. Sada mu je bilo jasno odakle ono stenjanje. Djevojčino lice bilo je toliko izudarano da Chance nije mogao vjerovati da je mladić to učinio samo šakama. Sigurno se poslužio i drškom pištolja. Chance pomisli kako će proći mjeseci prije nego što se djevojka sasvim oporavi.

— Kućkin sine... — procijedi Chance kroz zube.

— Nije to ništa prema onome što će se tebi dogoditi! — reče Borland, a glas mu je bio leden i pun prijetnje.

Chance začuje zvuk otklonca na revolveru iza svojih leđa. Bilo mu je jasno da je to presudan trenutak i da mora odmah nešto učiniti. Naglo se sagne i okrene. U istom trenutku odjekne prasak Borlandova revolvera, ali se metak zabije u zid.

Chanceov je plan bio jednostavan: naglo se okrenuti i istovremeno zapucati iz pištolja. No umjesto toga on osjeti kako mu se noge sa-plele o nešto na podu. Posrne i tresne svom snagom na pod.

— Imaš sreću, kućkin sine! — po- viče Borland.

Chance shvati da ovaj bježi; njegove čizme odzvanjale su po dašćanom podu. Onda otvori prozor i provuče se kroza nj. Chance skoči i pogleda zbog čega je pao. Na podu je bila smotana plahta od koje je Borland očito otkinuo komad da sveže djevojci ruke. Oslobodi se plahte i priskoči k prozoru. Pažljivo promoli glavu i pogleda lijevo i desno. Mladom Teksašaninu nije bilo ni traga!

Gurnuvši prvo jednu nogu, izvuče se kroz prozor i nađe na uskom krovu koji je natkrivao trijem »Crystal Swana«. Dolje na ulici ugleda Borlanda kako trči prema konjima svezanima ispred ulaza.

Zvuk metka propara zrak. Chance se sagne. Iza njega razbije se staklo — Borlandov hitac očito je pogodio prozor iza njega. Chance se podigne na uskom, kosom krovu i htjede nanišaniti. Uspio je još vidjeti kako je Borland skočio u sedlo, a onda izgubi ravnotežu i umjesto da opali hitac za bjeguncem, padne s krova na prašnjavu cestu ispred trijema. Još uvijek držeći revolver u ruci, brzo se digne, no bilo je već prekasno. Borland je nestao u noći i Chance je čuo topot kopita koji kao da mu se rugao iz tame.

XIII

Sitni mjehurići zraka veselo su klokotali iz grlića prazne čaturice što ju je Chance potopio pod kristalno čistu vodu. Kad su nestali i

posljednji mjehurići, Chance izvadi čaturicu i pažljivo je začepi. Stavi čaturicu na kamen kraj izvora i još jednom provjeri je li dobro začepljena. Ovdje je vode bilo premalo i bila je previše dragocjena da bi se i jedna kap prepustila vječno žednom suncu.

Onda Chance zagrabi vode s oba dlana i utaži žed. Uranjao je dlanove pet puta u vodu i tek nakon toga imao je osjećaj da je konačno isprao prašinu i pijesak iz usta. Na kraju umije lice i vrat, što ga malo osvježi.

Pustivši da sunce osuši vodu na njegovu preplanulom licu, posegne za uzdama i dovede kobilu da se napije. Pustio je da proguta pet velikih gutljaja, a onda je povuče od izvora. Pričekao je neko vrijeme, a onda je opet doveo k vodi. Ponovio je to nekoliko puta, pazeći pri tome da ne popije previše. Previše tekućine samo bi je nadulo i on bi vrlo vjerojatno ostao bez konja. U šumama na istoku konj je bio čovjeku i te kako važan, no ovdje, u pustoši središnjeg Teksasa, bio je od neprocjenjive vrijednosti, bio je uvjet opstanka.

Chance promotri pješčani i kameniti teren što se unedogled prostirao prema jugu. Sve je bilo pusto i jednolično, osim jednog traga koji je Chance već dugo slijedio i koji je nestajao u daljini.

Još uvijek mu je na tragu! Razmišljao je o tome koliko ih vremena dijeli i računao je da će ga već danas, možda sutra, ponovno stići. Ovaj mu put neće pobjeći.

Podnevno sunce neumoljivo je pržilo i on nabije šešir dublje na čelo. Samo ludak može jahati po takvoj žezi. Treba pričekati da se sunce spusti malo niže i onda nastaviti put. Možda još jednom napojiti ko-

nja? Sklopi oči i duboko uzdahne. Treba čuvati snagu za poslije.

Poslije nekog vremena Chance zaustavi kobilu i sjaše. Čučne i promotri ostatke tragova, mršteći se. Teren je postao nepristupačan, kamenit i Borlandovi tragovi sasvim su se gubili.

Zato taj kućkin sin vjerojatno i ide ovim putem, pomisli s gorčinom.

Nije nimalo sumnjao u to da ubojica zna da ga on progoni. Otkako je pobjegao iz »Crystal Swana«, Borland je jahao kao sumanut. Bio je to prigodan potez da se oslobodi svog progonitelja.

Posvuda oko njega, kuda se god pogled pružao, vidjele su se velike stijene koje su stršale po dvjesta i više metara u zrak.

– Dođavalo! – prokune Chance nemoćno.

U vojsci nikad nije bio izviđač; njegov teren bila je rijeka Mississippi. Ovdje u brdima Borland mu je vrlo lako mogao pobjeći na koju je god stranu htio krenuti i ostaviti ga bez ikakva traga.

Na jednom grmu kraj stijene Chance ugleda slomljenu granu koja mu privuče pažnju. Vodeći kobilu za sobom, popne se desetak metara. Na velikom trnu bio je čuperak riđe konjske dlake.

Ridan, sjeti se Chance promatrajući dlaku, Borland ima ridana. Nije bilo bogzna što, ali bolje ikakav nego nikakav trag. A ako je zaista ovuda prošao, onda je jasno kamo je krenuo. I Chance ponovo uzjaše i krene prema vrhu brda.

Nakon nekog vremena Chance popusti uzde, izvadi čaturicu i popije gutljaj vode, kako bi isprao neugodnu suhoću iz usta.

Lutao je ovim brdima već preko dva sata, ali se nije ubojici nimalo

približio. Ovdje u pustim, kamenitim brdima centralnog Teksasa Borlandu je uspjelo ono što mu nije uspjelo u močvarama Lousiane: nestao bez traga kao kakva utvara.

I ostavio mene s užetom oko vrata, pomisli Chance s gnjevom. Znao je da bez Borlanda nikada neće dokazati svoju nevinost. Zato ne može sada odustati, ne smije!

Znao je: ako još ikada želi ponovo vidjeti Mississippi i prošetati palubom »Wild Carda«, zapravo i nema drugog izbora nego da nastavi tu potjeru.

Odluči jahati do zalaska sunca, a onda potražiti mjesto gdje će prenoćiti. A ujutro... ujutro će nastaviti potragu i tražit će tako dugo dok ne nađe makar neki mali, neznatni trag ubojice...

U tom trenutku začuje topot kopita. U sjeni drveća u podnožju brda kretala se još jedna sjena. U prvi čas pomisli da je to opet neki zalutali jelen, no onda pogleda malo bolje i uvjeri se da je riječ o konju i jahaču! A kada je sjena izašla na sunce, Chance prepozna Gavina Borlanda!

Počne grozničavo razmišljati. Za napad je još prerano; mora pričekati da padne mrak, da Borland negdje zaspi i onda će ga moći ščepati. Čekat će ovdje i držat će ga na oku. Jahat će kad bude siguran da ga Borland ne može vidjeti. Dosad mu je dva puta skliznuo iz ruku! Treći put ne smije to dopustiti!

XIV

U purpurnoj, prozračnoj svjetlosti sunca na zapadu Chance povede kobilu uz strmu padinu iza koje je nestao Borland. Kad se već približio vrhu, uspori hod i pritegne uzde, sjaše i sveže kobilu za oveći kamen, a on otpuže prema vrhu.

Ono što je vidio oduzelo mu je dah!

Umjesto nepreglednog pijeska i stijena, u podnožju brda pružalo se golemo prostranstvo bujne, sočne zelene trave! Usred doline ljeskala se na zlatom suncu uska riječica, koja je omogućavala takvo bujno raslinje. A na tom bujnom, sočnom sagu visoke zelene trave pasla su nepregledna stada goveda! Neki rančer našao je ovdje, na ovom terenu, svoj zlatni rudnik. Činilo se kao da su poslije građanskog rata ljudi ponovno otkrili vrijednost govedeg mesa, pa su mnogi farmeri u Teksasu napustili oranice i posvetili se stočarstvu. Posao je cvjetao; ljudi su sve više tražili govedinu, a sve manje ovčeginu i ribu.

Chanceova pažnja bila je, međutim, usredotočena na jahača koji je, ne osvrćući se, galopirao između stada. Gavin Borland očito je jahao prema kući koja je bila izgrađena nasred ranča. Prešao je preko riječice, prskajući na sve strane, a onda kraj staje, pa nastavio ravno prema kući. Tu je sjahao, svezao konja i ušao u kuću, ne zastavši ni da pokuca.

Chance se namrštio, očekujući da će se nešto dogoditi, da će čuti hitac, ali je sve ostalo mirno. Ako je Borland odlučio opljačkati kuću, imao je sreću, jer u njoj očito nije bilo nikoga.

Chance pričekao neko vrijeme da Borland izide iz kuće, pa da onda krene dalje za njim. No vrijeme je prolazilo – deset, dvadeset, trideset minuta – a Borland nije izašao.

Sunce je već odavno zašlo i spuštao se sumrak. Chance shvati da više ne može čekati i krene niz brdo u dolinu. Možda opet neka klopka, pomisli, te uzme pušku u ruku. No nisu ga dočekali nikakvi puc-

njevi. Prešao je riječicu i približio se kući. Posvuda je vladala čujna tišina.

Spreman da uzvрати na najmanji sušanj, približio se ulazu kuće i sjahao. Tiho se popeo na trijem, pazeći da ne zaškripi koja daska, te prislonio uho na vrata. Sve je bilo savršeno tiho.

Lagano pritisne kvaku i vrata se sama od sebe širom otvore prema unutra. Chance odskoči i priljubi se uz vanjski zid kuće, očekujući iznutra kišu metaka, no umjesto toga opet ga dočeka tišina.

Držeći pušku spremnu ispred sebe, promoli glavu kroz vrata i proviri u sobu. Bila je prazna. Ispred ognjišta bila je krpara i oko nje četiri stolice za ljuljanje. Na zidovima su visjele puške i nekoliko koža jaguara i kojota. Bila su tu još dva grubo istesana stola i na njima petrolejske svjetiljke.

S lijeve strane i ravno ispred nje ga bila su dvojа vrata. Chance odlučio da prvo otvori ona lijevo i nađe se u kuhinji. Ni tamo nije bilo nikoga. Onda se vrati u prvu prostoriju i kroz širom otvorena vrata uđe u hodnik. Tamo su se, jedna iza drugih, nanizala četvora zatvorena vrata. Pažljivo otvori prva i nađe se u polupraznoj radnoj sobi. Jedini namještaj bio je grubo istesani stol na kojemu je, uredno složena, bila hrpa papira. Pođe do drugih vrata. Ni tu nije bilo baš previše namještaja: krevet i drvena komoda. Isto je našao i u drugoj spavaćoj sobi, samo što su tu bila dva kreveta.

Chance je bio zbunjen, činilo mu se da više ništa ne razumije. Pažljivo priđe vratima četvrte sobe, lagano pritisne kvaku i gurne vrata. Osjećao je kako mu srce ubrzano radi.

Izvaljen na krevetu, u sobi je spa-

vao ubojica kojega je lovio kroz cijelu Louisianu i pola Teksasa! Spavao je kao zaklan, dišući duboko, smireno i ravnomjerno, kao da ga se ništa na ovom svijetu ne tiče!

Chance još šire otvori vrata i uđe u sobu. Držeći pušku uperenu u mladog Teksašanina, priđe mu, lagano mu izvuče revolver iz futrole i zatakne ga sebi za pojas. Ubojica se nije pomakao.

Chance prisloni cijev puške na Borlandovu lijevu sljepoočnicu i udari nogom o krevet. Krevet se zatrese i taj udarac probudi mladog Teksašanina. Iznenadeno pogleda muškarca koji je stajao kraj njegova kreveta. Onda osjeti puščanu cijev na svojoj sljepoočnici i u očima mu se pojavi stah.

— Idemo, ustaj! — naredi mu Chance. — Ali sasvim polako, bez iznenadnih kretnji.

— Što je to? Tko si ti? Neki ludak? — reče Borland i polako se dignu u sjedeći položaj, pogled mu je šetao od Chancea do njegove puške i natrag. — Mislio sam da sam te ostavio mrtvoga u močvari!

— Ustaj! — zapovijedi mu Chance.

— Znam da sam te pogodio — reče Borland ustavši. — Mislio sam da se nećeš izvući.

— Skini remen i stavi ruke iza leđa! Kad je Borland to učinio, Chance mu čvrsto sveže ruke.

— Nisi baš razgovorljiv — reče Borland nervozno. — Reci mi barem tko si? I koga me vruga slijediš?

— Zato što mi se ne sviđa da zbog tuđeg ubojstva ja završim u zatvoru — odgovori Chance i gurne ga prema vratima.

— Morehead! Ti si onaj koga sam one večeri sreo pred Moreheadovom kućom! — usklikne i Borland

naglo se okrene da ga bolje pogleda, no pri tome ugleda cijev revólvera.

— Još jednom se tako naglo okreni i morat ću pucati! — opomene ga Chance.

— Je li tako? — ponovi Borland.
— Ono pred Moreheadovom kućom, ono si bio ti?

— Da, tako je — odgovori Chance ledeno hladno i gurne ga revolverom u leđa prema vratima. — I ono je bila moja hotelska soba pred kojom si ubio Moreheada. Ne očekuješ valjda da ću se baciti oko vrata nekome tko me je uvalio u takvu nepriliku!

— Tebe uvalio u nepriliku? Hoćeš reći da oni tamo misle da si ti ubio ono kopile? — nasmije se Borland.

— Dobar štos! Veoma dobar štos! A ja sam mislio da si neki uporni policajac koji ne odustaje dok ne uhvati svoju žrtvu!

— U svakom slučaju, sad si uhvaćen i vodim te u New Orleans, da mogu objesiti pravog ubojicu.

— A ono u Jeffersonu, ono si, dakle, također bio ti?

— Da, i ono sam bio ja — odgovori Chance suho.

Ubojica se ponovno nasmije.

— Podsjećaš me na jednog psa što sam ga imao kao dijete. Kad bi jednom naišao na trag, nije odustajao. No jednoga dana to ga je stajalo života. Naletio je na jaguara i nije htio odustati.

— Nemoj samome sebi laskati — odgovori mu Chance i ponovno ga podbode pištoljem. — Tvoje su pandže sada podrezane.

— A ti ne budi baš tako siguran! — odgovori Borland. — Ja se ne vraćam u New Orleans, pogotovu ne sada kad si mi tako lijepo objasnio da zapravo traže tebe, a ne

meñe. Put do delte je dugačak, čovjeku se može svašta dogoditi.

Chance je mislio o tome kako će morati biti izuzetno oprezan i dobro ga svezati, možda bolje kakvim lancem nego užetom.

Oni iziđu na trijem i u tom trenutku Chance začuje kako netko napinje okidač na pušci. Pred kućom su stajala tri jahača i sva trojica držala su puške uperene u njega.

XV

Chance promotri tamne cijevi pušaka koje su ga držale na nišanu. Opet ga je netko iznenadio. Ovaj put zašto što je sva njegova pažnja bila usredotočena na Gavina Borlanda. Pokrivali su ga sa sve tri strane i jedino mu je preostalo da se vrati natraške u kuću, no sumnjao je da bi mu to uspjelo prije nego što ga pokose njihovi meci.

— Sve mi se čini da smo ulovili dvojicu lopova na djelu, Clinte — reče jahač s lijeve strane i ispljune grudu duhana koju je žvakao. — Momci lijepo pljačkaju našu kuću.

Sada je bilo jasno zašto je u kući sve bilo tako pusto i mirno. Vlasnici su očito bili po poslu.

— Da, čini se da imaš pravo, Zebe — odgovori jahač u sredini, a onda mahne puškom i obrati se Chanceu: — A sad lijepo lagano spusti tu svoju alatku, sasvim polako, bez nekih gluposti, inače ćemo ti i ja ili netko od moje braće morati smjestiti metak među oči.

Chance prvi put bolje promotri jahača. Imao je visoki izlizani šešir široka oboda, a ispod šešira provirivala mu je prašnjava smeđa kosa koja je već odavno trebalo da završi na podu kakve brijačnice. Ispod sjene koju je bacaio obod šešira naziralo se suncem i vjetrom opaljeno lice, čije su bore govorile o godina-

ma i godinama borbe s divljinom Teksasa. Dugački brkovi visjeli su mu niz usne, a među zubima je bio opušak debele cigare.

Chance promotri i drugu dvojicu. Njihova lica podsjećala su ga na lice onoga kome su se obraćali sa Clint, samo su bila mlada. Imali su na sebi bijele košulje, ali već sive od stalnog nošenja i pranja, te crne hlače preko kojih su navukli kožnate štitnike, prljave i izlizane od duge upotrebe. Sva trojica imala su na nogama čizme.

— Gospodo, znam da vam se ovo čini čudno, ali nije ono što mislite — počne Chance objašnjavati. — Ako mi samo dopustite...

— Moj stariji brat ti je rekao da spustiš oružje, stranče — prekine ga grubo jahač s desne strane. — Da nisi možda gluh? A možda ti treba malo poticaja? — reče i podigne pušku k ramenu i nanišani.

— Htio sam samo objasniti zašto... — nastavio je Chance, znajući da tako dugo dok ne baci pušku ipak ima kakvu-takvu priliku.

— Matt je veoma nestrpljiv tip — reče Clint. — Da sam na tvom mjestu, ja bih ga poslušao i spustio tu pušku — odmah!

Chance učini jedino što je u toj situaciji mogao: spusti pušku, baci je u stranu i lagano digne ruke u zrak da pokaže da su prazne.

— Zebe, provjeri obojicu — reče Clint.

Držeći pušku i dalje uperenu u njih, Zeb se popne na trijem, izvadi Chanceov remington iz futrole i baci ga na tlo, a onda i Borlandov kolt koji je Chance prije zatakao sebi za pojas.

— Dodavola, Clinte! Ovaj drugi ima svezane ruke iza leđa! I to vlastitim remenom! — uzvikne Zeb okrenuvši se Borlandu. — Još neko-

liko koraka i spale bi mu hlače!

— Svezane ruke? — sumnjičavo Clint pogleda Chancea. — Što se to ovdje događa?

Chance osjeti olakšanje. Konačno su mu dopustili da im sve objasni.

— Baš to sam vam htio objasniti. Ovaj je čovjek moj zarobljenik. Gonio sam ga od...

— Zarobljenik? — pogleda ga Clint iznenađeno. Znači, vi ste onda predstavnik zakona? Da vidim vašu značku!

— Značku? — grozničavo je Chance tražio pravi odgovor, jer je opet sve ponovno krenulo lošim putem. — Dopustite da vam objasnim...

— Ja mislim da on nema nikakve značke, Clinte — javi se Matt.

— Imaš pravo, Matte, nema on nikakve značke — progovori iznenađeno Borland.

On je cijelo to vrijeme stajao spuštene glave i nitko mu nije mogao vidjeti lice. Sada pogleda braću i široko se nasmije.

— Gavine? — zaprepasti se Clint. — Zebe, je li me to oči varaju ili je ovo stvarno Gavin?

Zeb ga okrene prema sebi i pažljivo ga promotri, a onda mu se usne razvuku u širok osmijeh od uha do uha.

— Clinte, tako mu jarca, čini se da imaš pravo! To je stvarno naš Gavin!

— Vi se poznajete? — upita Chance zaprepašteno.

Nitko mu ne odgovori. Zeb odveže Borlandu ruke, a Clint i Matt sjaju.

— Baš nam je drago da te ponovno vidimo, brate! — reče Matt i zagrlji Borlanda medvjedim zagrljajem, gotovo ga podignuvši s poda. — Već smo mislili da si odlučio

ostati do kraja života u New Orleansu!

Brate? Chancea nešto stisne u želucu. Sada mu je bilo jasno zašto se Borland onako bacio na krevet i zaspa, bezbrižno kao dijete! On je stigao na cilj, stigao je kući!

— Gavine, drago mi je da te vidim! — zagrlj ga Clint i potapša po leđima. — Zašto nam nisi pisao ili poslao kakav telegram? Priredili bismo ti doček...

Chancea oblije hladan znoj. Stade grozničavo razmišljati. Njegova je puška još uvijek bila ondje kamo ju je bacio, samo korak od njega. Možda, kad bi se domogao puške... Borlandovi su još uvijek zaokupljeni svojim najmlađim bratom... Možda bi mogao probati... I on posegne za puškom.

— Da sam na tvom mjestu, ne bih to ni pokušavao! — začuje opomenu i osjeti cijev Zebove puške na svom trbuhu.

— Nisam mislio ništa loše — nasmiješi se Chance, odmakne se od puške i digne ruke u zrak.

Ostali Borlandovi sada se također okrenuše prema njemu, mračno ga promatrajući. Njegovog osmijeha nestane. Gotovo je čuo njihove misli i planove koje su imali s njim.

— Tko ti je, dodavola, ovaj? — upita Zeb, sagne se i podigne Chanceovu pušku. — Ima krasnu pušku. Čuo sam za ove, ali još je nikad nisam vidio.

— Tko ti je taj prijatelj, Gavine? — upita i Clint.

— I zašto te je svezao? — upita Matt.

— I zašto se nisi javio kad smo dojahali? — doda Zeb zabrinuto. — Mogli smo te ubiti.

Gavin se nasmiješi i pogleda u tlo. Chanceu se smrači pred očima.

Kad ne bi znao da je riječ o hladnokrvnom ubojici, čovjek bi pomislio da je mladić naivno seosko dijete. Gavin pogleda braću i reče:

Ne znam, bilo mi je valjda neugodno. Nikome ne bi bilo drago suočiti se sa svojom braćom ruku svezanih iza leđa, dok mu hlače spadaju niz noge...

Zeb i Matt se nasmiju. Clint ga bratski potapša po ramenu.

— Dobro, dobro, pustimo to sada — reče i upita: — Tko ti je taj stranac? I zašto te je svezao?

— Gavin, još uvijek s nevinim izrazom na licu, nervozno spusti pogled. Chance nije mogao vjerovati da netko može tako dobro glumiti.

— Zbog njega vam nisam pisao da dolazim kući... reče i zastane kao da mu je neugodno što mora sve to pričati. — Upao sam u neku gužvu dolje u New Orleansu. Ovo je Frank Armand — pokaže Chancea.

Frank Armand? Što sad to znači? Onda se sjeti da mladić zapravo i ne zna njegovo ime. Sukobili su se mecima i šakama, ali se nisu upoznali.

— Frank ima sestru Isabel — nastavi Borland i u očima mu se pojavi sanjarski izraz. — Sreli smo se za vrijeme karnevala u New Orleansu. Najljepša djevojka koju sam ikad vidio. Ima divnu plavu kosu... A tek oči... — zastane i pogleda Clintu ravno u oči: — Clinte, učinio sam sve kako treba, kako nas je mama učila. Otišao sam njenim roditeljima i zamolio za dopuštenje da posjećujem Isabel. A znaš što su mi rekli? Da ne žele da se njihova kći druži tu sa smećem iz Teksasa!

Chance je buljio u Borlanda, ne vjerujući sam sebi. U mladićevim očima čak su zasvjetlucale prave suze! Sve je to izmislio sada, na licu mjesta!

– Izbacili su me iz kuće – reče, a glava mu tužno klone na prsa. – Ali Isabel i ja... mislim... to među nama... to nije bilo nešto bez veze... Mi smo ipak našli načina da se vidamo... Skrivali smo se uglavnom u mojoj hotelskoj sobi... – zastane i proguta slinu, pa ponovno pogleda Clinta i reče drhtavim glasom: – Uglavnom, mi smo se vidali i nakon nekog vremena...

– Da? I nakon nekog vremena?

– upita Clint.

– Pa znaš već...

– Hoćeš reći, djevojka je ostala trudna?

– Rekla mi je prije dva mjeseca

– kimne Borland.

– I? Jesi li učinio što je trebalo?

– upita Zeb strogo? – Jesi li joj ponudio brak?

– Htio sam, Zebe, zaista sam htio. Ja sam je stvarno volio. A onda, onoga dana kad sam je htio zaprositi...

– Ne čini li ti se da je bilo već malo kasno da je zaprosiš? – prekine ga Chance, jer nije više mogao to slušati. – Zar nije već odavno bilo jasno da je tvoja... sve ti je dala... Zašto radije ne kažeš...

Zebov kundak zabije se u Chanceov trbuh:

– Ti šuti! Govorit ćeš kad te netko nešto bude pitao!

Gavin nastavi slomljenim glasom: – I kao što sam rekao, toga dana kada sam je htio zaprositi... čekao sam je u predvorju hotela... došla je kočijom i zajedno s njom i Frank... Nije mi bilo jasno što to znači... Sakrio sam se iza ugla tako da me nisu mogli vidjeti kad su ušli. I onda sam čuo...

– Što si čuo? – upita Clint.

– Čuo sam ih kako se smiju i čestitaju jedno drugome kako im je ipak uspjelo da me upecaju i kako

sam ja dobar ulov – objasni Gavin.

– Sve je to bilo planirano unaprijed, Clinte. Htjeli su se domoći mog... našeg novca... Armandovi su prije rata bili imućna porodica, no kao i mnogi drugi, i oni su za vrijeme rata izgubili sve što su imali. Sve ovo između mene i Isabel bio je dio plana da me opljačkaju... kad sam čuo njega i Isabel kako se smiju i čestitaju jedno drugome, jednostavno sam pobjegao iz hotela i sakrio se. Tek poslije tri dana otišao sam natrag onamo, ali me je Frank dočekao s revolverom. Rekao je da se neću izvući i da moram učiniti ono što bi svaki pošten čovjek učinio: oženiti se njegovom sestrom!

– Kućkin sine! – poviče Matt. – Prodaješ svoju vlastitu sestru!

– Zar vi sve to vjerujete?! – odvrati Chance. – Zar ne vidite da laže koliko je dug i širok! Ni riječ od toga nije.

On ne dovrši jer mu u tom trenutku udarac Zebove puške istjera zrak iz pluća. Posrnuo je i gotovo pao, no zadrži ga zid iza njegovih leđa.

– Skočio sam na njega i oteo mu revolver – čuo je kako Borland nastavlja svoju priču – i onda smo se potukli. Udario sam ga i on se onesvijestio. Shvatio sam tada da je krajnje vrijeme da se izgubim iz New Orleansa i vratim kući. Eto, Clinte, zato nisam pisao da dolazim; morao sam pobjeći glavom bez obzira. No nisam očekivao da će Frank biti tako uporan i progoniti me sve dovde. Zapravo, do maloprije nisam ni znao da me prati. Upao je u kuću dok sam spavao, svezao mi ruke i rekao da me vodi u New Orleans da se oženim s Isabel, inače će me ubiti.

– Vidjet ćemo još tko će koga ubiti – reče Matt.

Nanišani na kockara, ali Clint mu pride i spusti cijev njegove puške prema tlu.

– To bi bilo prelagano rješenje za nekoga tko je pokušao prodati vlastitu sestru, Matte. Ti i Zeb povedite Gavina u kuću i dobro ga nahranite, a ja ću se pobrinuti za Armanda.

– Budi oprezan, Clinte – reče Borland bratu. – On je vrlo lukav. Mene je gotovo udesio u New Orleansu.

– Ništa ti ne brini, brate – reče Clint i uperi pušku u Chancea. – Jedna pogrešna kretnja i on je mrtav.

Uvjeren da Clint namjerava završiti ono što je Gavin započeo u močvari, Chance odluči da ne bude sigurna meta i da ga pokuša zaskočiti.

– Idemo! Kreni! Pema sjenici! – podbode ga Clint puškom u leđa. – Tamo ćeš se lijepo odmoriti dok ujutro ne odlučim što ću s tobom!

Chance začuđeno podigne obrve. Zar ga uši varaju? On ne namjerava pucati u njega, nego ga zaključati u sjenicu?

– Sve je ono laž. Svjesni ste da je lagao, zar ne? – upita ga Chance preko ramena. – Moje ime nije Frank Armand, nego Chance Sharpe. Ja sam kockar s Mississippija. I uopće nemam sestru!

– Zadrži to za sebe – odgovori Clint i gurne ga kroz vrata sjenice.

– U New Orleansu je ubio čovjeka, a mene su okrivili za ubojstvo. Krenuo sam za njim da ga vratim onamo i da mu se sudi za ubojstvo.

– Rekao sam ti da zavežeš!

– Dobro, ako mi ne vjerujete, barem mi dopustite da govorim s nekim predstavnikom zakona...

– Danas ti je sretan dan – odgovori Clint, zalupi vrata i zaključa ih. Onda obide oko sjenice, te zaključa i stražnja vrata. – Ja sam šerif Aqua Caliente. Dakle, najbliži predstavnik zakona prije onoga u San Antoniju, stotinjak milja jugoistočno odavde.

– Šerif Aqua Caliente? – upita Chance šupljim glasom.

Kroz pukotinu na vratima vidio je da je Clint već otišao. Promrsi kletvu, dajući tako oduška svom bijesu i nemoći. Onda se okrene oko sebe i promotri zidove. Sjenica je bila malena, možda tri na tri metra, a sredinom je tekao uski kanal koji je dovodio vodu iz potoka u okrugli bazenčić i opet je odvodio dalje. Tu su za vrijeme vrućina farmeri držali mlijeko i ostalu lako pokvarljivu hranu na hladnome. Vrata su, naravno, tada bila širom otvorena, da bi se stvarao propuh. Chance provjeri daske na zidovima, no ni jedna nije popuštala pod pritiskom njegovih ramena. Sjenica je bila sasvim solidan zatvor.

Aqua Caliente! Nije bio siguran je li to grad ili okrug, no znao je dovoljno španjolski jezik da to prevede: vruća voda. Ironično se podsmjehne. To mu se učini simboličnim nazivom što je odgovarao situaciji u kojoj se sada nalazio.

U daljini začuje grmljavinu i pogleda kroz pukotinu na vratima upravo u trenutku kad je grom u daljini proparao nebo. Nailazili su teški, olovni kišni oblaci.

XVI

Kao što je i očekivao, teški oblaci donijeli su sa sobom hladnu kišu koja je tekla kroz krov kao da je netko lijeva iz kabla. Kamo se god odmaknuo, svugdje ga je pronašla i cijedila mu se na glavu. Kad bi

pronašao dio krova koji nije propuštao, tada bi naleti vjetra donosili kišu sa strane kroz pukotine između dasaka. Nakon nekog vremena Chance je bio sasvim mokar. Hladna kiša donijela je sa sobom i nagli pad temperature i Chance osjeti kako mu cvokoću zubi. Nije se, dakle, morao bojati da će se kuhati u »vrućoj vodi«, pomisli ironično. Sada je postojala sasvim stvarna opasnost da se smrzne!

– Ustani! Hodaj! Neka ti krv prostruji kroz tijelo! – bodrio je samoga sebe.

I on doista ustane s blatnjavog poda sjenice i stade hodati gore i dolje, trljajući se rukama, pokušavajući da ne misli na kaplje kiše što su mu padale za vrat.

A onda se oluja, isto onako brzo kao što je došla, odjednom stiša. Vjetar se smiri, kiša prestane i kroz pukotine između dasaka Chance ugleda kako na tamnom nebu svjetlucaju krupne zvijezde. Chance se osjećao užasno. Bio je, doduše, još živ, ali na kraju snaga. Bilo je hladno, mučio ga je umor, a i glad. Kiša je poplavila sjenicu, čak da je i bio pripravan leći na zemlju, sada više nije imao kamo, sve je bilo pod vodom.

Izvana se začuje škripa vrata. Chance pride prednjim vratima i proviri kroz pukotinu. Na trijemu kuće ugleda tamnu spodobu koja trenutak kasnije prijeđe preko dvorišta prema staji. Chanceu se učini da je to bio Gavin! Što li sad to znači?

Desetak minuta poslije toga njegovo je pitanje dobilo odgovor. Iz staje, jašući na vrancu, izađe Gavin Borland i zaputi se prema sjeveru. Kad je odmakao od kuće, potjera konja u galop i nestane u mraku.

Chance promrsi kletvu. Jedini

čovjek koji je mogao potvrditi da on nije ubojica, ponovno je pobjegao, a on je bio nemoćan da bilo što učini!

Jutarnje sunce već je osvijetlilo sjenicu kad je Clint Borland otvorio vrata i, mahnuvši puškom, pozvao Chancea da izide.

– Hajde! Nemamo vremena na bacanje!

– Što si to upecao, Clinte! Nekog promrzlog vodenog štakora? – upita Zeb, koji je stajao sa strane, držeći za uzde dva konja; jedan od njih bila je Chanceova kobila.

– Ispruži ruke! – naredi Clint. Chance učini kako mu je naredio i stariji Borland stavi mu lisice. Chance podigne obrve i reče:

– Gle, gle. Čini se da si zaista šerif.

Clint ga uhvati za lakat i povede prema kobili govoreći:

– Popni se i neka ti ne pada na pamet da pokušaš pobjeći. Zeb je odličan strijelac, a ni ja nisam loš.

U taj čas i Matt izide iz kuće i Chance, uzjahujući, upita:

– Ne čini li vam se da vam jutros nedostaje jedan brat, šerife? Da nije slučajno noćas pobjegao na nekom vrancu?

Clint se, ne obraćajući pažnju na kockara, obrati braći i reče:

– Ja ću se vratiti odmah poslije podneva. Ako vidite Gavina, recite mu da bih htio s njim razgovarati.

– Jesi li siguran da ti neće trebati pomoć? – upita Matt i doda bratu kockarevu pušku i pištolj.

– Neće! – odgovori Clint. – Uostalom, ima lisice na rukama, a i bez oružja je – doda, mahne prema jugu i reče Chanceu: – Hajdemo. Jaši brzo, ali ravnomjerno i ne pokušavaj praviti nikakve gluposti.

– Zar na jug? – namršti se Chance.

– Da, tamo je grad – odgovori Clint.

Chance proguta riječi prosvjeda i pogleda prema golim, kamenitim stijenama na sjeveru. Onamo je odjahao Gavin Borland i bio je sve dalje i dalje od njega.

Krenuli su. Poslije duljeg jahanja Chance podigne obje ruke i obriše znoj s čela. – Prokleta zemlja, promrmlja u sebi, noću se mrzneš, a danju te sunce prži kao vatra. Još uvijek je bilo rano jutro – sunce je izišlo prije neka dva sata, a već je pržilo zemlju nesmiljenom žestinom. Bijele stijene i pijesak posvuda naokolo povećavali su osjećaj vrućine, odbijajući sunčeve zrake natrag u zrak.

Chance zatvori oči i s užasnim ih naporom ponovo otvori. Nakon neprospavane noći i ovako gladan sasvim bi lako pao u san. On se osvrne i krajičkom oka promotri Clint Borlanda. Njemu sunce kao da uopće nije smetalo. Uspravno je sjedio u sedlu, očiju uprtih u njegov potiljak.

– Stoji li negdje u teksaskim zakonskim propisima da šerif ne smije svojim zatvorenicima dati jesti? – upita Chance.

– Najest ćeš se u gradu – odgovori Clint nevoljko.

– Koliko još imamo do grada?

– Oko pet milje.

– Dotle ću umrijeti od gladi.

– Nisam ni ja doručkovao. Nikad ne jedem tako rano ujutro, samo popijem kavu. Po takvoj vrućini ne valja jesti.

– Da, samo ja nisam ni to popio – odgovori Chance.

Konačno je uspio izvući iz njega više od dvije-tri škrte riječi, pa se trudio da nastavi razgovor. Možda mu tako uspije razbiti pažnju. Jedina njegova prilika za spas bila je

da Clint Borland napravi kakvu pogrešku.

– Za mene je to počast – odgovori Clint ozbiljno.

– Da, samo ja to nisam tako mislio. Htio sam samo naglasiti razliku između vašeg i mog želuca. Moj je navikao i na doručak i na večeru, a ni jedno ni drugo već odavno nije dobio.

– Što ti ja mogu! Nemam hrane sa sobom... Morat ćeš čekati da dođemo u grad.

– Imam ja u bisagama sušenog mesa – reče Chance. – Mogu li ga izvaditi?

Clint kimne.

To je bila ta pogreška na koju je Chance čekao. Naime, kraj sušenog mesa u bisagama bio je i derindžer koji je tamo spremio još za vrijeme potjere u močvari.

Okrene se u sedlu i, pazeći da ne izgubi ravnotežu, počne svezanim rukama odvezivati bisage.

– Daj da ti pomognem, inače ćeš još pasti i slomiti vrat! – reče Clint.

Pride na konju, odveže bisage, posegne rukom u njih i izvadi derindžer.

– Da nisi kojim slučajem tražio ovo? – upita sumnjičavo.

– Zaboravio sam uopće da ga imam – reče Chance i pokuša svoje razočaranje zataškati izrazom krajnjeg iznenađenja.

– Hmm, sve se bojim – odgovori Clint. Što je, jesi li još uvijek gladan ili ti je nestalo apetita?

– Meso je unutra – odgovori.

Imao je on još jednu mogućnost, ali na nju nije mogao računati dok je bio na konju. Clint mu doda komad mesa i upita:

– Mogu li i ja?

– Naravno – odgovori kockar.

– Slobodu ste mi već uzeli, zašto ne biste i moje meso?

Borland zagriže komad mesa ne trepnuvši okom.

U tom trenutku projuri nekoliko metara ispred njih velika ptičurina nalik na kakvu golemu kokoš i u trenu nestane u šipražju.

– Kakvo je ovo čudo? – upita Chance.

– Ptica trkačica – odgovori Clint.

– A, tako! Čuo sam za njih još prije rata, kad sam bio u Kaliforniji, ali je nikad nisam vidio.

– *Geococcyx californianus* – reče Clint.

– Što? – začuđeno ga Chance pogleda.

– To im je znanstveno ime. Pročitao sam to u jednoj knjizi o pticama što ju je imao moj otac.

– Pa vi ste učen čovjek!

– Ako mislite da sam išao u školu, to nisam, priznajem. Ali nas je majka svu četvoricu naučila čitati i pisati i otada čitam sve što mi dođe pod ruku, naročito knjige o životinjama, pticama... Čovjek može mnogo toga naučiti iz njih.

Sa svakom njegovom riječju rasla je Chanceova zbunjenost. Ispod grube vanjštine skrivao se čovjek koji je volio čitati i koji je očito pokazivao gotovo poetičnu ljubav prema ovoj divljoj zemlji.

– Što je bilo s vašom majkom, Clinte?

– Ubili su je Komanči maloprije nego što je izbio rat.

– A otac vam je poginuo za vrijeme rata, zar ne? – upita Chance, sjećajući se onoga što mu je Morehead rekao o Borlandovima.

– Čini mi se da vi dosta toga znate o našoj obitelji, Armande.

– Chance, Chance Sharpe je moje ime, rekao sam vam već – ispravi ga kockar – a moje znanje o Borlandovima ograničava se na to

da znam da je jedan od njih ubojica.

Clint nije ništa odgovorio.

– Znate da je to što govorim istina ili barem naslućujete da je tako, zar ne, Clinte? – ustrajao je Chance. – Zašto biste inače ostavili poruku Gavinu da želite razgovarati s njim?

– Nismo se dugo vidjeli. Sasvim je prirodno da ga želim pitati za neke stvari.

– Na primjer, što se dogodilo s novcem koji je ponio u New Orleans da ga uloži u kakav posao?

Clint ga opet sumnjičavo pogleda i reče:

– Kao što rekoh, bili ste vrlo dobro obaviješteni o Borlandovima.

– Gavin je sav taj novac izgubio, Clinte! – reče kockar, promatrajući pozorno šerifa. – Spiskao ga je na gluposti.

– A ne na vašu sestru Isabel? – upita Clint.

Chance ne odgovori nego nastavi:

– Jedan moj prijatelj, burzovni čovjek iz New Orleansa, ispričao mi je sve o Gavinu: Wilson Morehead, poslovni prijatelj vašeg oca.

– Morehead!?

– Da, Gavin se također obratio njemu, kao i vaš otac prije rata. Samo, Gavin ga nije htio poslušati i potrošio je novac na neke lude ekspedicije u južnu Ameriku, tobože, ekspedicije u potrazi za izgubljenim blagom starih Inka.

Clint nije ništa odgovorio, a Chance je bio gotovo siguran da ovaj naslućuje kako u svemu tome ima istine. Odlučio je iskoristiti taj trenutak te nastavi:

– I Gavin je oduvijek bio takav, zar ne, Clinte? Lakomislen i razmažen, jer je bio najmlađi?

– On je moj brat – reče Clint zamišljeno.

— Ubio je čovjeka, Clinte! Spiskao je sav vaš novac i onda rekao da je Wilson Morehead za to kriv i ubio ga. Nije mogao sam sebi priznati što je učinio, pa je okrivio za to drugoga i ubio ga. Hladnokrvno, pred mojom hotelskom sobom. Htio sam ga zaustaviti, ali je pobjegao, ostavivši svoj revolver kraj mrtvog Moreheada. Hotelski gosti našli su mene kako klečim kraj Moreheada i policija sada, naravno, misli da sam ja ubojica.

— Eno, tamo je potočić — pokaže šerif glavom ispred sebe. — Ožednio sam od vašeg sušenog mesa.

— I to je sav vaš odgovor, Clinte? To je vaš odgovor na ubojstvo: ožednio sam!

— Nemam što reći. Kad stignemo u grad, telegrafirat ćemo u New Orleans da vidimo što tamo kažu.

Chance je znao da time ništa ne dobiva; policija New Orleansa, ionako smatra da je on ubojica. Shvatio je da je došlo vrijeme da odigra i svoju posljednju kartu sakrivenu u desnoj čizmi.

— Polako sjaši — reče Clint — napij se i onda dovedi kobilu da se napije.

Chance kimne. Osjećao je kako mu srce snažno udara. Ono što je namjeravao izvesti zahtijevalo je spretnost i barem toliko glumačkog dara koliko ga je Gavin pokazao kad je odigrao svoju predstavu s Isabelom!

Dok je silazio s konja, lijeva mu se noga tobože poskliznula iz stremena i pao je na zemlju, jauknuvši od bola.

— Nespretnjakoviću! — poviče Clint i sjaše.

Trenutak dok je šerif bio iza svog konja, Chanceu je bio dovoljan da neprimjetno izvadi bodež iz desne čizme.

— Da vidimo, valjda nisi ništa polomio. Jer ako jesi, onda treba čizmu skinuti prije nego ti noga otekne.

I on se sagne da vidi što je s kockarom. U tom trenutku Chance mu pritisne oštricu bodeža na grlo.

— Pištolj! I ključeve da skinem lisice!

Clint mu pruži što je tražio i Chance zamijeni nož revolverom, te natjera Clinta da mu odveže ruke. Zatim stavi Clintu lisice i, naredivši mu da legne licem prema zemlji, sveže mu užetom zajedno ruke i noge.

— Čvorovi nisu odviše jaki. Oslobodit ćeš se sâm za neko vrijeme, ali ne prerano. Treba mi ipak vremena da uhvatim Gavina. Evo, ostavljam ti i vode, ne želim da umreš od žeđi.

Uzme svoje oružje i zajaše. Onda uhvati uzde Clintova konja.

— Za krađu konja u ovoj se zemlji ide na vješala! — reče Clint.

— Ništa ja ne kradem. Ostavit ću ti konja i oružje milju do dvije odavde.

— Ulovit ću ja tebe, kopile jedno! Ulovit ću te, makar crko!

Chanceu je bilo jasno da on najozbiljnije misli, no nadao se da će, dok se šerif oslobodi, on već biti tako daleko da to više neće biti važno.

Okrene se još jednom, a onda potjera kobilu na sjever.

XVII

Na iskrivljenom drvenom putokazu pisalo je bijelom bojom: FORT WORTH.

Chance je već prije čuo za taj grad, no nije o njemu znao ništa posebno, osim da se nalazi u sjevernom dijelu centralnog Teksasa, na samoj granici divljine. Iza njega počinjalo je ono što su ljudi rado na-

zivali »Zapadom«; golemo, nenase-
ljeno prostranstvo od gotovo pola
kontinenta.

Na tom mjestu put je naglo skre-
tao i Chance se našao na vrhu bre-
žuljka koji se polako spuštao pre-
ma dolini rijeke Trinity. Kraj same
rijeke smjestio se Fort Worth, sku-
pina razbacanih drvenih kuća koje
su izrastale iz teksaške prerije.
Ovamo ga je doveo Borlandov trag
i Chance se nadao da će ovdje za-
početi i njihov put natrag u New
Orleans.

Spustio se u grad i našao se u
glavnoj ulici. U njoj je vladala ne-
obična živost. Neki nadriliječnik
glasno je izvikivao imena bolesti
koje liječi njegov lijek. S druge stra-
ne ulice jedan bradonja, vičući, nu-
dio je ljudima besplatnu zemlju na
zapadu, ne spominjući, naravno, da
je ta zemlja, koju vlada tako veliko-
dušno nudi srčanima i poduzetni-
ma, zapravo na teritoriju Komanča
i da će se ti isti hrabri ljudi, prije
nego što podignu svoj dom na toj
zemlji, morati svojim životima za
nju izboriti.

– Hej, gospodine! – osjeti Chan-
ce kako ga netko vuče za nogavicu,
a kad je pogledao dolje, ugledao je
crvenokosog pjegavog dječaćića. –
Vi ste novi u gradu, zar ne? – upita
dječak.

– Pa... moglo bi se reći – odgo-
vori Chance i nasmiješi se dječaku.

– Onda sigurno tražite mjesto
gdje ćete ostaviti konja preko noći
– nasmiješi se veselo dječak.

– A ti ćeš me tamo odvesti... ako
ti dobro platim, zar ne?

– Da, da – odgovori dječak žu-
stro. – Moj otac drži konjušnicu
gdje vaša kobila može dobiti najbo-
lju zob, svježu slamu, sijeno i vodu!
I još ćemo je otimariti! I sve to za

pedeset centi. Bolje nećete naći u
gradu!

– Čini se da sam imao sreću što
sam naletio na tebe! Hajde, popni
se i odvedi me onamo!

– Zovem se Tommy Johnson. Ta-
ta je Harvey Johnson. Eno, iza onog
drugog ugla skrenite lijevo.

Uskoro su bili pred konjušnicom.

– Vidi se da je prošla dugačak
put – reče Harvey Johnson pregle-
davajući noge kobile – ali ste se i
dobro brinuli o njoj. Trebalo bi sa-
mo promijeniti lijevu prednju pot-
kovu.

– Vi znate svoj posao – odgovo-
ri Chance i pruži mu novčanicu od
pet dolara. – Evo, hoće li to biti do-
voljno?

– Više nego dovoljno – nasmije
se Johnson i spremi novčanicu u
džep košulje.

– Ima li ovdje kakav hotel? –
upita Chance.

– Jedan jedini koji bi bio vrije-
dan spomena, »The Worth«, u glav-
noj ulici. Ne možete ga mimoći,
ima golemu tablu s natpisom.

Chance mu zahvali, mahne njego-
vom sinu i vrati se u ulice Fort
Wortha. Duboko udahne svježijeg
noćnog zraka i namršti se. Otkad je
dojahao u grad, proganjao ga je ne-
ki čudan miris i sada shvati – bio
je to miris čovjeka!

Otkada je, prije tri tjedna, napu-
stio Jefferson, cijelo je vrijeme pro-
veo u prirodi, na otvorenom, a sada
je svuda oko njega bio miris ljudi;
bio je na ulici, a dopirao je iz otvo-
renih kuća. Pitao se ima li i New
Orleans taj svoj specifični miris
ljudskih tijela, znoja, prljavštine,
smeća... Sada mu je bilo jasno za-
što su ljudi napuštali gradove i od-
lazili u divljinu.

Prolazeći kraj sljedećeg niza ku-
ća u glavnoj ulici, ugleda svjetla sa-

luna i veliki plakat na kojemu je pisalo da se tu mogu popiti dobar viski i dobro pivo, a ljudi skloni kocki mogu oprobati sreću u pokeru i drugim sličnim igrama...

Chance rastvori dvokrilna salunska vrata i uđe. Možda baš tu naletim na Borlanda, pomisli.

Za četvrt dolara kupio je čašu viskija koju mu je konobar napunio iz boce na kojoj je pisalo »Kentucky Bourbon«, no čim ga je probao, Chance shvati da naziv i piće nemaju nikakve veze.

Pijuckajući, Chance pogleda oko sebe. Osim što je bila nešto manja, ova je prostorija bila kopija »Crystal Swana« u Jeffersonu, samo što je tu bilo manje muškaraca u finim, večernjim odijelima, a više onih drugih.

Letimičnim pogledom ustanovio je da postoje dva izlaza: dvostruka vrata kroz koja je ušao i oveća drvena vrata na krajnjem zidu saluna, vjerojatno vrata skladišta. Iako pred salunom nije ništa pisalo da se mogu iznajmiti i sobe, Chance zamijeti stube koje su vodile na kat i na uskom hodniku pet zatvorenih vrata. Onamo vjerojatno salunske žene odvođe svoje mušterije, pomisli.

Pretražujući dalje očima po salunu, zamijeti u stražnjem dijelu prostorije pet stolova za poker. Odjednom se ukoči. Učinilo mu se da mu je sva krv navrla u glavu, tako mu je zatutnjalo u sljepoočnicama.

Sreća ga ipak nije sasvim napustila. Za jednim od stolova, okrenuvši leđa skladišnim vratima, sjedio je Gavin Borland. Upravo je podizao svojih pet karata sa stola.

Chance popije ostatak viskija u jednom gutljaju i polako krene prema stolovima za poker. Njegov je plan bio jednostavan: pokušat će se

neopazice prikrasti Teksašaninu iza leđa, u pogodnom trenutku gurnuti mu revolversku cijev u leđa te nestati s njim kroz skladišna vrata udaljena možda koji korak!

Plan je bio sasvim dobar, jednostavan i izvodljiv, vjerojatno bi i uspio. No Gavin Borland očito je dobio veoma loše karte, jer ih je u tom trenutku s gađenjem bacio na stol i zavalio se u stolici da se protegne i zijevne. U trenutku kad je prestao zijevati njegove se oči širom otvore – spazio je Chancea! Istog časa posigne za koltom, no Chance se sagne i baci ulijevo, udarivši glavom u golemu crvenobradu ljudeskaru u odijelu od jelenje kože, tako da se pivo, koje je ovaj imao u ruci, prolilo po Chancu i trojici igrača za susjednim stolom. U istom trenutku do Chanceovih ušiju dopre zaglušna vika:

– Majka te očito nije naučila lijepom ponašanju!

– Oprosti, prijatelju, nisam...

Chance se digne i htjede ljudeskaru objasniti da nije to učinio namjerno, no dvije goleme ručetine podigle su ga, ljutite, krvlju podlivene oči bijesno su ga gledale:

– Ovo pivo stajalo je pet centi!

Prije nego što se Chance snašao, bradonjina ljevica zabola mu se u lice i on odleti kroz zrak i padne na stol za kojim je jedan krupje upravo izvikivao dobitnike. Karte su počele letjeti na sve strane.

– Propalico neodgojena!

Chance je još uspio vidjeti kako je jedan muškarac, u odijelu koje je prilikom njegova pada poliveno viskijem, krenuo prema bradonji i, sagnuvši glavu poput ovna, svom se snagom zaletio u ljudeskarin trbuh. Debeljko se zanjihao, izgubio ravnotežu i pao leđima na pokerski stol iza sebe. Začula se škripa, a on-

da pucanje drva. Stol se pod debeljkovom težinom raspolovio, a čaše i karte poletjele u zrak.

— Hej, to mi je prijatelj! — javi se još jedan u odijelu od jelenje kože i poleti prema dvojici pokeraša koji su odlučili da srede debeljka jer im je pokvario igru.

— Pa što?! Kućkin sin prekinuo nam je igru baš kad sam konačno dobio ful! — javi se drugi i svom snagom udari ga šakom u nos.

To kao da je bio znak ostalima u salunu da se više ne moraju sustezati, već se mogu slobodno uključiti u tu zgodnu zabavu. Za nekoliko sekundi stvorila se potpuna gužva.

Chance, koji je još uvijek ležao na stolu, spazi kako mu se približava nečija šaka. Skupi noge i onda ih ispruži, udarivši napadača iz sve snage nogama u prsa, tako da je odletio u sveopću gužvu koja je već vladala u salunu.

Tada Chanceu prostruji kroz glavu razlog zašto je ovdje Borland! Sve je ovo počelo zato što je Borland posegnuo za revolverom, ali pucanj nije čuo. Pokuša se probiti između mnogih šaka i tijela koja su teturala, presavijala se, padala i opet se dizala. Stol za kojim je prije sjedio Borland bio je prevrnut, a igrači više nisu bili zabavljeni pokerom; imali su pune ruke drugog posla, svi, svi... osim Gavina Borlanda!

Chance odjednom spazi da su vrata skladišta odškrinuta i sve mu je odmah bilo jasno. Pode prema vratima i u posljednji čas izmakne krigli piva koja mu je letjela prema glavi. Dočepavši se vrata, htjede ih otvoriti, no tu se pojavi druga prepreka. Jedna je ruka visoko zamahnula s namjerom da o nečiju glavu razbije bocu viskija koju je čvrsto stiskala. Chance se odmakne korak

unatrag i pusti napadača da nasrne, a onda naglo krene prema njemu, udari ga u trbuh, zatim podigne koljeno i svom ga snagom zabije u napadačevu bradu. Jedan trzaj i napadač se našao na podu, ispružen koliko je dug i širok.

Chance šmugne kroz odškrinuta vrata i uđe u skladište. Tu je vladao mrak i posvuda su bili drveni sanduci. Kroz jedan prolaz visoko naslaganih sanduka Chance spazi druga vrata koja su bila širom otvorena u mrak. On potrči onamo i izide na malu pokrajnu uličicu koja je vodila na glavnu ulicu. Odande se čuo galop konjskih kopita. Chance iz sve snage potrči onamo i ugleda Gavina Borlanda kako, gotovo ležeći konju uz vrat, nestaje glavnom ulicom prema zapadu.

Chance se okrene i pode užurbanim koracima prema konjušnici Harveya Johnsona. Ni njemu ni kobilici očito nije bilo suđeno da se noćas odmori.

XVIII

Chance laganom prode prstima preko traga koji je ostavilo kopito. Onda ustane i ponovno zajaše. Sunce je bilo sasvim nisko, sigurno je bilo već osam sati.

Slijedeći Borlandov trag, shvatio je da je ovaj usporio hod. Da li zato što je konj već bio umoran ili zato što je htio napraviti malu stanku, nije znao, ali je bio siguran da je Borland vrlo blizu, možda nekoliko minuta ispred njega. Polegnuta trava što ju je slomila potkova njegova konja još uvijek je bila mokra, što znači da sunce nije imalo vremena da je osuši.

Chance pažljivo pogleda oko sebe. Pred njim je bilo još jedno, opet drugačije lice Teksasa. Sve je bilo puno crvenog hrasta i brijestova, a

zemlja više nije bila ilovača, kakvu je vidio na istoku, ali ne pješčano tlo kao na jugu.

Ispred njega pružala se blaga uzvišica i on polagano krene njome. Bogat sloj crnice, koji se nalazio u podnožju, ovdje je bio ispran kišom i vjetrom, a na samom vrhu teren je bio već sasvim stjenovit.

Došavši na vrh, Chance zaustavi konja i pogleda u dolinu. Usne mu se razvuku u zadovoljan osmijeh. U dolini je blago vijugala rijeka Brazos, a na obali je, oko pola milje udaljen od njega, sjedio Gavin Borland. Moćio je noge u rijeci i odmarao se, a konj mu je bio privezan za drvo, nekoliko metara dalje od njega.

Prišuljavši se Borlandu na nekih dvjestak metara, Chance side s konja i nastavi dalje pješice. Držeći pušku spremnu u ruci, pažljivo je birao svaki korak, znajući da ga može odati zvuk suhe grančice ako stane na nju. Prišavši Borlandu na pedesetak metara, razgrne grmlje i pogleda što ovaj radi. Bio mu je okrenut leđima i naslonjen na panj koji je očito bio žrtva groma. Borland je preko lica navukao šešir i vjerojatno drijemao. Konj je stajao na istom mjestu, još uvijek osedlan. Namjeravao je, dakle, čim se malo odmori, krenuti dalje.

Chance mu se polagano počne približavati, znajući da će uskoro između njega i ubojice ostati samo brisani prostor. Još uvijek sagnut iza grmlja, prijede nekoliko koraka naokolo i zaputi se prema njemu. Pazeći na svaki korak, konačno dođe do panja. Prisloni cijev puške Borlandu za potiljak i reče:

– Gotovo je, Gavine! Baci pištolj i ustaj!

Trajalo je nekoliko trenutaka prije nego što je Borland došao k

sebi. Onda polagano krene rukom za revolverom, izvuče ga iz futrole i baci u stranu. Zatim ustane, podigne ruke i okrene se licem prema kockaru.

– Ti ne odustaješ samo tako, zar ne? – upita ga s mržnjom u glasu.

– Otkopčaj pojas!

Chance uzme njegov pojas i sveže mu njime ruke iza leđa. Konačno ga je imao u šakama.

Svezavši Borlandu ruke i noge kožnatim trakama koje uzeo s bisinga, Chance ga ostavi na travnatoj obali i pođe po svoga konja. Usprkos umoru, osjećao se dobro. Konačno je sve riješeno! Konačno će se moći vratiti na »Wild Card«. Samo da mu se je još dobro naspavati! Pogleda prema zapadu. Sunce je već bilo iza brda, ostavljajući za sobom krvavocrveni sjaj. Ionako je bilo prekasno da krenu na istok. Najbolje da ovdje prespavaju, a ujutro, s prvim zrakama sunca, krenu na put. Znao je da ih čekaju tjedni i tjedni jahanja, no čak ni to nije moglo umanjiti njegovo raspoloženje.

I dok se probijao kroz šipražje, odjednom začuje poznati glas:

– Stoj gdje jesi, Sharpe!

Još uvijek na svom konju, Clint Borland je stajao kraj njegove kobile i pušku držao uperenu ravno u njegove grudi.

– Baci oružje!

Chance baci pušku, a onda izvadi revolver što mu je visio o boku i baci ga ispred sebe.

– Baci i onu bockalicu što je čuvaš u čizmi! – doda Clint. – I derindžer također!

– Derindžer je u bisagama – odgovori Chance i sagne se da izvadi bodež iz čizme, baci ga ispred sebe i onda se podigne s rukama u zrak.

Šerif sjaše i reče:

– Sad pridi i uhvati uzde.

I dok je on držao konje, Clint, ne puštajući ga cijelo vrijeme s očiju, pokupi njegovo oružje s poda. Pušku stavi na rame, a nož zatakne za pojas i oni krenuše natrag k rijeci.

– Ju-huu! – poviče Gavin i počne se grohotom smijati kad spazi Chancea kako mu se približavao, ali na nišanu bratove puške! – Clinte, koji li sam ja sretnik! Nije mi bilo ni na kraju pameti da će iz ovog šipražja izaći odnekud moj stariji brat!

Naredivši Chanceu da sveže konje za drvo, Clint pride Gavinu i kockarevim mu nožem oslobodi ruke.

– Ovaj ti je Frank sav vražji, brate – reče Gavin pokazujući glavom na kockara. – Kad se jednom prilijepi za tebe, ne pušta te tako lako. Nikako da ga uvjerim da nemam namjere vratiti se u New Orleans i oženiti njegovom sestrom.

Clint pogleda prvo brata, onda Chancea, pa reče:

– Njegovo ime nije Frank Armand, Gavine.

– Što? – upita Gavin ustajući. – O čemu to, dovraga, govoriš, Clinte?

– Zove se Chance Sharpe – odgovori šerif tiho, ali odrešito. – To je kockar koga policija traži zbog ubojstva Wilsona Moreheada.

– Wilsona Moreheada? – upita Gavin naoko iznenađeno pripasujući pojas s revolverom. – Onog burzovnog mešetara?

Chanceov pogled šetao je od jednog brata do drugog. Gavin je, kao i prije, savršeno glumio, ali nešto na Clintovom licu govorilo je kockaru da mu ovaj baš ne vjeruje do kraja.

– Da, baš njega. Podatke sam dobio u Fort Worthu, telegrafirao mi je šerif iz New Orleansa.

– Visi, vidi... što ne kažeš? – čudio se tobože Gavin. – A ja sam cijelo vrijeme mislio da je on Frank Armand. Što ćeš sad s njim?

Clint duboko uzdahne i pogleda brata:

– On kaže da si ti ubio Moreheada, Gavine.

Gavin se nasmije, ali mu se u glasu osjećala nervoza.

– Taj je lud, potpuno lud! Ja sam Moreheada posljednji put vidio tjedan dana prije nego što sam odmahlio odande; razgovarali smo o tome kako bi bilo dobro da kupim neke obveznice željeznice.

– Moreheada si posljednji put vidio pred mojom hotelskom sobom – reče Chance smireno. – Tamo si ga i ubio.

Gavin pogleda brata, no ovaj ne reče ništa, samo ga je značajno gledao.

– Clinte! – usklikne Gavin, a glas mu je bio drhtav i plačljiv. – Pa valjda mu ne vjeruješ, Clinte? Ja sam tvoj brat! A on... najobičniji kockar! ja sam tvoja krv!

Clint mu nije stigao ništa odgovoriti, jer je u tom trenutku zrak proparao fijuk od kojega se svima sledila krv. Gavinov se konj propeo, otimajući se uzdama i sijekući zrak kopitima. Propeo se još jednom, a onda padne na zemlju – mrtav! Iz prsa mu je virila strijela s perom.

– Komanči! – povikne Clint.

Odjednom užasni krici proparaju zrak. Ti su krici bili Chanceu itekako poznati. Cijelu godinu dana nakon završetka građanskog rata borio se u uniformi američkog vojnika protiv Indijanaca u Kansasu.

On se okrene i ugleda dvadesetak Komanča na konjima kako jašu ravno prema njima.

XIX

– Lezi! – poviče Clint Borland i baci se na zemlju iza srušenog debla.

Chance se baci na tlo kraj njega. Zrakom su prozujale još tri strelice koje su za dlaku promašile Gavina. Ovaj klekne i pokuša izvaditi pušku koja je bila zataknuta za sedlo njegova pogodenog konja.

– Lezi u zaklon, dovraga! – vikne Clint svom bratu.

Ovaj na koljenima dopuže do njih. Panj i dva srušena debila bila su im jedini zaklon.

– Revolver! – poviče Chance.

No ona ga dvojica i ne pogledaju. Podigli su puške iznad debla, naci-ljali i počeli pucati u Indijance koji su se približavali. Ni jedan njihov metak nije pogodio cilj i indijanski su mustanzi bili sve bliže i bliže. Shvativši da neće imati vremena nabijati puške uvijek iznova, obojica ih odbace i izvade koitove. Tri su hica otišla u prazno, no četvrti pogodi jednog od jahača i on padne s konja, mrtav. Istog trenutka ostali jahači zaustaviše konje, okrenuše ih i nestanu u zaklonu guste šume.

– Vidi ih kako samo bježe! – nasmije se Gavin.

– Čini se da smo ih uplašili, brate!

– Ne pričaj gluposti! – odvrati mu Clint oštro.

Ustane, brzo ode do konja i izvadi iz bisaga ostatak municije. Jedan dio municije dobaci Gavinu i reče:

– Napuni oružje i lezi!

Onda uzme municiju i iz kockarevih bisaga i vrati se u zaklon.

– A ja? – upita Chance, pokazujući glavom na svoje oružje koje je još uvijek bilo kod Clint.

Šerif na trenutak pogleda oružje, a onda odmahne glavom:

– Možda je Gavin u pravu, možda smo ih zaista uplašili, pa su pobjegli. Dobit ćeš pušku samo ako zaista bude trebalo.

Chance promrsi kletvu u sebi. Znao je da Clint možda ima pravo. Komanči su bili hrabri, možda najhrabriji u prepriji, ali su isto tako bili i praznovjerni. Možda su smrt svoga ratnika smatrali lošim znakom i sada se zaista vraćaju u svoj logor. Ali možda prikupljaju snage za novi napad.

– Mogu nam prići sa tri strane – reče Clint promatrajući dolinu.

Napad sa sjevera bio je isključen, jer je s te strane bila rijeka Brazos. Kroz vodu sigurno ne bi pokušali jer su znali da bi ih pri tome pokosile protivničke puške već na pola puta.

– No ako nas napadnu s juga, loše nam se piše – reče Chance. – Između nas i šume na toj strani jedva je pedesetak metara.

Šerif pogleda prema jugu i namršti se. S te su strane doista bili ranjivi. Debla iza kojih su se sakrivali otvarala su se u obliku slova V baš prema šumi i jedini zaklon bio im je Gavinov mrtav konj i nekoliko stabala. Za jedno od stabala bila su privezana ostala dva konja.

– Da sam na njihovom mjestu, pokušao bih s te strane – kimne Clint. – Konji i drveće bit će nam ipak kakva-takva zaštita.

– Ništa se ne čuje – reče Gavin promatrajući šumu. – Kažem ti, otjerali smo ih. Možda bismo mogli probati...

U tom trenutku bojni poklič propará tišinu šume i u zbijenom redu s južne se strane pojave ratnici Komanča.

– Evo ti! – dobaci Clint Chanceu njegovu pušku i skoči u zaklon iza debla.

U sumraku su se lica Indijanaca činila još strašnijima; duga crna kosa lepršala im je na vjetru, a lica su im bila išarana ratnim bojama.

Chance namjesti pušku i nanišani. Jedan Indijanac na crno-bijelom poniju jurio je ravno na njega, a u visoko uzdignutoj ruci držao je koplje. Chancev kažiprst povuče okidač i prije nego što se dim baruta raščistio, Chance se baci nalijevo i otkotrlja u stranu, kako ne bi završio pod ponijevim kopitima. Vidio je kako Indijanac leti kroz zrak i pada u travu, a konj bez jahača nastavlja juriti sve do rijeke. Tamo naglo stane, a onda se okrene prema zapadu.

Chance se brzo sakrije iza Gavinova mrtvog konja i ponovno nanišani u Komanče. Njegovi hici – ili možda hici muškaraca koji su se borili s njim, nije bio siguran – opet su pogodili cilj i dva se Indijanca nađu u travi, desetak metara ispred njih. Ostali ratnici, vidjevši što se dogodilo, okrenu konje i vrate se u šumu.

– Ovaj put zaista smo imali sreću – reče Clint, te prvo napuni pušku, a onda i kolt.

– Ne znam kakvi su ovi Komanči u Teksasu, ali oni u Kansasu nisu bili poput Siouxa. Borba noću za njih nije bila nikakav tabu.

– Komanči su Komanči, bilo tu ili u Kansasu – odgovori Clint. – Noćas će sigurno napasti. Bit će pun mjesec. Ovdje ga zovemo krvavi mjesec.

Chance je već prije u vojsci čuo taj izraz i znao je da se ne odnosi na crvenkastu boju mjesečeva lica koja je nastajala zbog prašine u zraku, nego na krv koju bi Komanči prolili u svojim strašnim noćnim pohodima.

– Oni neće ništa pokušavati dok

se mjesec ne digne, Clinte – reče Gavin. – Možda bismo mogli pobjeći prije toga.

– Imamo samo dva konja, a trojica na dva konja nemaju baš mnogo mogućnosti da umaknu progoniteljima kakvi su Komanči – odgovori Clint promatrajući pažljivo šumu.

– Tko govori o trojici? – reče Gavin i pogleda Chancea. – On je ubojica, sâm si to rekao.

– Zaboravit ću da si to rekao, jer si mi brat – reče mu Clint prijekorno. Ali zapamti jedno: što god uradio li ne, ovaj je čovjek moj zatvorenik i ja ću ga privesti. Jasno?

– Zapravo je on u pravu – reče Chance obraćajući se šerifu. – Barem što se jednoga od nas tiče. Jedan od nas mogao bi odjahati po pomoć.

– Pomoć? – nasmije se Clint suho. – Sjećaš li se možda kraj koliko si kuća projahao na putu iz Fort Wortha? Ne moraš se ni truditi da se sjetiš. Ni kraj jedne kuće. Ovo je teritorij Komanča. Jedina pomoć su nam naše puške i revolveri.

– I što ćemo sad? – upita Chance.

Čekat ćemo – odgovori Clint i nasloni se na deblo, a onda izvadi iz pojasa Chanceov remington i doda mu ga. – Trebat će ti i ovo!

Chance uzme revolver, provjeri je li napunjen i stavi ga u futrolu. Onda se ponovno okrene prema gustoj šumi na jugu.

Čekali su. Padala je noć.

– Nešto se tamo miče – šapne Clint Borland nakon nekog vremena i pažljivo proviri iza debla. – No, nista ne vidim.

Chance se skrivao iza trupla Gavinova konja. I on proviri i pogleda prema šumi. Pun mjesec bacaio je srebrnkasto svjetlo na šumu, no ni-

šta se nije vidjelo. Samo su se sjene drveća lagano njihale na noćnom povjetarcu.

– Čujem ih.. – reče Gavin glasom punim prigušenog straha, širom otvorene oči bljeskale su mu na mjesecini. – Što li sad namjeravaju?

– Razmišljaju kako da se dočepaju naših skalpova – odgovori Clint. – Samo kako? Ništa se ne vidi...

– Čini se da su krenuli, ali bih po zvuku rekao da nisu na konjima, već idu pješice – reče Chance.

Prije nego što su se išta dogovorili, Gavin klekne i rafal iz njegove puške prolomi se u noći. Pucao je nasumce po šumi:

– Evo vam! Evo vam! – vikao je sumanuto.

Clint se otkotrlja do njega i uhvati ga za ruku:

– Dodavola, Gavine, što ti je, jesi li poludio?! Rasipaš dragocjenu municiju! Napuni ponovno pušku i smiri se! – reče mu i stisne ga za rame.

– Čini se da su stali – reče Chance. Šuštanje lišća je prestalo.

– Možda ih je Gavin zaista... – počne Clint, ali onda poviče: – Sagnite se!

Chance je također sasvim razgovijetno čuo zvuk zbog kojega je Clint viknuo: bio je to zvuk odapetih strijela. Sklupčao se i sakrio što je najbolje mogao iza mrtvog konja.

– Pucaju nasumce, ne mogu nas vidjeti, kao što ni mi ne vidimo njih – šapne Clint. – Budite sagnuti!

Kiša strijela zasula ih je u nekoliko navrata. Neke su se zabile u mrtvog konja, neke su se odbijale od kore debala, a jedna se zabola u zemlju sasvim blizu Chanceove desne noge. On privuče nogu još više k sebi, a onda udari strelicu petom,

tako da se prelomi, dok joj oštri smrtonosni šiljak ostade zaboden u zemlju. Upravo u tom trenutku ugleda sjene u rijeci!

Nije mogao vjerovati očima. Na obali Brazosa jasno su se ocrtavale tri tamne spodobe, tri snažna muška tijela, mokra, ljeskala su se na mjesecini.

– Napadaju nas s leđa! – poviče Chance shvativši što se događa.

Okrene se zaboravivši na strijele iz šume i nanišani. Prije nego što je uspio ispaliti prvi metak, urlici su proparali noćnu tišinu i trojica Indijanaca u trenu se našla pred njima.

Chance zapuca i u istom trenutku začuje i hice iz pušaka druge dvojice. Jedan od napadača zastane u zraku, izvije se i padne. Kroz dim baruta Chance ugleda siluetu drugog napadača koji je, podigavši visoko sjekiru, jurio ravno na njega. Dok je još bio u skoku, Chance ispali u njega nekoliko metaka. Znao je da nema vremena za razmišljanje i da je ovo bila borba na život i smrt.

– Jedan od njih bježi! – poviče Gavin.

Tamna sjena nestajala je u Brazosu. Chance ispali za njim hitac iz revolvera, no bilo je već kasno.

– Tko bi to očekivao! – reče Clint, puneći ponovno oružje.

– Mislim da ovo više neće ponoviti, preskupo ih je stajalo – reče Chance.

Iz šume se začuje huk sove.

– Ne znaju što se točno dogodilo – reče Clint. – To je signal kojim ih pitaju jesu li uspjeli. Pokušat ću odgovoriti, možda ih to izmami.

I on skupi dlanove oko usta i ispusti krik koji je savršeno oponašao sovin huk. No iz šume nije dopro nikakav odgovor. Sve je bilo

mirno i tiho. Clint slegne ramenima i reče:

— Ništa! Dakle, opet čekanje.

XX

Chance pogleda mjesec visoko iznad sebe. Ponoć, pomisli, te izvadi iz džepa sat da se u to uvjeri.

Prošlo je već dosta sati od posljednjeg napada Komanča.

Otada se nije ništa dogodilo. Posvuda je vladala savršena tišina, nije se čulo čak ni šuštanje lišća u šumi. Chance upitno pogleda Clint. Ovaj duboko uzdahne i odgovori:

— Ne znam. Možda su se povukli i otišli, ali nisam baš siguran u to. Nekako mi je odviše tiho. Prije bih rekao da su odlučili čekati da mi napravimo kakav pogrešan potez!

Chance se pokušava sjetiti koliko je Indijanaca palo od njihovih metaka, ali nije bio siguran u to. Prijede rukom preko lica. Umor ga je polako počeo svladavati. Prošlo je više od dvadeset i četiri sata otkako je krenuo Gavinovim tragom iz Fort Wortha. Za to vrijeme nije ni oka stisnuo, ali nisu ni Borlandovi. Pogleda dvojicu braće i pomisli: »Što ako ovo i preživimo, što onda?« Umorno odagna te misli, odlučivši da o tome razmišlja poslije, ako bude uopće prilike.

Uto iz šume se začuju poklici od kojih im se sledi krv u žilama.

— Evo ih, dolaze! — poviče Clint.

Jašući sasvim pogureno, na vratu mustanga, Komanči su jurili iz šume prema njima. Chanceu se učini da iz njihovih redova čuje i pušćane hlice kojih prije nije bilo. Izbroji da pucaju tri puške. Jedan metak prozuji mu kraj lijevog obraza. Iskoristivši žutoplavi bljesak, koji je maloprije ugledao, Chance nacilja u tom smjeru. Povuču obarač i uko-

či se! Čudan pištavi zvuk i ništa! Pokuša još jednom! Opet ništa! Vraga, pomisli. Znao je da se takve stvari događaju, no jednostavno je odbijao pomisao da se prepusti panici. Ispali još jednom i ovaj put mu prasak i dim baruta posvjedoče da je imao sreću. Metak je pogodio jednoga od napadača i sjekira se zabola u zemlju kraj njega.

Chance zapuca još jednom, a onda osjeti kako ga je nešto udarilo u glavu i odbacilo udesno. Padne i ugleda sjene mustanga kako jure preko njegovog zaklona i dalje prema rijeci. Izmaknuvši njihovim kopitima, zguri se kraj jednog debla i ispali za njima ostale metke.

Komanči su, dakle, probili njihovu obranu!

Stigavši do rijeke, okrenuše konje i vratiše se ponovno na njih. Chance izvuče revolver iz futrole i nacilja. Nije imao vremena ni provjeriti je li metak našao svoj cilj, jer je u sljedećem trenutku vidio kako se jedan od ratnika bacio iz svog sedla ravno na njega, držeći u ruci nož koji je bljesnuo na mjesecini.

Chance se instinktivno trzne i nož se zabije u deblo, nekoliko centimetara od njegove glave. Za pucnjavu više nije bilo vremena i Chance pljoštice udari revolverom po Indijančevoj glavi! Onda udari još jednom, pa još jednom, sve dok Indijančevo tijelo ne klone preko njega. Chance ga odgurne od sebe i ponovno napne revolver. Desno od sebe ugleda Clint; rukom je pipkao oko sebe, tražeći revolver. Kraj njega je ležao drugi Indijanac, a iz grudi mu je virila drška Chanceova bodeža, istoga onoga koji mu je šerif prije oduzeo.

Zadihan i napetih čula, Chance nije vjerovao sâm sebi. Oko njih odjednom je nastala tišina. Znači,

Indijanci su se povukli. On pogleda na jug i ugleda ih kako nestaju u šumi.

– Napunite oružje! – reče Clint.

– A onda ćemo maknuti ova tijela.

Chance se ogleda oko sebe. Njegova je puška bila ondje gdje ju je i bacio, nekoliko koraka dalje, sva izvijena od konjskih kopita.

Spremi revolver pod košulju, jer nije želio da se i s njegovim remingtonom dogodi isto što i s pušanim mecima: ispod košulje bilo je ipak koliko-toliko sigurnije od jutarnje vlage i rose.

– Uskoro će se razdaniti – reče Clint.

Chance pogleda prema istoku. Iza brda pojavljivala se ljubičastoplava svjetlost novog dana.

– Mislim da smo uspjeli! – reče Gavin smijući se. – Komanči su prevelike kukavice da napadnu danju!

Clint ga pogleda i reče: – Kukavičluk je apsolutno nespojiv s Komančima. Ako oni odluče napasti, onda nije važno je li noć ili dan, oni će napasti!

– Evo ih opet! – poviče Chance.

Tek što je to izgovorio, iz šume su se začuli bojni poklici, a za njima nekoliko pucnjeva, onda fijuknuše i strijele. Njih trojica sagnuše se i pričekaju da im strijele prozuje iznad glava, a onda provire i nanišane.

Nakon nekoliko trenutaka Komanči se opet povuku natrag u šumu. Chance upita Clintu:

– Što je sad ovo bilo?

– Mnogo me pitaš! – odmahne Clint glavom.

Ali im glasno frktanje Chanceove kobile sve objasni. Iz njenog vrata virile su, duboko zabijene u meso, tri strelice. Ona posrne na prednje noge i padne na zemlju. Clintov

konj imao je sreću; strelice namijenjene njemu zabile su se u kožu sedla.

Clint otpuže do kobile čije se tijelo u bolnim trzajima grčilo na zemlji. Prisloni cijev remingtona na njenu glavu i ispali metak.

Sunce se polako dizalo iza brda i uskoro je njegovo okruglo vruće lice bacalo zrake u dolinu rijeke.

– Još uvijek su tamo – reče Clint – čujem kopita konja.

Chance pripremi remington. Ništa se nije vidjelo, ali se doista jasno čuo topot kopita po kamenju.

– Odlaze na zapad! – poviče Gavin pokazujući prstom desno. – Povlače se!

Ovog puta najmlađi je Borland doista imao pravo. Osam jahača pojavilo se iz šume, vodeći za sobom dvanaestak mustanga; bio je to jasan dokaz cijene koju su platili te noći. Ne pogledavši prema mjestu borbe, krenuli su niz rijeku Brazos i dalje na zapad.

– Još uvijek možemo ubiti kojega od njih! – reče Gavin i podigne pušku prema ramenu.

Clintova ruka primi cijev puške i okrene je prema zemlji.

– Pusti ih, Gavine! Gotovo je! Glavno da smo ih se otarasili. Sad je gotovo!

XXI

Šerif ustane prateći pogledom Indijance koji su nestajali za okom rijeke. Gurnuvši šešir na potiljak, prijede rukom preko lica, kao da još jednom želi protrljati oči i uvjeriti se je li ono što je vidio doista istina, a ne obmana.

– Mogli bi se i vratiti – reče Gavin ustajući. – Možda se neki od njih još uvijek skrivaju u šumi i čekaju da se pokažemo.

Chance polako ustane. Osjeti ka-

ko su mu se dlanovi odjednom oznojili i kako mu srce snažno udara u grlu. Došlo je vrijeme odluke.

– Ne – reče Clint promatrajući još uvijek mjesto gdje su Indijanci nestali iza okuke – neće se vratiti. Gotovo je.

Chance čvršće stegne revolver i, uperivši ga u Gavina Borlanda, reče:

– Nemaš pravo, Clinte. Još nije gotovo. I neće biti sve dok ne odvedem Gavina u New Orleans. Tamo će mu suditi za ubojstvo Wilsona Moreheada.

Gavinove se oči raširiše u strahu. Podigne ruke. A onda, kao da se nečega dosjetio, prezirno se nasmije i reče:

– Budalo! Trebalo je da te ubijem kada i staroga. Bilo bi nam svima mnogo lakše!

– Otkopčaj opasač i baci ga na zemlju! – zapovjedi mu Chance, držeći ga cijelo vrijeme na nišanu.

– Stvarno si budala! Ludak! – nasmije se Gavin. – Nije ovo New Orleans, ovo je Teksas! A ono tamo, to je moj brat. Misliš li da će dopustiti da mi se nešto dogodi? Njegovom vlastitom bratu?!

– Otkopčaj opasač! – ponovi Chance.

Bio je okrenut prema Gavinu, pa Clintu nije mogao vidjeti čak ni krajičkom oka, ali je, naravno, sve čuo: šerif se nije ni pomakao.

– Ako ti je toliko stalo do moga revolvera, dodi i uzmi ga sâm! – izazivao je Gavin. – Da vidimo dokle ćeš stići prije nego što ti moj brat ispali metak u glavu!

– Ako ti je do igre, dobro, igrat ćemo se – odgovori Chance i krene prema njemu držeći ga na nišanu.

Ovaj puta nije obmanjivao. Znao je da se bez Gavina ne može vratiti

u New Orleans. Na kocki je bio njegov život i sve ono što je volio.

– Sharpe! – poviče Clint sa strane. – Neće ići tako!

– Nemam drugog izbora – odgovori Chance i zakorači još korak bliže Gavinu. – Ne želim posredstva zbog tuđeg ubojstva. Vraćam ga u Louisianu.

– Neću ti to dopustiti – odgovori Clint, no Chanceu se učinilo da više nema one čvrstine i odlučnosti u njegovu glasu. – On mi je brat, razumiješ li, moj vlastiti brat!

Chance zastane. Znao je da je nastupio presudan trenutak i da mora dobro paziti što će reći i učiniti. Jedan pogrešan potez mogao bi ga stajati života. Clint je još uvijek bio izvan njegova vidokruga. Kad bi barem mogao vidjeti njegovo lice, ono bi mu sve reklo. Ali ovako! Učini još jedan korak i reče Gavinu:

– Baci revolver!

– Clinte! – poviče mladić molećivo. – Clinte, pucaj, ubij ga!

– Pustit ću te da odeš, Chance – odgovori Clint. – Spusti revolver. Dat ću ti svog konja. Možeš otići kamo hoćeš i započeti nov život. U Kaliforniji, na primjer.

– Moj je život na Mississippiju i ne želim ga se odreći.

Zakorači još jedan korak. Onda začuje kako je Clint izvukao revolver i napeo ga.

– Dosta! – dobaci Clint Chanceu. – To je dovoljno blizu. Ne tjeraj me da ga upotrijebim.

Chance osjeti kako ga je oblio hladan znoj. Usta su mu bila sasvim suha.

– Znam da nećeš pucati – reče Clintu. – I sam si čuo: priznao je da je ubio Moreheada. A i prije si to znao. I siguran sam da ti nikad ne bi pucao u nevinog čovjeka.

– Ubij ga, Clinte! – nagovarao je

Gavin brata. – Ubij to kopile i gotovo!

Još uvijek držeći Gavina na nišanu, Chance malko okrene glavu prema Clintu i pogleda ga u oči:

– Znam da nisi takav, Clinte. Ne bi nikad ubio nevinog čovjeka, bez obzira na to je li riječ o životu tvog brata ili ne.

Clintova ruka zadrhta i klone, a zajedno s njom i revolver u ruci; pusti pogled, a ramena mu se saviju kao pod nevidljivim teretom.

– Gotovo je, on ide sa mnom, Clinte – reče Chance.

Stariji Borland nemoćno kimne gledajući u zemlju.

– Ne! – poviče mladić – nećeš valjda pustiti da me odvede, Clinte!

On posegne za svojim revolverom. Ali u trenutku kad ga je uperio u Chancea, jutarnju tišinu propara jaki prasak. Na Gavinovim prsima ukaže se crna rupa. On odskoči i kolt mu ispadne iz ruke. S nevjericom pogleda svoja prsa, a onda Chancea. Chance je stajao kao ukočen i zurio u njega, držeći ga još uvijek na nišanu. Gavinov pogled prebaci se na Clintu i ovaj s teškom mukom izgovori:

– Zašto?

Zatim se sruši u travu.

Iz cijevi Clintovog revolvera još uvijek se pušilo. On ga baci u travu i klekne kraj brata. Okrene ga na leđa i stavi njegovu glavu sebi u krilo. Niz lice su mu tekle suze.

– Bolje je tako, Gavine – zajeca tiho grleći ga. – Brže je i milosrdnije od krvnikovog užeta. Bolje da sam to ja učinio.

Chance vrati revolver u futrolu i okrene se, prepuštajući Clintu njegovoj boli.

Poslije nekog vremena Chance

napuni čaturicu vodom iz Brazosa i vrati se do panja. Clint Borland već je stajao kraj hrpe kamenja ispod koje je, prije dva sata, pokopan njegov brat. Sve to vrijeme Clint je prostajao tamo, buljeći u grob.

Chance pogleda oko sebe. Tijela ubijenih Indijanaca još uvijek su ležala razbacana po travi. Ako se njihovi prijatelji noćas ne vrate po njih, lešinari će sutra imati bogatu gozbu.

Chance zamišljeno odmahne glavom i ode do ubijene kobile. Skine bisage. Njih je mogao ponijeti na ramenu, no sedlo? Bilo je preveliko za čovjeka koji mora pješaćiti po teksaškom suncu. A bez bisaga nije mogao otići, jer su u džepovima bili sva njegova hrana i novac.

Kamo sada? Do Fort Wortha bilo je najmanje dva dana hoda, imat će dovoljno vremena da odluči. Jedno mu je bilo jasno: natrag u New Orleans ne smije. Mississippi i »Wild Card« zauvijek su izgubljeni za njega. Možda u Kaliforniju? Clint Borland već je odavno bio na vrhu, odmarajući se na konju, kad je Chance konačno stigao do njega pod teretom bisaga. Kockareva ruka neprimjetno se spusti k boku, a njegov se dlan raširi, spreman da zgrabi revolver.

– Ne bih ni pokušavao da sam na tvom mjestu, Chance – reče Clint pokazavši na pušku koja je bila prebačena preko njegove lijeve ruke. – Brži sam od tebe.

Chance ga pogleda i reče: – Dobro! Što hoćeš, Clinte?

– Tebe – odgovori šerif. – Gavinova smrt nije ništa riješila. Tebe još uvijek traže.

Chance se ukoči. Ovo nije očekivao:

– Neću ti dopustiti, Clinte.

– Mislim da baš nemaš mnogo izbora – odgovori ovaj. – Bolje da te dovedem ja nego netko tko ne zna cijelu priču.

– Cijelu priču?

– Da! Recimo to da je Gavin ubio Moreheada.

Chance ga iznenađeno pogleda:

– Hoćeš reći da ideš sa mnom u New Orleans i da ćeš svjedočiti u moju korist?!

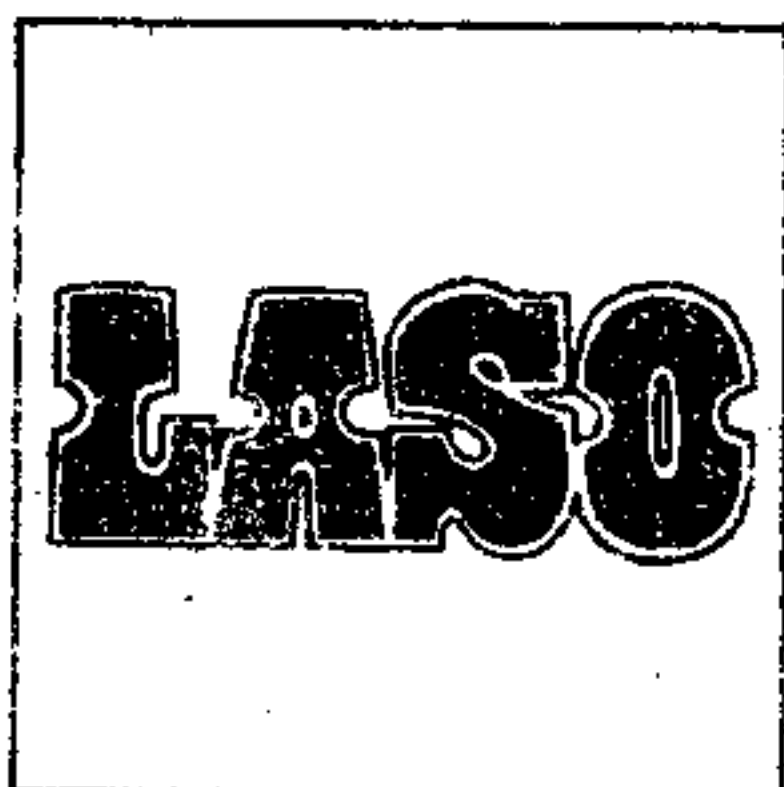
– Da, baš tako. I mislim da će sudac nakon mog svjedočenja imati lagan posao. Ipak sam ja nekakav šerif pod zakletvom! – reče. Clint, ispruži ruku i doda: – Hajde, penji se! Osim ako baš ne želiš pješaćiti sve do Fort Wortha! Ni ja ni konj nemamo ništa protiv toga.

– Ne, ne! – poviče Chance i pritrči. – Jahat ću! Naravno da ću jahati!

U PRIPREMI:

**G. Clifton Wisler:
POVRATAK RATNIKA**

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 22,460 d, a za šest mjeseci 11.230 d. U cijenu je uračunat i pretplatnički popust. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa: NIŠPRO »Vjesnik«, Interna banka, Zagreb, broj 30101-833-2052 (00027 – LASO). Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 33,00, ASCH 234,00, SFR 27,00, HFL 37,00, SKR 116,00, FF 109,00, US\$ 17,00 (avionom US\$ 20,20), C\$ 24,00 (avionom C\$ 28,30), Australia £ 12,00 (avionom £ 15,00). Uplata na devizni račun 30101-620-16-3252051 kod Udružene banke Hrvatske, Zagrebačka banka, Zagreb (za »Laso« izdanje OOUR-a IRO)

Ekonomska propaganda »Vjesnik«, Agencija za marketing Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6. Zadnja kolor stranica 400.000 d, c/b stranica 250.000 d. Oslobodeno plaćanja poreza na promet, mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973 od 26. XI 1983. Rukopisi se ne vraćaju.

vam predstavlja

LASO

EVA

SUPERSTRIP

Tom i Jerry

LEAD

SIRIUS

TOP
TJEDNIK
ODABRANIH
PRILOGA

erotika